

SPERANȚE

REVISTA NR. 14

2022

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista „Speranțe” nr.14/2022 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspector: Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Adriana Știucă Lefcencu

Director adjunct: Profesor Marilena Popa

COLABORATORI:

Antonescu Oana

Bălan Daniela

Bucur Sorin

Cautiș Doina

Cătoi Gabrila

Ciocea Dorina

Cristea Petronela

Dragoș Cristina

Guguian Claudia

Hagiu Livia

Manta Ana

Male Maria Georgeta

Kantor Minodora

Lodromănean Ramona

Mareș Monica

Popa Marilena

Rânea Ioan

Savu Claudia

Sofia Emilia

Stângaciu Oana

Știucă-Lefcencu Adriana

Tropcea Dana

Țion Lucian

Voica Carmen-Florentina

Voiculescu Raluca

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 14 / 2022

Brașov

ONCE UPON A TIME: THE SUPERSTITION, AN SCOLAR 2020-2021

PROIECT E-TWINNING

Proiectul ONCE UPON A TIME: THE SUPERSTITION a început a fi derulat de Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov în anul școlar 2019-2020, cu un număr redus de participanți. Data fiind pandemia care a afectat țările participante, acesta nu a putut fi derulat așa cum s-a dorit inițial, drept pentru care inițiatorii proiectului și-au dorit reluarea lui pentru anul școlar 2020-2021.

Scopul proiectului a fost să descoperim superstiții existente în țările participante în proiect, respectiv România, Turcia, Polonia și Spania. Elevii participanți în proiect, în număr de 90, au desfășurat muncă de cercetare, au descoperit superstiții reprezentative pentru diferite părți ale țărilor din care provin și le-au împărtășit colegilor din celelalte țări pentru a descoperi asemănările și deosebirile dintre ele, pentru a găsi diferitele sensuri ale acestora și pentru a le identifica pe cele unice la nivelul fiecărei țări în parte.

Elevii au învățat despre superstiții similare în diferite situații din societăți diferite și au avut oportunitatea de a le compara, făcând astfel cunoștință cu credințe care nu au la bază argumente logice. Au obținut informații despre cultura societății de unde au provenit superstițiile în discuție, și-au pus întrebări despre efectele pe care aceste superstiții le au asupra comportamentului oamenilor și despre efectele pe care le au asupra psihicului uman. De asemenea, au interacționat la nivel cultural, și-au îmbunătățit cunoștințele de limba engleză, abilitățile de elaborare de povești precum și abilitățile de a lucra cu diverse aplicații digitale folosite pentru elaborarea diverselor produse ale proiectului (carduri, postere, creare de avatare, povești, poezii, comics).

Proiectul s-a desfășurat pe perioada a 4 luni, luna decembrie fiind mai mult pentru organizare iar următoarele pentru elaborarea materialelor. Din fiecare țară au participat 10 elevi, excepție făcând România, respectiv Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov, care a dorit și insistat pe participarea a 20 de elevi din clasa a V-a A și 20 de elevi din clasa a VI-a A. Elevii au participat la diverse sondaje și au identificat superstiții din familiile din care fac parte și modul în care în special cei vârstnici din familie sunt afectați de aceste credințe. Informațiile dobândite au fost împărtășite partenerilor din proiect prin intermediul unor canale de comunicare diverse. Elevii s-au întâlnit pe forumul proiectului precum și în discuții pe Zoom și au avut acces pe pagina de e-Twinning a proiectului la materialele produse de colegii lor din celelalte țări participante. De asemenea, au redactat povești despre o superstiție la alegere și au elaborat materiale în comun cu alți elevi participanți.

La finalul proiectului elevii au aflat efectele pe care superstițiile le au asupra diverselor culturi și asupra psihicului uman, asupra modului de gândire și de comportament. Abilitățile de a-și împărtăși gândurile, trăirile și amintirile le-au fost, de asemenea, îmbunătățite.

Considerăm proiectul un real succes, munca elevilor și a cadrelor didactice îndrumătoare- prof. Știucă-Lefcencu Adriana (clasa a V-a A) și Tropcea Daniela (clasa a VI-a A) fiind răsplătită cu European Quality Label.

Director Școala Gimnazială Nr. 19: Prof. Știucă-Lefcencu Adriana

PROIECTUL MONDIAL “ECO-ȘCOALA”

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.”

(C. Mihăiescu)

În anul 2010 Școala Gimnazială Nr. 19 s-a înscris în **Programul Eco-Schools**, program mondial pentru managementul mediului, coordonat la nivel internațional de Fundația de Educație pentru Mediul Înconjurător (FEE) și susținut de Uniunea Europeană, UNESCO și UNEP (Programul Națiunilor Unite pentru Mediu).

În mai 2013 a avut loc prima evaluare a activităților desfășurate de către școala noastră, în cadrul acestui program, pentru perioada 2010-2013. În octombrie 2013, în cadrul Seminarului CCDG București, a fost înmănat **"Steagul Verde"**, conferindu-i școlii titlul de **"Eco Școală"**.

Școala noastră a fost reevaluată în 2015, 2017, 2019 și 2021, de către aceeași comisie, păstrându-și titlul de **"Eco Școală"** și **"Steagul Verde"**.

În plus, pentru rezultate deosebite obținute în cadrul **Programului Mondial Eco Schools**, am obținut și **"Trofeul Eco Școală"** (2015-2017, 2017-2019).

În anul 2021, la a cincea evaluare, pe lângă păstrarea **"Steagului Verde"** și a titlului **"Eco Școală"**, Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov a primit un **Trofeu Special**, acordat ca o recunoaștere a activității deosebite desfășurate de către elevii și profesorii școlii pentru protejarea mediului.

Elevii din învățământul primar s-au remarcat prin:

- participarea la **excursii, drumetii**
- realizarea de **desene, machete** cu diferite ocazii (**Ziua Apei, Ziua Pământului** etc.), la orele de Abilități practice și Arte plastice; realizarea unor expoziții în școală.
- **discuții** pe baza unor texte literare sau științifice cu conținut ECO

Elevii din învățământul gimnazial au avut în vedere:

- includerea temelor de educație ecologică în cadrul orelor de **dirigenție** și a **disciplinelor opționale** : „Județul Brașov - repere fizice și culturale” , „Parcul Național -Piatra Craiului” și „Prietenii animalelor”
- participarea elevilor la concursuri, dezbateri etc., pe teme de protecție a mediului; excursii.

Ca urmare a realizării acestor activități s-a remarcat un progres în **creșterea calității mediului ambiant** în școală și în împrejurimi, prin înfrumusețarea sălilor de clasă, a holurilor și a spațiilor verzi din curtea școlii; **dezvoltarea unor competențe specifice**, necesare noii generații: comunicarea și lucrul în echipă; formarea unor deprinderi și abilități practice pentru dezvoltarea **spiritului de antreprenoriat** (a rezolva problemele existente, a învăța din greșeli, a economisi, a fi creativ) ; **dezvoltarea spiritului de competiție; înțelegerea scopului reciclării deșeurilor**; elevii sunt **mult mai implicați în desfășurarea activităților de protecție a mediului**.

O realizare deosebită este **„Clasa din grădină”**, o construcție în parcul școlii, menită desfășurării unor activități și ore de curs în aer liber. Spațiul a fost amenajat la inițiativa doamnei director, cu sprijinul părinților din școală care au sponsorizat proiectul. Această sală din natură a fost intens folosită de către elevii și profesorii școlii, mai ales în perioada pandemiei.

Felicitări tuturor elevilor, părinților și profesorilor Școlii Gimnaziale Nr. 19 Brașov!

Prof. coordonator Gabriela Cătoi (2016-2021)

ȘCOALA NOASTRĂ

PARTE A PROIECTULUI INTERNAȚIONAL ECO-ȘCOALA

Participarea școlii noastre la Programul internațional Eco-Schools începând cu anul 2010 a reprezentat o oportunitate în vederea realizării unor acțiuni instructiv-educative complexe, cu implicarea activă a elevilor, a cadrelor didactice, a părinților și cu un ecou important în rândul comunității locale în ceea ce privește acordarea unei atenții mai mari problemelor de mediu.

În anul 2010, Școala Gimnazială Nr 19 Brașov s-a înscris în Programul Eco-Schools, program mondial pentru managementul mediului, coordonat la nivel internațional de Fundația de Educație pentru Mediul

Înconjurător, susținut de Uniunea Europeană, UNESCO și Programul Națiunilor Unite pentru Mediu. În data de 5 octombrie 2013, școala noastră a primit titlul de Eco-Școală. Reevaluată în septembrie 2015 și apoi în mai 2017, de către aceeași comisie, am păstrat titlul de Eco-Școală și Steagul Verde. De asemenea, pentru rezultate deosebite obținute de-a lungul anilor de către elevii și cadrele didactice din școală în cadrul proiectului, Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov a obținut și Trofeul Eco-Școală (2015-2017, 2017-2019).

Anul 2021 a reprezentat pentru școala noastră încununarea unei activități constante în cadrul proiectului, astfel că atunci când școlile împlinesc 10 ani sub Steagul Verde, trofeul este înlocuit cu o PLACHETĂ ANIVERSARĂ, ca apreciere a fidelității în Programul Eco-Schools și obținerea de 5 ori a Steagului Verde.

Drumul nostru în implicarea și conștientizarea problemelor cu care se confruntă Pământul – casa noastră nu se oprește aici. Continuăm să fim parte a proiectului internațional și intenționăm să obținem PLACHETA OMAGIALĂ.

Pentru anul 2021-2022, școala noastră a ales următoarele teme mari pe care să le dezvolte și să le implementeze: BIODIVERSITATEA și STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS. Dezvoltarea comportamentelor responsabile în vederea menținerii echilibrului ecologic mondial, prin observarea, identificarea, informarea asupra diversității naturale din imediata apropiere (spațiul curții școlii) și în zona Brașovului, precum și conștientizarea necesității unui stil de viață sănătos, de la o alimentație corespunzătoare până la mișcarea zilnică, ieșirea în natură și armonizarea cu aceasta reprezintă obiective în planul de acțiune de anul acesta școlar.

Prof. Male Maria-Georgeta
Coordonator 2021-2022

CAMPIONII NOȘTRI – PROGRAMATORI SERIOȘI ȘI INSPIRAȚI

În perioada 01.11.2021-30.11.2021, elevii noștri s-au înscris la concursul național "Olimpiada Digitală de GAME-SCRIPT, România": **Scratch**

Limbajul de programare pentru proiectul de la Olimpiada este: Scratch 3.0, limbaj de programare foarte intuitiv, creat special pentru copii. La acest concurs s-au înscris 250 școli și au participat 327 de elevi cu vârste cuprinse între 7 ani și 14 ani. În perioada menționată am adus la cunoștința tuturor elevilor, la orele de TIC, că pot participa dacă se angajează să realizeze un limbaj de programare game-script Scratch 3.0, adică să fie creatorii propriului joc de scratch. Participarea la această olimpiadă a presupus trecerea de la nivelul de utilizator experimentat al calculatorului la nivelul de programator. Timp de 30 de zile, i-am invitat pe elevii interesați să participe la sesiuni de prezentare și îndrumare susținute de profesor Oana- Andreea Rebegea, atât online cât și în format fizic, timp de mai multe ore zilnic.

Un număr record de elevi ai Școlii Gimnaziale nr. 19 Brașov au fost interesați de participare, s-au prezentat la activitățile extrașcolare, atât online cât și fizic, fapt care s-a concretizat într-un număr de 20 proiecte, începute de 20 de elevi, în mod individual, sub îndrumarea profesorului. În primele două săptămâni de activități extrașcolare am prezentat diferite modalități de realizare a animației prin limbaj game-script, am

prezentat diferite modalități și etape de programare a jocurilor de Scratch și am realizat, folosind coduri și variabile, segmente ale mișcării personajelor pe diferite coordonate: de la stânga la dreapta și invers, de sus în jos și invers. Am prezentat tot ce este necesar pentru programarea în limbaj game-script, cum ar fi: deplasarea personajelor jocului în mod aleatoriu, deplasarea personajelor cu ajutorul mouse-ului și a tastaturii, înregistrarea vocii personajelor, descărcarea melodiilor de acompaniament și a sunetelor de fundal, desenarea, colorarea și animația personajelor jocului.

Răspunsul elevilor a fost excepțional, deoarece 20 de copii și-au sacrificat total timpul liber timp de o lună și au muncit din greu pentru realizarea unor proiecte individuale de programare care presupun cunoștințe, abilități și dezvoltare intelectuală mult peste media vârstei lor. Efortul lor dovedește că pun mult suflet pentru a construi, își doresc exemple concrete pentru viitor și reușesc să fie consecvenți și serioși pentru a-și atinge obiectivele. În urma închiderii sesiunii de trimitere a proiectelor am avut 10 elevi cu proiecte finalizate și admise în Concursul Național.

Campionii pe Județul Brașov sunt elevii Școlii Gimnaziale nr 19 Brașov: *Ceușan Andra Mihaela* (clasa a V-a C), *Matei Francesca* (clasa a V-a C), *Blidari Anamaria* (clasa a VI-a B), *Novac David* (clasa a VI-a D), *Fânaru Răzvan* (clasa a VI-a B), *Niculescu Raul-Felix* (clasa a V-a D), *Dobrescu Paul-Alexandru* (clasa a V-a C), *Țipu Alexia* (clasa a V-a B), *Vintilă Sofia* (clasa a V-a B). Acești elevi s-au clasat pe locuri fruntașe și la nivel național. O remarcă în mod deosebit pe eleva *Ceușan Andra-Mihaela*, de la clasa a V-a C, care a realizat programarea game-script în limba engleză, a creat toate personajele prin propria programare, a acumulat un punctaj excelent și a devenit o veritabilă campioană, ocupând locul 6 la nivel național. Eleva *Matei Francesca*, de la clasa a V-a C, s-a remarcat printr-o animație creativă și minunată. *Blidari Anamaria* de la clasa a VI-a B a realizat programarea unui joc subacvatic, iar *Novac David* de la clasa a VI-a D a creat o animație montană. *Fânaru Răzvan* de la clasa a V-a C, *Niculescu Raul Felix* de la clasa a V-a D, *Dobrescu Paul Alexandru* de la clasa a V-a C, *Țipu Alexia* de la clasa a V-a B și *Vintilă Sofia* de la clasa a V-a B au punctat decisiv prin autenticitate. Îmi face o deosebită plăcere să vă prezint poza de grup, cu rezultatele excepționale ale elevilor, dovedite prin *punctajele obținute și diplomele de campioni absoluți la nivelul Județului Brașov și de top la nivel național*. Îl așteptăm fericiți pe Moș Crăciun, cu convingerea că orice lucru bun începe cu o abordare inspirată.

Prof. îndrumător Oana – Andreea Rebegea

MULTIPERSPECTIVITATEA ÎN PREDAREA ISTORIEI

Robert Stadling consideră că termenul de “multiperspectivitate” a fost arareori folosit în cadrul educației istorice în școală înainte de anii 1990, deși Prof. Bodo von Borries notează că acest concept era dezbătut și promovat activ de către unii istorici germani (printre care și el) încă din anii 1970. Termenul a început să fie folosit mai mult la începutul anilor 1990, în special în cadrul conferințelor pe teme de istorie, a seminariilor și atelierelor de formare continuă a profesorilor organizate de către Consiliul Europei și EUROCLIO (Conferința Permanentă a Asociațiilor Profesorilor de Istorie). Cu toate acestea, dacă nu termenul însuși, ideile care stau la baza “multiperspectivității” au o istorie mai lungă și sunt înrădăcinate în trei procese clare și înrudite care au avut loc în cadrul educației școlare. Primul dintre aceste procese a fost așa-numita “nouă istorie”, o abordare care a apărut inițial în Europa vestică și de nord în anii 1970 și la începutul anilor 1980 și care a avut o influență din ce în ce mai mare începând cu acea perioadă. Abordarea propusă de “noua istorie” reflecta nemulțumirile legate de abordarea mai tradițională a educației istorice în școală și care accentua următoarele elemente:

- transmiterea de informații
- accentul conținutului pe istoria politică și constituțională
- focalizare predominantă pe evenimente și personalități
- construirea programelor de studiu în jurul unei abordări a istoriei naționale bazată pe un conținut bogat și ordonat cronologic
- prezumția implicită că narațiunea istorică națională coincide cu istoria celui mai larg grup etnic și cu istoria comunității lingvistice și culturale dominante.

Prin contrast, abordarea “noii istorii” – deși nu nega importanța cronologiei și a cunoașterii istorice – țintea către stabilirea unei balanțe mai echilibrate între predarea trecutului și a oferi elevilor mijloacele de a gândi istoric despre acesta. În consecință, s-a ajuns la punerea unui accent în predarea istoriei în clasă pe învățarea elevilor să analizeze, să interpreteze și să sintetizeze dovezile obținute dintr-o varietate de surse primare și secundare.

A învăța să gândești istoric a însemnat și recunoașterea faptului că istoria și cei care încearcă să reconstituie trecutul – înțelegând prin aceștia muzeografi, regizori de film, producători de televiziune și jurnaliști – sunt constrânși de tipurile de surse la care au acces, interpretează și utilizează aceste dovezi în moduri diferite, selectează și pun în evidență diferite aspecte ale acestora. Cu alte cuvinte, majoritatea, dacă nu chiar toate fenomenele istorice pot fi interpretate și reconstruite dintr-o varietate de perspective, reflectând limitele dovezilor existente, interesele subiective ale celor care le interpretează și le reconstituie, dar și influențele culturale în schimbare și care determină ce anume (și în ce măsură) fiecare generație consideră că este semnificativ din istorie.

Al doilea proces amplu din cadrul educației și care a contribuit la interesul actual acordat multiperspectivității a fost recunoașterea tot mai clară a faptului că în trecut educația istorică a fost de prea multe ori predată dintr-o perspectivă mono-culturală, etnocentrică, exclusivă mai degrabă decât inclusivă și că se baza pe prezumția că narațiunea istorică națională corespundea cu istoria celui mai mare grup național și cu istoria comunității lingvistice și culturale dominantă. Această tendință a fost adesea evidentă și în abordările la nivel academic ale istoriei. Cu toate acestea, evoluțiile din istoria academică din ultimii aproximativ 25 de ani, în special în istoria socială și în antropologie, în istoria culturală și de gen, au dus la acordarea unei atenții sporite categoriilor și grupurilor sociale care au fost în bună măsură ignorate anterior: femeile, săracii, minoritățile etnice, copiii, familia și imigranții. Sunt semne că acest interes pătrunde încet până la nivelul predării istoriei în școală. De exemplu, în perioada recentă, Consiliul Europei și unele organizații non-guvernamentale – cum ar fi EUROCLIO, Institutul Georg Eckert și Fundația Körber – au organizat conferințe, ateliere și seminarii de formare continuă pentru profesorii de istorie pe teme de cum ar fi istoria femeilor, istoria vieții cotidiene și poziția minorităților în predarea istoriei naționale. Consiliul Europei a și publicat un pachet de învățare dedicat istoriei femeilor. Totuși, întrebarea cu privire la modul în care să fie introdusă în curriculum-ul școlar istoria grupelor și a categoriilor sociale care au fost marginalizate sau ignorate rămâne deschisă. R. Stadling consideră că includerea unor probleme sau teme despre personalitățile sau evenimentele semnificative pentru integrarea deplină a acestor grupuri în curriculum prin, de exemplu, recunoașterea faptului că fiecare grup poate avea o perspectivă distinctă asupra evenimentelor și proceselor care sunt fundamentale pentru istoria națională – o abordare denumită uneori “mainstreaming”, dar care poate fi descrisă și ca “multiperspectivitate” – poate fi foarte greu de atins în condițiile în care programa de istorie este deja aglomerată, iar conținuturile trebuiesc acoperite într-o perioadă relativ scurtă de timp.

Al treilea proces amplu din sfera educației s-a născut dintr-o preocupare tot mai acut resimțită, anume că, școala trebuie să facă mai mult pentru a-i pregăti pe tineri pentru o viață într-o lume caracterizată de diversitate etnică, culturală, lingvistică și religioasă. Robert Stradling explică faptul că, această preocupare a

apărut inițial în anii 1970 în Europa de Vest și de Nord, în special în acele țări cu un trecut colonial sau cu o istorie recentă de angajare de “muncitori invitați” pentru unele industrii sau ocupații care necesită forță de muncă necalificată. Îngrijorări suplimentare au apărut pe măsură ce populația statelor din Uniunea Europeană a devenit mai diversă din punct de vedere cultural și etnic datorită mobilității crescânde a forței de muncă.¹

Multiperspectivitatea în istorie și în predarea istoriei a fost descrisă de Ann Low-Beer ca fiind procesul “*de analiză a evenimentelor istorice din mai multe perspective*”. Altundeva, în analiza ei capitală despre activitatea Consiliului Europei în domeniul predării istoriei în școală, ea a afirmat că “multiperspectivitatea” este puternic înrădăcinată în metodologia istorică:

*“în mod esențial, aceasta pornește din disciplina fundamentală a istoriei și din nevoiade a examina evenimentele istorice din perspective diferite. Toți istoricii fac aceasta [...] În istorie, perspectivele multiple sunt obișnuite și trebuiesc testate cu ajutorul dovezilor, pentru ca apoi să se țină seama de acestea în formularea judecăților și a concluziilor.”*²

Istoricii au și ei propriile prezumții și preocupări. Perspectivele lor sunt modelate nu numai de către dovezile oferite de sursele la care au acces. Uneori, aceste prezumții și preocupări sunt personale și profesionale. Istoricul care încearcă să ofere o perspectivă politică asupra evenimentelor va prezenta probabil lucrurile altfel – subliniind alți factori, atribuind o importanță mai mare altor consecințe și evoluții – decât, să spunem, istoricii preocupați de economie sau societate. La fel, așteptările personale și profesionale ale altor interpreți ai istoriei, de exemplu producătorii de documentare de televiziune despre evenimente particulare, vor reflecta preocupări legate nu numai de a transmite publicului ceea ce s-a întâmplat și de ce, dar și de identificarea căilor de transmitere care să reflecte perspectivele actuale cu privire la ceea ce constituie un bun documentar istoric, accentul fiind pus uneori mai mult pe ceea ce reprezintă televiziune de calitate decât pe ceea ce constituie istorie de calitate.³

Potrivit autorului citat, multiperspectivitatea poate extinde profesionalismul descrierii istorice prin analiza modurilor în care diferite perspective se află în relație unele cu altele, cum s-au format unele pe altele. Aceasta este o dimensiune a multiperspectivității care se concentrează în mod particular asupra dinamicii evenimentelor și proceselor istorice: cum au interacționat cei care reprezintă diferite perspective, influențele reciproce, conexiunile și interdependențele care produc o descriere mai complexă a ceea ce s-a întâmplat și de ce. Există patru beneficii potențiale asociate cu adoptarea acestui tip de abordare multilaterală și dinamică în analiza dovezilor legate de un anumit eveniment sau proces.

În primul rând, adaugă o dimensiune suplimentară narațiunii istorice. Într-un anumit sens, forma narativă poate fi descrisă ca o succesiune de “*și atunci*” (de exemplu, aceasta s-a întâmplat ... și apoi ... s-a întâmplat altceva ... și apoi). Multiperspectivitatea suplimentează acest proces liniar cu o succesiune de “*în acest timp*”, care transmite reacțiile și acțiunile ulterioare ale “celorlalți semnificativi”. Rezultatul este o narațiune mult mai bogată și mai complexă, bazată pe narațiuni care se întrec și care arată nu numai cum perspectivele diferitelor tabere s-au cristalizat și s-au schimbat, ci și cum au fost formate de către lipsa de informații sau de poziția și acțiunile celorlalte tabere.

În al doilea rând, multiperspectivitatea poate pune în lumină influențele reciproce dintre diferitele grupări dintr-o țară, dintre țări vecine, alianțe, rivalități, relațiile dintre ocupanți și ocupați. În al treilea rând, o astfel de abordare poate arunca mai multă lumină asupra situațiilor conflictuale prin faptul că ne ajută să înțelegem că acestea adesea apar, persistă și sunt modelate de către interpretări conflictuale în care fiecare parte implicată în conflict atribuie motive și intenții care nu sunt fundamentate pe nici o dovadă specifică, ci

¹ Robert Stradling, *Multiperspectivitatea în predarea istoriei ghid pentru profesori*, Editura Universitară, București, 2014, pp. 8-11.

² *Ibidem*, pp. 12-14.

³ *Ibidem*, p. 16.

reflectă prezumții, idei preconcepute, prejudicii și stereotipuri înrădăcinate de mult timp. În al patrulea rând, poate demonstra faptul că, în unele situații istorice, perspectivele sunt legate simbiotic. Aceasta este o situație relevantă în special atunci când se studiază relațiile istorice dintre majoritate și minoritate, dintre minorități sau dintre țări puternice și vecinii, aliații și sateliții acestora mai slabi.⁴

R. Stradling atrage atenția și asupra limitelor în utilizarea multiperspectivității. Utilizarea unei reale multiplicități de perspective în predare și asigurarea oportunităților de analiză și contextualizare a fiecăreia dintre acestea solicită mult timp. O abordare autentic pluralistă a istoriei naționale este dificilă în condițiile în care curriculum-ul de istorie este bogat în conținuturi iar profesorului i se cere să acopere un număr mare de teme într-o perioadă relativ scurtă de timp. Multiperspectivitatea cere o structură a curriculum-ului de istorie care să fie flexibilă. Totuși, în toate programele de studiu, cu excepția celor mai aglomerate, ar trebui să fie loc pentru includerea unuia sau a două studii de caz în fiecare an, care să ajute elevii să devină mai familiarizați cu lucrul cu o multiplicitate de surse, interpretări și puncte de vedere în scopul reconstituirii cât mai complete a unei narațiuni despre un eveniment sau proces. Pentru restul timpului de predare-învățare, un anumit număr de abordări multiperspectivale pot fi integrate în predarea istoriei, dar la o scară mai mică și mai puțin completă. La urma urmelor, obiectivul în acest context este mai degrabă să să-i ajutăm pe elevi să învețe cum să analizeze și să interpreteze perspective diferite și contrastante decât să le oferim întotdeauna și cu necesitate o imagine cât mai complet posibilă a fiecărui eveniment.

Autorul citat face recomandări și în ceea ce privește evidențierea multiperspectivității în manualele de istorie. Astfel el consideră că din punctul de vedere al editării manualelor, posibilitatea de a utiliza multiperspectivitatea este adesea limitată de spațiu și de costuri. A aborda o problemă sau o temă dintr-o multitudine de perspective presupune mult mai multe pagini decât ar fi în mod normal cazul într-o narațiune convențională de manual. Aceasta constituie o adevărată problemă dacă manualul este structurat în jurul unei investigații cronologice, dar este mult mai ușor dacă este un material de lucru sau auxiliar dedicat unei probleme sau teme specifice. Orice autor de manual care a încercat un autentic demers multiperspectival aplicat unei probleme sau teme știe că este o sarcină foarte mare consumatoare de timp și solicită un efort intens.

Practica predominantă în elaborarea manualelor școlare constituie, la rândul ei, o constrângere potențială aplicată demersurilor de tip multiperspectival. Citatele din surse sunt de obicei scurte. Este încă neobișnuit pentru autori să ofere multă informație contextuală pentru fiecare sursă selectată. Elevii pot fi solicitați să compare sau să cross-reference din dovezi din diferite surse, deși există încă o tradiție în elaborarea manualelor din unele părți ale Europei în care elevilor li se cere doar să extragă informații din sursele oferite, nu și să le analizeze în mod particular pentru a identifica diferitele perspective și interpretări. Prea adesea abordarea “sursele A-F” din manuale solicită elevul să facă judecăți de ample și generalizări bazate pe dovezi limitate (de obicei sunt judecăți și generalizări pe care autorul manualului oricum le face pe baza lecturii istoriografiei relevante). Materialul ilustrativ este subtil transformat prin aceasta în “dovezi concrete”. Includerea surselor comparate din opera diferiților istorici, selectați din diferite țări și care scriu în epoci diferite, cu scopul de a familiariza elevii cu fundamentele analizei istoriografice este încă foarte rară. Ultima constrângere practică este aceea că, atunci când se abordează subiecte și teme care au o dimensiune regională, europeană sau globală, spațiul posibil de acordat pentru multiperspectivitate este posibil limitat de numărul de limbi pe care profesorul de istorie și elevii le stăpânesc. O imensă masă de resurse pentru predare-învățare, în special pentru istoria secolelor XIX și XX, este acum disponibilă pe internet, acoperind o diversitate de perspective, atât oficiale cât și neoficiale, contemporane sau redactate cu ajutorul reflecției ulterioare. Autorul citat face o serie de recomandări referitoare la sursele istorice și cum pot fi ele accesate. Astfel, sursele primare în format editat sau în stare primară, se pot găsi pe internet, ele putând fi folosite

⁴*Ibidem*, pp. 19-20.

pentru a evidenția multitudinea de perspective elaborate de diferiți istorici. Dar, multe dintre aceste situri web sunt americane, selecția materialelor reflectă interese și idei preconcepute, iar utilizatorii trebuie să utilizeze fluent limba engleză. Cu toate acestea, siturile se îmbunătățesc treptat. Există acum un număr în creștere de situri web dedicate istoriei, în special cele create în Europa mai degrabă decât cele din SUA, care pot fi accesate în mai multe limbi, iar unele dintre acestea utilizează facilități de traducere oferite de principalele motoare de căutare cum ar fi Alta Vista.

Alături de aceste probleme de ordin practic, multiperspectivitatea poate ridica un număr de probleme potențiale pentru cel ce învață. R. Stadling consideră de asemenea că, multiperspectivitatea solicită din partea elevului și o abordare empatică. O altă problemă pe care multiperspectivitatea o poate ridica pentru cei ce învață istorie, în special pentru elevii aflați la începutul învățământului gimnazial și pentru elevii mai puțin apti, este că poate contribui la accentuarea sentimentului de frustrare și chiar scepticism cu privire la procesul de analiză istorică. Într-adevăr, aceasta poate fi o problemă legată de abordarea axată pe surse pentru predarea-învățarea istoriei în general, iar aceasta ridică probleme cu totul deosebite pentru unii elevi atunci când dovezile existente sunt contradictorii și nu pare să existe o variantă corectă a evenimentelor, sau când această informație poate fi interpretată diferit de către mai mulți istorici, ori atunci când aceiași declarație în aparență clară și fără ambiguități poate totuși avea înțelesuri diferite pentru oameni în funcție de perspectiva și situația particulară în care se află; în sfârșit, atunci când selecții diferite de dovezi despre aceleași evenimente pot fi la fel de relevante și de valide. Acei elevi care caută informații definitive la fiecare disciplină și care văd învățarea în termenii achiziției de cunoaștere pozitivă care poate fi “stăpânită” și rememorată vor considera foarte dificilă adaptarea la o astfel de abordare destul de diferită a predării-învățării. Aceste probleme pot apare și atunci când profesorul de istorie se află la începutul tranziției de la o abordare a predării istoriei axată pe transmiterea de informații la cea care a fost descrisă mai devreme ca abordare a “noii istorii”.

O altă problemă poate să apară în cazul unor elevi atunci când aceștia abordează relația dintre mai multe perspective, conexiunile, interacțiunile și interdependențele dintre acestea. Această afirmație este valabilă chiar și pentru acei elevi care au învățat cum să analizeze și să interpreteze sursele istorice și să elaboreze judecăți cu privire la validitatea, originea și relevanța acestora pentru înțelegerea unui anumit eveniment sau proces istoric. Totuși, înțelegerea istorică le cere să meargă un pas mai departe și să reflecteze asupra modului în care diferite informații pe care le iau în considerare se potrivesc una cu alta. Cu alte cuvinte este vorba despre procesul de elaborare a unei narațiuni istorice prin impunerea unui tip de structură asupra dovezilor disponibile. În stilul tradițional de predare a istoriei, axat pe transmiterea de informații, calitatea dovezilor era considerat de la sine înțeles, iar structura era asigurată de către profesor și manual. Prin abordarea axată pe surse a istoriei, elevul este învățat să evalueze statutul fiecărei surse, iar apoi să reflecteze asupra modului în care poate să construiască o descriere pornind de la dovezile la dispoziție (deși, în practică, majoritatea manualelor oferă o structură gata construită).

Totuși, multiperspectivitatea mai adaugă o complicație. Cu cât sunt introduse mai multe niveluri și perspective în narațiunea istorică, cu atât mai complexă devine aceasta, iar elevilor le este tot mai greu să elaboreze judecăți și să tragă concluzii, mai ales atunci când au de-a face cu perspective, interpretări și concluzii divergente și contrastante. Aceasta devine chiar mai dificilă dacă ei încearcă să descopere diferitele căi prin care diferitele perspective răspund și interacționează una cu alta. Profesorul trebuie să găsească mijloacele prin care să facă conexiunile și interdependențele mai tangibile și mai puțin abstracte pentru elevi cum ar fi, de exemplu, ajutându-i să realizeze o friză cronologică și o narațiune istorică multilaterale (cuprinzând atât “în timp ce” cât și “atunci”/”apoi”), sau prin examinarea felului în care percepția oamenilor despre ceilalți se schimbă de -a lungul unui anumit eveniment cu ajutorul analizei comunicatelor de presă, a propagandei și a caricaturilor, și așa mai departe.

Punctul până la care aceste probleme diferite pot fi rezolvate, în special potențialele dificultăți asociate cu multiperspectivitatea, este dependent de abordarea generală a istoriei de către profesor și de modul în care acesta își pregătește elevii.⁵

Consider că multiperspectivitatea trebuie să fie o preocupare constantă pentru profesorul de istorie. Cu toate dezavantajele prezentate (surse greu de accesat, folosirea ei consuma mult timp) multiperspectivitatea dezvoltă competențe generale necesare precum utilizarea eficientă a comunicării și a limbajului de specialitate, precum și valori și atitudini: gândire critică și flexibilă, acceptarea reprezentărilor multiple asupra istoriei, culturii, vieții sociale.

Prof. Carmen-Florentina Voica

OBSTACOL SAU OPORTUNITATE

Fără realizarea educației morale și civice, procesul educativ ar fi incomplet și deficitar și ar fi sursa principală a decalajului dintre progresul tehnico-științific și cel moral.

Presa și mijloacele mass-media vorbesc zilnic despre fapte caracterizate de lipsă de sinceritate și de bună-credință în relațiile interumane, de indisciplină și nemuncă, furt din avutul obștesc sau privat, denigrare, calomnie, violență, escrocherii și corupție. În acest context, delicvența juvenilă, abandonul școlar, vagabondajul, vin parcă să toarne benzină pe foc.

Într-un articol dintr-un cotidian, una dintre locuitoarele Brașovului se întreba indignată: „Unde este educația copiilor noștri?”

Este foarte ușor sesizabilă lipsa de morală ce tinde să se extindă ca o plagă în societatea românească. De aici rezultă firesc, cu imperiozitate, necesitatea studierii și încercarea de a găsi noi modalități de rezolvare a acestor probleme.

Complexitatea realizării educației morale impune creativitate și inovație în predarea la ciclul primar al educației civice.

Graba care ne-a cuprins pe toți, stresul care își pune amprenta asupra tuturor, mai ales că sub acest stres ne desfășurăm activitatea, febra zilei de mâine ...Toate acestea ne determină să uităm aspecte aparent mărunte, cum ar fi modul în care salutăm pe cineva, să spunem „Te rog frumos!”, „Mulțumesc!”, că trebuie să fim buni ascultători, uităm pur și simplu de buna-cuviință.

De când am intrat în învățământ mi-am propus să reușesc să aduc în atenție buna-cuviință, să insuflu dorința de a fi manierat, de a crea atitudini care să determine oamenii să aibă un comportament cuviincios față de cei din jur și față de ei înșiși, să facă totul pentru că așa își doresc ei, nu pentru că așa spun cei din jur, să înțeleagă necesitatea respectării regulilor și bunei-cuviințe.

Educația morală, componentă indispensabilă a educației globale, include un ansamblu de acțiuni menite să faciliteze în mod conștient și sistematic formarea individului ca subiect moral, adică un individ capabil să gândească, să simtă, și să acționeze în spiritul cerințelor moralei sociale, a principiilor, valorilor și normelor pe care ea le include.

Școala trebuie și poate să-și asume un rol principal în realizarea educației morale și civice a tinerei generații. Însă realizarea dezideratelor specifice muncii educative pe tărâm moral și civic nu se împlinește în mod automat, de la sine, ci presupune o acțiune complexă, bazată pe o solidă fundamentare teoretică. Cei investiți cu responsabilitatea și autoritatea de a duce la capăt această muncă trebuie să cunoască, de asemenea, particularitățile mentale și afective ale celor educați și să aplice cele mai adecvate metode și procedee, astfel încât munca lor să fie benefică din toate punctele de vedere.

⁵*Ibidem*, pp. 20-25.

Inspirată de comparația făcută de Robert Dothrens, între munca și profesia de educator și cea de medic, îndrăznesc să afirm că educatorul trebuie și poate să desfășoare o adevărată „profilaxie spiritual morală”. Este mult mai eficient și mai sigur să previi printr-o „profilaxie” adecvată un comportament moral deviant, decât să îndreptăm ceea ce s-a format odată strâmb în ființa morală a individului. Prin urmare consider că educația morală și civică începe din momentul în care copilul știe să „deosebească binele de rău”, într-un cadru organizat, încă de la vârsta preșcolarității. Școala, ciclul primar, este din această perspectivă o etapă intermediară și de neînlocuit în drumul devenirii morale. Complexitatea realizării educației morale impune creativitate și inovație în predarea la ciclul primar al educației civice. În învățământul preșcolar și primar, conduita disciplinată se însușește prin forme de activitate cu un pronunțat caracter artistic: povestiri, recitări, jocuri, dansuri, dramatizări, desene, etc.

Cupluri conceptuale desemnează ceea ce este valoros sau negativ din punct de vedere moral. Astfel de cupluri sunt: generozitate-egoism, sinceritate-fățarnicie, modestie-îngâmfare, demnitate-umilință, cinstene-cinste. Consider că elevii noștri trebuie să ia contact cu aceste concepte cât mai repede și că trebuie să valorificăm fiecare aspect întâlnit în orice situație atât la ore cât și în afara lor. Cunoașterea și înțelegerea de către copil a valorilor, normelor și regulilor morale este o condiție fundamentală a acceptării și practicării lor. Este nevoie ca ceea ce știe copilul să devină un mobil intern, care să acționeze din interior, influențând conduita. Pentru declanșarea actului moral, nici cunoașterea și nici adeziunea afectivă nu sunt suficiente, deoarece în calea realizării lui vin o serie de obstacole interne și externe, pentru înlăturarea cărora se cere un efort de voință. De exemplu, apar tot felul de dorințe, de intenții personale, sau anumite sentimente negative ca egoismul, individualismul, comoditatea. Toate acestea opun rezistență, iar dacă nu sunt contracarate, pot devia conduita, sau o pot orienta în sens contrar cerințelor morale impuse din exterior. Există și anumite obstacole externe cum ar fi apariția unor ocazii de obținere a unor satisfacții de moment, dar care nu presupun o moralitate pozitivă, ci, dimpotrivă, una negativă. Toate aceste obstacole, interne sau externe, nu pot fi învinse decât printr-un efort volițional, concretizat în trăsături ca: tenacitatea, perseverența, curajul, consecvența, spiritul de inițiativă, etc. Aceste calități, odată integrate în structura caracterului devin elemente definitorii ale acestuia, iar atunci când sunt implicate în realizarea conduitei morale, capătă o tentă morală. Profilul moral ne apare ca o realitate dinamică, în continuă transformare, ca o construcție care se perfecționează neîncetat, dar pentru noi ca dascăli, mai ales ca un obiectiv al acțiunii educaționale.

Un lucru care cu siguranță nu trece neobservat este faptul că atunci când vin la școală majoritatea elevilor nu știu nici să se joace, nici să socializeze. Dacă sunt asistați de un adult acest lucru se realizează, altfel nevoia de a-și consuma energia în pauze se rezumă la alergat în cel mai bun caz. Deci educația moral-civică nu se poate realiza doar în timpul orelor de la clasă. Ea trebuie să fie prezentă în permanență, fie și prin faptul că noi constituim cu siguranță un model pentru elevii noștri. Exemplele personale sunt o concretizare a faptului că moralitatea nu este un domeniu al imperativelor pure, deci al modelelor abstracte și posibile cândva, ci că ea se concretizează în modele ideale, chiar prin faptul că sunt reale. De asemenea este nevoie ca în cazul unor manifestări comportamentale deviante, educatorul să caute originea devierii și să intervină diferențiat de la o situație la alta. Trăsături ca: hărnicia, cinstea, sinceritatea, modestia, cooperarea, etc. se manifestă în relațiile copilului cu ceilalți, cu societatea și cu sine însuși, indiferent de situația concretă în care el se află. Este un fapt cunoscut că trăsăturile pozitive de caracter se stabilizează numai în procesul relațiilor morale practice. Deci putem spune că fără exersare permanentă nu avem cum să reușim și că totul presupune o dirijare pedagogică competentă care să țină cont de particularitățile impuse de nivelul dezvoltării psihice a școlarului mic.

Atunci când vin în clasa pregătitoare copiii se află în stadiul în care adultul reprezintă sursa tuturor consemnelor și obligațiilor exterioare, copilul supunându-se acestuia în virtutea valorii pe care i-o recunoaște. Copilul aflat în această fază consideră regulile ca fiind un dat, o emanație a unei autorități

exterioare. Respectarea normelor este mai ales rezultatul ascultării decât al înțelegerii și al cunoașterii lor. Sensul acțiunii educative fiind de la conduită spre conștiință, un rol important la această vârstă îl au formularea cerințelor și regimul zilnic de viață. Supunerea și ascultarea se întemeiază pe afecțiune și teamă. Prin afecțiune copilul exprimă recunoașterea autorității persoanei adulte care este privită de către acesta ca însăși întru chiparea regulii. La această vârstă copiii dispun de receptivitate și puternică tendință de imitație, constituind premisele pedagogice care favorizează acceptarea cerințelor cuprinse în regulile și normele morale și adoptarea unei conduite, în concordanță cu ele. Aceasta este etapa formării deprinderilor elementare de comportare, care prin interiorizare și stabilizare vor deveni trăsături ale personalității sale morale. Prin contactul nemijlocit cu realitatea, copilul începe să cunoască totodată opiniile celor din jur cu privire la faptele și acțiunile morale, cu privire la ce este și ce nu este permis să facă, deci cu privire la criteriile elementare de apreciere a faptelor morale. De la vârsta de 7 ani încolo, copilul intră în cel de-al doilea stadiu, cel al cooperării care este caracterizat de faptul că respectul nu mai este unilateral, ci reciproc. Acum, normele și regulile morale se interiorizează devenind mobiluri interne ale conduitei, dispun de o anumită independență și acționează sub impulsul unor tendințe interne și a unei experiențe deja sedimentate. Noțiunile morale au un caracter concret și intuitiv, putând însă fi considerate elemente raționale proprii gândirii. În același timp cu formarea reprezentărilor noțiunilor morale încep să se constituie judecățile morale, prin elaborarea unor criterii de apreciere și autoapreciere a faptelor morale. Se poate desprinde concluzia necesității îndeplinirii unor cerințe psihopedagogice și practice cum ar fi: îmbogățirea bagajului de reprezentări morale prin antrenarea elevilor în diverse acțiuni; trecerea treptată la elaborarea noțiunilor morale, prin prelucrarea diferitelor date pe care le oferă propria experiență de viață, realitatea sau alte surse; crearea unor condiții favorabile apariției unor trăiri afective, mai întâi sub forma emoțiilor, iar apoi sub forma sentimentelor morale.

Prin aplicarea unor metode, mijloace și procedee adecvate, se pot pune bazele educației morale și civice, încă din ciclul achizițiilor fundamentale. Pentru înțelegerea noțiunilor morale, este nevoie ca elevul să aibă un vocabular suficient de dezvoltat. Orele de limba română au, printre altele, menirea de a introduce în universul copilului și cuvinte cu semnificație morală, instruirea morală fiind nerealizabilă fără această condiție de bază. Pe de altă parte, funcția persuasivă a limbajului, forța exemplului, fondul afectiv se îmbină în modul cel mai fericit în cadrul orelor de limba română. Toate acestea pot contribui fundamental la realizarea unei „morale a cooperării” și nu a constrângerii. Spre sfârșitul ciclului primar se însușesc criterii de apreciere morală, iar relația dintre conștiință și conduita morală se echilibrează. În învățământul primar se pune accentul pe exersarea unor relații interpersonale bazate pe respectul demnității fiecărei persoane, respectul pentru adevăr, acceptarea vieții în comunitate. Încă de pe acum, educația civică trebuie să urmărească formarea civicității, cu nucleul său – voința bună, acea forță care proiectează și realizează, intenționat și cu efort, binele în viața socială.

Având în vedere că civicitatea se construiește de la cea mai fragedă vârstă prin intermediul colectivului școlar, ar trebui să dezvoltăm la copil spiritul cooperant și simțul răspunderii. În cadrul orelor, pe lângă valorificarea conținutului unor lecții, se acordă o atenție deosebită unor acțiuni menite să îi ajute pe copii să se integreze în colectiv, să se accepte reciproc, să se ajute, să îi respecte pe ceilalți și să aibă o atitudine demnă în relațiile interpersonale. Încă din prima zi de școală i-am ajutat să se cunoască între ei și să se accepte. Binecunoscutul joc „Deschide urechea bine” a făcut atractivă și ușoară învățarea numelor colegilor. Au urmat alte jocuri cu ajutorul cărora i-am îndrumat spre a simți că școala este o altă familie, mai mare, din care ei fac parte. Unul dintre jocurile pe care am pus accent a fost „Mașina de spălat”, un joc în care copiii sunt așezați față în față, în două șiruri paralele, la distanță mică unul de altul. Un elev trece printre cele două șiruri pentru „a fi spălat”. Fiecare îi strânge mâna sau îl bate ușor pe umăr, făcându-i un compliment, spunându-i un cuvânt draguț sau încurajându-l. Astfel „spălat”, copilul iese din tunel fericit,

radios, strălucitor. El își reia locul în rând și trece la „spălat” un alt copil. Acest joc i-a învățat că poate fi ușor să găsim „binele”, la fel de ușor precum găsim cuvinte „rele” la adresa celor din jurul nostru. Pentru a se cunoaște s-au rotit în bănci, iar la sgârșitul zilei, ultimele minute erau dedicate găsirii unei calități descoperite la colegul de bancă.

Personal, m-am străduit să părăsesc modul de predare clasic, declarativ, să vizez, nu doar informarea elevilor, ci transformarea lor în coparticipanți activi la propriul proces de formare.

Am constatat în multe rânduri că elevii sunt informați sub aspect moral, știu ce este bine și ce nu, răspund corect la întrebări în orele de educație civică, deci putem spune că informarea morală se realizează, ei cunoscând normele morale. Cu toate acestea, după ieșirea din clasă îi vedem împingându-se, bătându-se, vorbindu-și urât. Concluzia este că informarea morală nu duce „sine die” la formarea conduitei morale. Conduita morală se poate forma doar prin exercițiu. Acest lucru este recomandabil a se realiza în activități în afara clasei, în care elevii sunt implicați direct și trebuie să manifeste conduită morală. Totodată aceste activități pot asigura cu certitudine feedback-ul activității la clasă; constat, deci intervin pentru corectare.

La orele mele folosesc frecvent metoda dramatizării și am constatat că această metodă îi atrage pe elevi și le provoacă sentimente. Pe rând ei sunt actori sau spectatori și fiecare își joacă rolul în mod creativ, străduindu-se să intre cât mai bine în pielea personajelor. Regula pe care o aplic la dramatizări este aceea de a le comunica sarcina de bază. Astfel reușesc să antrenez și elevii mai retrași, mai timizi, urmărind ca în timp să îi determin să capete încredere în forțele proprii, iar reținerile, inhibițiile să dispară, valorificând astfel pozitiv particularitățile psihice individuale ale elevului. Tot în acest fel am observat schimbări în bine și ale elevilor care sunt mai leneși, deoarece trăirile din timpul orei nu rămân niște simple teorii, care să dispară în scurt timp. Trăirile, emoțiile create dau naștere unor rezultate, altfel rămânem doar la teorie.

Pe de altă parte, deoarece în zilele noastre elevii sunt foarte interesați de tot ceea ce înseamnă tehnologie, este necesar să o aducem la ore. Astfel scenetele pot fi lesne înlocuite cu materiale video prelucrate cu ajutorul aplicațiilor existente (Scratch, Loom, Flipgrid, Voki, Animaker). Alte materiale atractive putem crea cu Story jumper, Canva, Prezi, Padlet, Kahoot, Wordwall, Wordart. Chiar dacă aceste aplicații vin doar să completeze stilul clasic de predare, ele sunt pe placul elevilor și dacă îi învățăm să le folosească, reprezintă o alternativă la jocurile video agresive.

„Aspirația spre perfecțiune este legitimă, dar identificarea cu perfecțiunea este imposibilă” ne spune Tudor Călineanu referindu-se la raportul dintre ideal și realitate. Să nu încetăm să aspirăm la perfecțiune!

Prof. Stângaciu Oana

DESIGNUL EDUCAȚIONAL AL ACTIVITĂȚILOR DE TEATRU

Una din activitățile care stimulează, dezvoltă și educă creativitatea elevilor este Teatrul de copii, pentru că nelimitate sunt posibilitățile de a stârni fantezia și spiritul creator al copiilor, de a-l face să participe activ la activitățile educative.

Tehnicile teatrale: *scenete, miniscenarii, strategii de interpretare, jocuri de rol* au ca finalitate dezvoltarea creativității, spontaneității, atenției. În vederea atingerii acestor obiective, strategiile didactice sunt atent proiectate în acord cu particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor, cu interesele și pasiunile lor. Modalitatea cea mai frecvent utilizată este jocul dramatic, astfel se utilizează jocuri de mișcare și atenție, jocuri de ritm și limbaj, jocuri de creație și jocuri de rol. Elevii sunt încurajați să participe și să se exprime liber, să conducă independent activitatea.

Cântecul interpretat scenic

Copiii, în timp ce intră cântând în micile roluri, ei ajung să joace teatru fără a simți presiunea unei așteptări. Cu ajutorul a câtorva elemente de recuzită și costume, printr-un cântec interpretat scenic, se poate ajunge la o transformare ce nu necesită mult exercițiu.

Dacă mișcărilor cântecului au un caracter reprezentativ, atunci este solicitată și integrarea intermodală, capacitatea de a corela conținuturi provenite din diferite domenii senzoriale. Astfel, exercițiile cu muzică fac posibilă atât dezvoltarea vorbirii, exersarea memoriei, cât și sprijinirea dezvoltării emoționale, sociale și a creativității.

Jocul de rol pune copilul în situația de a privi problema prin ochii altor persoane, de a simți ce au simțit ceilalți, fiind dependent în acest sens, de funcționalitatea mecanismului psihologic al empatiei. Interpretarea de roluri îi obligă pe copii să intre într-o rețea de relații interpersonale de reciprocitate, în sensul că jocul fiecăruia depinde de comportamentul celorlalți. Fiecare rol solicită reacții motivate ce pun la încercare iscusința, priceperea, cutezanța, dar și prudența.

Cunoașterea mai profundă a trăirilor coechipierilor poate fi facilitată de practicarea alternanței rolurilor, inclusiv în cadrul rolurilor pozitive sau negative. Temele propuse în cadrul jocului de rol vizează o gamă variată de procese afective, ele gravitând atât în jurul polului pozitiv, cât și al celui negativ, deoarece și în viață există bucurii și neazuri cărora vor fi nevoiți să le facă față, iar o pregătire anterioară este binevenită, insistându-se mai ales pe găsirea unor soluții pozitive la situații dramatice.

Scenetele de teatru, le formează copiilor o extraordinară capacitate de percepere, înțelegere, observare, perseverare și explorare a simțului abstractizării.

Un rol important îl au *activitățile de improvizație*. Abilitatea prin care îți poți accesa rapid creativitatea în situații neprevăzute, improvizația este o metodă prin care copiii învață prin joc, să se asculte reciproc, să colaboreze, să creeze împreună povestiri, scene sau discursuri – „imaginați-vă o scenă” pornind de la un obiect dat (utilizarea creativă a unei recuzite banale, activarea fanteziei)- „schimbați istoria”- activitate de improvizație în care cursul cronologic al faptelor e inversat, - „zâna cea rea și vrăjitoarea cea bună”- transformarea unor personaje și a unor situații canonice; toate sunt activități ce ajută la dezvoltarea spontaneității, imaginației, intuiției și flexibilității, a gândirii pozitive.

Pentru elevii mai mici rezultate remarcabile se înregistrează prin utilizarea exercițiilor de pantomimă, mimă, jocurilor de încredere, exercițiilor de conștientizare a limbajului emoțiilor și al gesturilor. Tehnicile teatrale oferă astfel posibilitatea unei învățări active, mult mai eficiente utilizând metode non formale și strategii inovative.

Prof. Guguian Claudia

“A FI PROFESOR LA CICLUL PRIMAR E CA ȘI CUM AI FI ABONAT PERMANENT LA FERICIRE”

(Andreea Puiu- Pedagogia fericirii)

Am trăit vremuri delicate, speciale, din cauza virusului ucigaș, vremuri care parcă nu se mai sfârșesc. Folosesc timpul trecut...e o dorință a tuturor și, mai ales a noastră, a celor din sistemul de învățământ. Noi ne-am metamorfozat în acești ani, așa cum nu ne-am fi gândit vreodată. Am învățat mult și încă învățăm, dar ne lipsesc îmbrățișările, urările apropiate, zâmbetele și lacrimile de emoție, jocul, dansul, veselia.....multe. Ne lipsește continuitatea în învățarea față-în-față, ne trebuie chipuri eliberate de mască, să ni se vadă emoția pe care o transmitem, ne trebuie profesori, elevi și părinți relaxați.

Dar ne-am păstrat BUCURIA! Noi suntem învingătorii! Nu am încetat să zâmbim, chiar dacă prin mască și nu s-a văzut, dar s-a simțit. Per total, cu toate greutățile, spunem că am reușit într-o perioadă grea, pe care nicio generație nu a parcurs-o până acum. Prin răbdare, ascultare, cumințenie, muncă, seriozitate,

responsabilitate și efort maxim, extrem. Asta e sigur. Și pentru asta, eu le mulțumesc colegilor mei, elevilor și părinților și spun din inimă: VĂ IUBESC! Cred că mai mult decât înainte, deși nu credeam că se poate. Ar fi bine să ne uităm toți cu apreciere în spre colegii noștri, înspre elevi și părinți, să spunem acele cuvinte magice, pe care le așteptăm la rândul nostru, fiecare.

Examenul maturității și al responsabilității l-am trecut deja. Bravo! Fruntea sus în continuare! E drept că în această perioadă s-a văzut cine e profesor pe de-a întregul, cu mintea, cu sufletul și cu munca. Și suntem mulți. Cei mai mulți. Atât de mulți încât ținem în mișcare un întreg sistem. Munca noastră nu va rămâne nerăsplătită. Controlați-vă emoțiile, dragii mei, aveți încredere în voi, fiți echilibrați și perseverenți. Nu vă lăsați...Răsplata vine în inimile noastre mari doar de la zâmbetul și bucuria copiilor, din IUBIRE, și de la Dumnezeu. În rest, sperăm....tot sperăm...

Mă uit în sufletul Școlii Gimnaziale nr. 19. Acolo văd o singură familie mare: elevi, părinți, profesori. Emoția, munca și iubirea ne leagă pentru totdeauna. Continuăm să urcăm pe drumul ascendent al cunoașterii și nu încetăm să visăm! Muncim mai mult, tot împreună! Sigur, așa e în toate școlile brașovene. Copiii noștri sunt acolo, ne țin de mână, trebuie doar să ne întoarcem mereu inima și privirea către ei, cu dragoste, respect, recunoștință. Cu învățătură, cu știință, cu joc, cu înțelegere și răbdare. Cu generozitate. Dragi părinți de copii mici maturizați prea repede, vă mulțumim cu adânc respect pentru că ne-ați recunoscut munca, ne-ați ajutat, ne-ați sprijinit, pentru că aveți copii minunați de care suntem mândri, de toți și de fiecare în parte! Dumnezeu să ne binecuvânteze copiii și familiile. De la școală și de acasă. E greu, dar cei puternici înving.

Dragi colegi, vă adresez un gând de curaj, de putere, de încredere, de mulțumire. Ești profesor cu adevărat doar dacă iubești copiii și, cu bunătate și răbdare, le arăți cunoașterea, le conturezi drumul.

Indienii spun că, adăugând zerouri, putem ridica cifra "unu" până la orice valoare- dar aceste zerouri nu valorează nimic prin ele singure, dacă cifra "unu" este omisă. Tot astfel, atât timp cât sufletul individual nu este unit cu Dumnezeu, el nu-și poate manifesta adevărata valoare, pentru că toate lucrurile de aici, de jos, nu au valoare decât în măsura în care ele sunt în contact cu Dumnezeu.

Să fim Oameni - Lumină, căci noi suntem acel "unu" cu mai multe sau mai puține zerouri, adăugate deja. Și mergem înainte.

Și nu uitați: "O ființă umană nu se măsoară prin succes, ci prin efort" -Adam Grant.

Când eram elevă nu mi-am dat seama că întrebarea *Ce urmează să fac?* m-a urmărit toată viața. Ce facem cu toții acum e doar o oprire în lungul drum al vieții. Mai urmează multe și doresc să nu ne oprim niciodată, oricât de greu va fi. Avem o datorie pentru viitor. Copiii. Să facem doar pauze de reflecție, de mulțumire, de recunoștință, de odihnă, să

nu ne grăbim. Să trăim intens fiecare etapă, dar să nu ne oprim! Să mergem mereu cu capul sus. Viața ne va răsplăti. Puterea vine de la copii și de la Dumnezeu. Să nu lăsăm deoparte grija pentru sănătatea noastră și a celor din jur, iubirea, educația, cunoașterea, responsabilitatea, BUCURIA!

EDUCAȚIA ESTE LUMINA!
IUBIREA ESTE IZVORUL!
MUNCA ESTE SUCCESUL!
SĂNĂTATEA ESTE TOTUL!
OMUL ESTE ȘI DĂ VALOARE!

Prof. Claudia Mihaela Savu

EDUCAȚIA POZITIVĂ ȘI STAREA DE BINE ÎN ȘCOLI

Astăzi inteligența, creativitatea și adaptabilitatea indivizilor au devenit priorități ale existenței umane. Educația a devenit proactivă, deoarece tot mai mult s-a accentuat caracterul prospectiv al educației, chemată să pregătească oameni pentru tipuri de societate care nu există. Prin educație, experiența socială este transmisă din generație în generație, astfel încât ceea ce generațiile precedente au acumulat, sunt un bun câștigat, fără repetare practică, de către cea care urmează să fie educată. Astfel, educația poate fi caracterizată ca fiind o acțiune intenționată a socio-organizării asupra capacității de procesare a informațiilor, proprie fiecărui individ, cu scopul de a orienta într-o direcție realizabilă, dinainte stabilită. Contextul european a impus luarea unor decizii strategice pentru eficientizarea, raționalizarea și îmbunătățirea performanțelor în învățământul preuniversitar printr-o reevaluare a structurilor sale interne, dar, mai ales, a resursei umane implicate în desfășurarea activității. Modificările structurale și funcționale își găsesc scopul final doar dacă sunt corelate cu varietatea factorului uman, în sensul optimizării și profesionalizării acestuia.

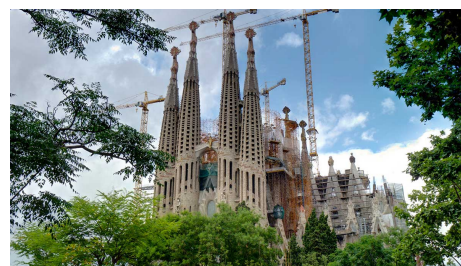
În acest context, am avut plăcerea de a participa în cadrul proiectului european „Noi competențe pentru noi provocări”, ref.: 2019-1-RO01-KA104-062420, finanțat prin Programul Erasmus+, Acțiunea cheie1 – Proiecte de mobilitate, domeniul – Educația adulților la cursul „Happy Schools: positive education for well-being and life-skills development”, furnizat de Europass Centro studiEuropeo, Barcelona, Spania, în perioada 05.07. 2021-10.07.2021.

După un an de amânare, acest curs a fost benefic atât din punct de vedere al subiectului propus cât și a locației alese pentru susținere. Era exact ceea ce aveam nevoie după acest an greu încercat. Activitatea de mobilitate din cadrul acestui proiect Erasmus + KA1 mi-a oferit posibilitatea să-mi dezvolt o serie de aptitudini profesionale dar și personale. Am interacționat cu profesori din alte țări, am conversat, am participat activ la activitățile desfășurate care au avut în vedere:

- competențe de proiectare a unor programe care combina studiul academic cu dezvoltarea caracterului, elementele cognitive cu cele emoționale
- tehnici de educație pozitivă pentru a induce starea de bine
- strategii de stabilire a unor relații bune, pentru facilitarea procesului de învățare și pentru a asigura păstrarea pe termen lung a noilor cunoștințe.

Participând la o astfel de acțiune pot să afirm că a adus un plus atât dezvoltării mele profesionale cât și lingvistice și interculturale. Pentru mine, Erasmus reprezintă diversitate culturală, o experiență inițiativă, deoarece nu doar contextul cultural al țării în care s-a desfășurat cursul este o sursă de interes dar și oportunitatea de a relaționa și pune bazele unor proiecte viitoare, cu profesori reprezentanți ai diverselor forme de învățământ din Polonia, Ungaria, Bulgaria.

Cursul a oferit informații într-o manieră academică, cu un formator de origine bulgară, Mila Petkova psihoterapeut, care a dat dovadă de profesionalism și interes pentru înțelegerea exactă conținuturilor. Ne-a inspirat și impulsionat mediul ambiant, locația fiind în centrul Barcelonei la o mică distanță de La Rambla, nu departe de Sagrada Familia care deși este o construcție neterminată încă și la care se va mai lucra pentru o lungă perioadă de acum încolo, este deja un simbol al Barcelonei și unul dintre obiectivele turistice dintre cele mai reprezentative din întreaga lume pentru un oraș.

Tematica abordată a fost interesantă pentru toți participanții care au încercat să raporteze propria activitate la modul în care pot aplica cele învățate. Astfel ne-am actualizat faptul că starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine.

Copiii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu toate aspectele sociale, fizice și emoționale. Starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a-și atinge întregul potențial școlar. Calitatea relațiilor pe care le au copiii între ei, pe care le au cu adulții, precum și calitatea mediului de învățare, influențează fundamental progresele lor școlare. Cunoaștem că mediul fizic, social și emoțional în care personalul și elevii petrec o mare parte din fiecare zi, poate afecta sănătatea lor fizică, emoțională și mentală și starea de bine, precum și rata abandonului școlar.

S-a apreciat că mediul școlar poate îmbunătăți bunăstarea socială, emoțională și capacitatea de învățare când:

- + este cald, prietenos și recompensează învățarea;
- + promovează în special cooperarea și mai puțin competiția;
- + oferă susținere și facilitează comunicarea deschisă;
- + încurajează activitățile creative;
- + încurajează dezvoltarea de proceduri și regulamente care interzic pedeapsa fizică și promovează interacțiunea non-violentă pe terenul de joacă, în clasă și între personalul școlii și elevi prevenind în felul acesta pedeapsa fizică, agresivitatea, hărțuirea și violența;

Avantajele unui mediu școlar pozitiv constau în bunăstarea și fericirea, întărirea sentimentului de apartenență și o mai bună calitate a vieții celor implicați în procesul instructiv-educativ. Indirect, poate avea ca rezultat performanțe academice mai bune. De asemenea, poate modifica unele aspecte negative ale vieții școlare prin reducerea intimidării și hărțuirii, injuriilor și absenteismului școlar. Are potențialul de a diminua stereotipiile, teama, anxietatea, depresia și pierderea motivației. Sentimentele de bunăstare în timpul copilăriei și adolescenței pun temelii solide pentru o bună sănătate la maturitate.

Responsabilitatea etică a cadrelor didactice, a managerilor și a administratorilor este să ia în considerare, să promoveze, să echilibreze și să răspundă tuturor nevoilor elevului, inclusiv celor fizice, sociale, emoționale, academice și spirituale. Aceste considerente necesită asumare clară și acțiune deliberată în toate domeniile curriculumului, de la prioritățile strategice până la practicile didactice. Pentru a maximiza rolul pe care școlile îl au în promovarea și intervențiile privind starea de bine a elevilor, sistemul de învățământ, oamenii și practicile au nevoie de un nivel ridicat de coordonare și coeziune la nivel școlar.

Parteneriatele sunt vitale în sprijinul școlilor pentru starea de bine elevilor. Parteneriatele cu elevii, părinții lor și comunitatea largă, inclusiv cu serviciile de sănătate publică și serviciile sociale, au potențialul de a găsi soluții pentru îmbunătățirea activă a stării de bine a tuturor elevilor.

Foarte interesantă pentru participanții mobilității a fost modelul profesorului **Martin Seligman** - **Starea de bine:**

P E R M A

P – Positive Emotions/Emoții pozitive, precum bucuria, speranța, satisfacția, euforia, mulțumirea, optimismul, recunoștința, entuziasmul, plăcerea etc., care au rolul de a reduce stresul și de a crește performanța în activitate. Există o gamă variată de exerciții care pot duce la trăirea unor emoții pozitive, iar practicarea lor regulată are un impact sigur asupra stării de bine a unei persoane.

E – Engagement/Implicare, starea în care te afli atunci când ești absorbit de o activitate care îți place, fie că este vorba despre locul de muncă, despre un hobby sau un anumit mod de a petrece timpul liber.

R – Positive Relationships/Relații pozitive, constituie un element foarte important al acestui model. Pentru a fi mulțumit și fericit, este esențial să fii înconjurat de oameni, să fii integrat în diverse grupuri, să ai relații sociale solide, să comunici, să ai un raport sănătos de interacțiune cu cei din jur.

M – Meaning/Sens/Semnificație/Scop înalt, atunci când faci ceva remarcabil pentru alte persoane, acțiunile tale conducând la îndeplinirea unui scop mai mare decât propria persoană. Starea de fericire este mai pregnant prezentă atunci când simți că aduci o contribuție la rezolvarea unor probleme ale comunității și ale societății în care trăiești, prin activități de voluntariat sau prin implicarea în cauze în care credem.

A – Accomplishments/Realizări/Succese/Reușite, sentimentul pe care îl trăiești atunci când constăți că munca ta are o finalitate atât pentru tine, cât și pentru cei din jurul tău. Acest sentiment crește stima de sine, încrederea în forțele proprii și, ca urmare, sporește starea de bine.

Un subiect de interes a constituit teoria fluxului (**The Flow Theory**) și aplicarea ei în clasă. A determina elevii să se îndrăgostească de a învățatură ar fi una din țelurile acestei metode. Unul dintre modurile în care profesorii îi pot ajuta pe elevi să se concentreze mai mult asupra studiilor lor este de a face învățarea atât de irezistibilă încât să pară că să nu există altă opțiune.

Jocurile pot oferi elevilor echilibrul dintre plictiseală și anxietate, la fel ca și alte forme de învățare captivantă, cum ar fi jocul de rol, simularea și rezolvarea problemelor. Atâta timp cât resursa de învățare este concepută pentru a include nivelurile adecvate de provocare, elevii vor fi interesați.

Pentru a avea succes, învățarea bazată pe provocări necesită obiective realizabile care necesită o dezvoltare incrementală a abilităților dincolo de medie și în care provocarea crește proporțional pentru a se potrivi cu aceste abilități. Dacă materia devine suficient de interesantă și de plăcută, profesorii nu vor trebui să lucreze prea mult pentru a încuraja elevii să se angajeze activ.

Etapele teoriei aplicate în clasă:

Trezește entuziasmul

Creierul nostru poate prelua informații mult mai ușor dacă materialul este semnificativ, util, interesant, distractiv sau are relevanță emoțională. Acesta este motivul pentru care trezirea entuziasmului elevilor este atât de importantă. Odată ce un profesor reușește să trezească interesul elevilor pe o temă pe care o studiază, învățarea devine ușoară și naturală.

Activitățile fizice sunt una dintre cele mai eficiente modalități de a implica interesul și implicarea elevilor într-un subiect. Multe dintre activitățile lui Joseph Cornell pot fi adaptate subiectelor academice.

Concentrați atenția

Odată ce elevii sunt angajați, se pot folosi alte tipuri de activități pentru a le concentra energia și atenția asupra subiectului pe care îl studiem. Pentru a ajuta elevii să se concentreze, se folosesc cât mai multe simțuri posibil într-o activitate.

Distribuiți inspirația

Există multe modalități prin care elevii pot procesa, reflecta și împărtăși experiențele lor de învățare. Se pot folosi scenete, dans, muzică, poezie, intrări în jurnal, lucrări de artă, scriere creativă și chiar teste scrise ca modalități prin care elevii să împărtășească ceea ce au învățat. Oferirea elevilor de oportunitatea de a-și împărtăși experiențele crește învățarea pentru întreaga clasă. Când energia este trezită, concentrată, experimentată și împărtășită, elevii, precum și profesorii, au experiențe de învățare mai profunde.

O altă temă pe baza căreia am purtat discuții a fost practica de *Sănătate mintală* sau Mindfulness, mai mult decât un set de tehnici care trebuie să fie în momentul prezent, **este o atitudine față de viață**. Este un stil de coping care promovează punctele forte personale și, în cadrul clasei, aduce beneficii atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Obiectivul Mindfulness în contextul educațional este **că participanții dobândesc o stare de conștiință și calm care îi ajută să își autoregleze comportamentul și să se cunoască mai bine**, pe lângă crearea unui mediu propice învățării.

Predarea cu atenție încurajează comunitatea pedagogică, în care elevii înfloresc din punct de vedere academic, emoțional și social; și în care **profesorii profită la maximum de climatul creat în acest mediu educațional**. Mindfulness este un mod conștient și intenționat de a se acorda la ceea ce se întâmplă în noi și în jurul nostru și permite demascarea automatismelor și promovarea dezvoltării integrale.

Profesorii sunt oameni care joacă un rol fundamental în cadrul societății, întrucât îndeplinesc funcția importantă de educare a generațiilor viitoare. Munca lor nu se concentrează doar pe predarea cunoștințelor teoretice, ci sunt **de asemenea, însărcinați cu promovarea unei serii de valori și abilități la elevi pentru dezvoltarea lor în cadrul societății**.

Mindfulness și-a dovedit eficacitatea în aceste situații. De exemplu, **reducerea stresului profesorului, concediu medical, depresie, anxietate sau ars**.

Practica regulată a Mindfulness dotează profesorii cu instrumente care le permit să facă față situațiilor problematice și să contribuie la îmbunătățirea calității vieții și a bunăstării. Acest lucru, la rândul său, are un impact asupra performanței și relației lor cu elevii lor, rezultând un mediu educațional optim pentru învățare.

Metodele de educație pozitivă axate pe satisfacerea nevoilor pe care le au copiii reduc momentele de criză, de rezistență și încăpățănare din partea acestora, îi determină să fie cooperanți, să-și formeze trăsături de personalitate clare și pozitive. Adaptarea corectă a metodelor de educație pozitivă contribuie la formarea și dezvoltarea deprinderilor necesare unei vieți de succes a copiilor secolului nostru. Câteva dintre acestea sunt: iertarea, a semenilor și a lor, dărnicia, capacitatea de a amâna primirea răsplății, prețuirea de sine, răbdarea, perseverența, respectul pentru ceilalți și respectul de sine, cooperarea, compasiunea, îndrăzneala și capacitatea de a fi fericiți. Această abordare nouă, împreună cu dragostea și sprijinul nostru al familiei și al școlii le va oferi copiilor posibilitatea să se dezvolte, să fie capabili să-și trăiască viața din plin.

Toate acestea le voi aplica de acum cu mai multă convingere la clasă și în activitatea de trainer pentru că programul Erasmus + reprezintă un exercițiu de adaptare, integrare, învățare care este benefică nouă ca profesori și activități didactice pe care o desfășurăm. Voi dezbate cele învățate cu colegii din școală și cu alte cadre didactice participante la cursurile de formare continuă organizate de Casa Corpului Didactic, dar aștept cu nerăbdare să particip și la alte experiențe de acest fel. Sunt foarte fericită că la finalul acestui curs am fost răsplătită cu un certificat care atestă competențele dobândite.

Bibliografie:

1. <https://www.ero.govt.nz/publications/wellbeing-for-success-draft-evaluation-indicators-for-student-we>
2. [Biswas-Diener R. \(ed.\) Positive Psychology as Social Change. Springer, London, New York, 2011.](#)
3. [Campbell D. Discipline without anger. A new style of classroom management. Rowman & Littlefield Education, Lanham, New York, Toronto, Plymouth UK, 2012.](#)
4. [Lopez S.J. \(ed.\) Positive psychology. Exploring the best in people. USA, 2008.](#)
5. [Seligman M.E.P. Authentic happiness: Using the New Positive Psychology to realize your potential for lasting fulfillment. New York: Free Press, 2002.](#)

Prof. Mareș Monica

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

DEBUT ÎN POEZIE – CONCURSUL DE POEZIE „Andrei Mureșanu”, ediția a XVIII-a

„34 de scriitori au ales să-și facă debutul la Brașov: surprize plăcute la jurizare” – **Ana Țîrcă**
(Bună ziua BRAȘOV, joi, 16 decembrie 2021)

„Au participat 34 de concurenți din Brașov și din toată țara, aproape jumătate fiind adulți și cealaltă jumătate elevi și studenți, premiile fiind oferite de Consiliul Județean Brașov și de o librărie din Brașov. (...) Theodor Badiu, un băiețel de 8 ani, a primit o mențiune specială oferită din partea juriului și pentru vârsta lui, dar și pentru debutul în poezie.” – **Ovidiu Savu**, muzeograf, Muzeul „Casa Mureșenilor” din Brașov (Bună ziua BRAȘOV, joi, 16 decembrie 2021)

IARNA

Iarna cerne norii
Copiii-s bucurăși,
Cu bulgări de zăpadă
Se joacă toți voioși!

Brăduțul din grădină
Astăzi e împodobit,

Crengi pline de beteala
Pentru el am pregătit!

Se apropie Crăciunul,
Și suntem fericiți.
Moșul o să vină
Pentru ca am fost cuminți!

Casa frumos decorată
Colindătorii îi așteaptă.
Mama face cozonaci
Pentru toți copiii săraci!

Theodor Badiu
Clasa a II-a A

MAGIA CRĂCIUNULUI

E iarnă. Zăpada argintie s-a așternut peste tot. Oamenii, grăbiți, circulă în căutarea cadourilor de Crăciun.

Un copil, rumen în obraji, face îngerași în omăt. Departe, se aud colindele sfinte. „Leru-i ler ...” De la geamul meu pot vedea ce face fiecare. În furnicarul de oameni, copiii își ajută părinții să care sacoșele grele. În case se văd sclipind luminițele colorate ca niște steluțe din brazii de Crăciun.

Totul e minunat și te-nvăluie bucurie și speranță ca într-o mantie aurie, divină.

Crăciun binecuvântat, tuturor!

Sofia Alexandra
Clasa a II-a D

IARNA

Plapuma moale de nea,
Argintie și pufoasă
Ce-o văd la fereastra mea,
Îmi face ziua frumoasă.

Norii gri și mari și grei
Lasă fulgi pufoși să cadă.

Și au ascuns printre ei
Soarele, să nu se vadă.

Sărbătorile-au venit
Iisus cel veșnic s-a născut,
Colindării s-au pornit,
Pe Domnul noi l-am cunoscut.

Alexandra Sofia
Clasa a II-a D

CALEIDOSCOPUL

O grădină colorată,
Puncte, linii sau măgele,
Poți planta orice dorești
Și-nflorește când poțefști.

Artă fără pânză este,
Într-un tub poți s-o ascunzi
Și-nflorește la lumină
Un adevărat curcubeu este această grădină.

VISUL

Aseară am avut un vis,
Care m-a surprins.
Niște pisici,
Mâncau budinci.

Dar și niște girafe,
Care mâncau vafe.
Niște pinguini,
Conduceau mașini

Și niște unicorni,
Se credeau dragoni

*Podașcă Petra Alexana
Clasa a II-a D*

PE ARIPILE ANOTIMPURILOR...

IARNA

A sosit bătrâna iarnă,
Afară e alb de catifea,
Fulgii albi ca să ne cearnă.
Peste tot e plin de nea. Parcă ninge cu furie,
Copilașii-s bucuroși,

Să ne-aducă bucurie.
Și la masă, mâncăcioși!
Noi cu bulgări ne jucăm,
Și cu toții ne distrăm.
Așteptăm pe Moș Crăciun
Care vine în Ajun.

*Teodora Tampa
Clasa a IV-a C*

SOSIREA PRIMĂVERII

Primăvara a sosit
Și pe toți ne-a înveselit
De răsună toată țara
Că a venit primăvara!

În grădină,
Sub o rază de lumină,
Înflorește o floare,
Cu un fluture-n spinare.

Raza soarelui cea lungă,
Iarna rece o alungă.

Ce să fie?
Un ghiocel,
Alb și frumușel.

Iar, în zare,
Se apropie păsări călătoare
Cu pene încântătoare.

*Petra Sofia Lazăr
Clasa a IV-a C*

VARA

Vacanța mare a venit,
Iar eu sunt foarte fericit,
Căci vara e minunată
Și plaja, de mult ne-așteaptă.

Vara-i ca o zână bună,
Ce ne scapă de furtună,
Ne aduce bucurie,
Distracție și armonie.

Plaja noi o vizităm,
Prin pădure ne plimbăm,
Căci vara a-nceput,
Și căldura a apărut.

*Luca Jurcovan
Clasa a IV-a C)*

TOAMNA

Iată că toamna cea dragă,
A venit înfrigurată
Cu un dans fermecător
Cu un dans al frunzelor.

A venit așa, în grabă
Cu roade și multă treabă,
Ca să spună tuturor
Secretele frunzelor.

*Alexandra Paraschiv
Clasa a IV-a C*

BRAȘOVUL, IARNA...

Este frig afară!
Înseamnă că a venit iară,
Iarna rece și înălbită,
Care a fost mult vestită.
Când ea vine,
Numai frigul e de tine!

Și , când va ninge peste noi
O să facem bulgări moi.
Noi cu săniile vom da
Și colinde vom cânta.
De Crăciun să nu uităm
Și sub brad să-l așteptăm!

Toată lumea e voioasă!
Eu mă-ntreb: ...
V-ar plăcea orașul meu,
Minunat și vesel mereu?
Vă aștept la colindat,
În acest oraș minunat!

*Paul Vorovenci
Clasa a IV-a C*

BUCURIILE IERNII

Noi, afară, pe ninsoare,
Ne dăm iar cu sănioare.
Din covorul alb, pufos,
Facem un om de zapadă sclipicios.

În casă, am împodobit un brăduț ,
Lângă el stă un piseu drăguț,
În brad am pus globuri multicolore
Și „ el” vine în câteva ore.

Am pus lapte și fursecuri pe platouri
Ca moșul să ne răsplătească cu cadouri.
A venit Moș Crăciun!
Vă dorim un fericit Ajun!

*Briana Dumitru
Clasa a IV-a C)*

FRUMOASA COPILĂRIE

Într-o noapte albastră,
Mi-amintesc de copilăria noastră,
De când eram la țară,
Și ne jucam mult pe-afară.

Măicuța noastră dragă
Avea o băsmăluță neagră,
Ea avea grijă de noi
Ne lăsa prin păpușoi.

Trece repede viața,
Imediat vin noaptea și dimineața.
Copilăria de vede mult în zare,
Până dispăre...

*Tudor Taus
Clasa a IV-a C)*

DE-AȘ FI SFÂNTUL NICOLAE...

Ninge cu fulgi mari și pufoși. Zăpada s-a așternut pe pământ ca o mantie argintie. Am văzut un copil care își freca mânuțele înfrigurate, în timp ce privea curios jucăriile din vitrină. Acolo erau ursuleți de pluș, păpuși, mașinuțedîn plastic, mingi, moriști, avioane și dulciuri. Era o fetiță cu haine vechi, prăfuite, avea papucei tociți. Avea părul blond și creț, ochii albaștri, umbriți de tristețe. Am văzut că voia jucării și dulciuri, dar nu avea bani să-și cumpere, deoarece era foarte săracă.

M-am apropiat de ea și am întrebat-o:

-Cum te numești?

-Mă numesc Carmen, a răspuns ea, sfioasă.

-Unde e familia ta?

-Mama e acasă, bolnavă, tată nu am.

Auzind acestea, m-am întristat. Am luat-o de mână și am intrat în magazin. I-am cumpărat dulciuri și jucării. Ea s-a bucurat nespun de mult și mi-a mulțumit. Ochii îi străluceau acum, de bucurie!

*Iulia Apostol
Clasa a IV-a C)*

VARA

Vara din nou a sosit,
Toți ne-am înveselit.
Vacanța o vom întâmpina

Când școala se va termina.
Marea și nisipul ne așteaptă,

Lumea este entuziasmată.
Nisipul e nerăbdător
Să mă joc îmi este dor.

*Ordek Efe
Clasa a IV-a D)*

PRIMĂVARA

Primăvara a sosit
Cu bogății a venit.
Copacii înfloresc,

Animalele se-nveselesc.
Ce anotimp minunat,

Bogat și colorat !
Totul este încântător,
Să alerg prin iarbă îmi e dor.

*Văduva Medeea
Clasa a IV-a D)*

CARTEA

Ea este ca un părinte,
Cu numeroase cuvinte,
Cu imagini minunate,

Alb-negru sau colorate.
Cartea ne ajută mereu,
Și la bine, dar și la greu.

Cartea e o comoară,
Importantă și rară.

*Condrea Alexandru
Clasa a IV-a D*

CRĂCIUNUL

A venit Crăciunul minunat,
De lume așteptat.
Este o mare sărbătoare,
O zi de bucurie mare.

Braduleșteîmpodobit,
Cu podoabe pregătit.
Moș Crăciun are multe jucării,
Dulciuri și fructe pentru copii.

*Taras Diana
Clasa a IV-a D*

FULGI DE NEA

Fulgii cad linșiușor
Așteptați de sărbători.
Ce înseamnă, dragi copii?
Anotimp de bucurii!

Iarna a venit
Încostumul de argint,
Cu stelute sclipitoare,
Vesele și căzătoare...

*Vlășceanu Mihnea,
Clasa a IV-a D*

DOR DE VARĂ...

În zare privesc la soare,
Îl iubesc și îl admir,
Mă minunez cum el răsare
Și de vară îmi e dor.

Mi-e dor de câmpiile verzi,
Pădurile și apele limpezi
Ce se răsfăț sub razele calde
Am sufletul plin de bucurie mare.

*Szabo Raul
Clasa a IV-a D*

IARNA

Sărbători de poveste,
Se apropie încet ,
Orașul e îmbrăcat
În stelute aurii.

Bradul ne zâmbește ,
Vântul ne șoptește ,
Peste câteva zile „Vine Crăciunul!”

*Vijoli Ioana,
Clasa a IV-a D*

„SUFLET DE COPIL ÎN PRAG DE SĂRBĂTOARE”

texte realizate de elevi la ora de religie

MAGIA CRĂCIUNULUI

Este seara de Crăciun. Toți copii îl așteaptă cu nerăbdare pe Moș Crăciun.

În seara aceasta minunată, bunica a luat cartea sfântă și a început să îmi povestească Nașterea Domnului Iisus Hristos. În această poveste este vorba despre cea mai iubitoare, onestă și generoasă ființă care a călcat pe pământ.

Încă de la nașterea Sa, pe cer a apărut cea mai luminoasă stea, care l-a călăuzit pașii de-a lungul întregii vieți și care se aprinde în sufletele tuturor creștinilor în seara de Crăciun.

Iisus în marea Lui iubire, odată cu nașterea Lui, ne-a dăruit fiecăruia în parte un crâmpei din lumina sfântă, oferindu-ne oportunitatea de a face pași mari către lumea iubirii, iertării, recunoștinței, înțelepciunii și onestității.

După ce bunica a terminat povestea, am înțeles că Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor, este lumina eternă a îngerilor, a sfinților, a oamenilor, a animalelor și a plantelor. Dumnezeu este iubirea și recunoștința în persoană, Care iartă toate păcatele oamenilor.

Când bunica a închis cartea, am înțeles cu toții, încă o dată, că Dumnezeu ne luminează sufletele așa cum Steaua Betleemului învâluie seara de Crăciun în lumina Nașterii Domnului.

Stroe Teodora

Clasa a III-a A

ȘCOALA CĂȚELUȘILOR

Un mops pe nume Scânteiuță merge la școală de o zi. Scânteiuță și-a făcut și doi prieteni, Miki și Bezea. Cei trei prieteni erau încântați de ceea ce făceau.

Scânteiuță își făcea temele gândindu-se la a doua zi, iar apoi s-a așezat în pătuțul lui confortabil.

Stăpâna lui se întreba în fiecare zi ce făcea când pleca de acasă. Dar lui Scânteiuță îi plăcea prea mult la activitatea desfășurată ca să renunțe.

A venit și a doua zi de școală, iar Scânteiuță avea emoții. Miki și Bezea l-au salutat:

- Bună, Scânteiuță!

- Salut!

Domnișoara Haski a intrat în clasă și le-a cerut elevilor temele. Scânteiuță și-a lăsat tema pe masă și după puțin timp au trecut și restul orelor, iar după ore, zile.

Nu mai era mult timp și Scânteiuță, Miki și Bezea trebuiau să treacă în clasa a doua. În penultima zi, domnișoară Haski le-a spus elevilor ce greutăți vor întâmpina în clasa a doua. Scânteiuță se gândea la posibilități noi colegi, pe care o să îi aibă. În pauză, cei trei prieteni au povestit despre câte lucruri o să învețe în clasa a doua.

Până la urmă au ajuns și în ziua în care treceau în clasa a doua. Fiecare elev a primit câte o diplomă și o medalie.

Scânteiuță stătea fericit cu diploma în botic și medalia la gât, proaspăt absolvent de clasa întâi.

Văcaru Sonia Elena

Clasa a III-a B

CREDINȚA MAGILOR

Magii care au urmat steaua erau: Gașpar, Melchior și Baltazar. Ei au ajuns la Mântuitorul nostru Iisus Hristos fiindcă erau foarte înțelepți, iubitori ai adevărului și sinceri, i-au spus regelui Irod despre nașterea Celui mai mare Împărat, deștepți, curioși, darnici, ascultători, buni și veselitori.

Ce mi-a plăcut la magi a fost lucrul pe care ei l-au ascultat cel mai mult, au ascultat de îngerul lui Dumnezeu și au plecat pe altă cale chiar dacă era drumul mai lung. Mi-a mai plăcut că ei au vestit în țările lor nașterea lui Iisus Hristos.

*Rozorea Georgia
Clasa a IV-a A*

MAGII

-Bunicule, de ce erau magii așa de credincioși?

-Dragul meu, magii erau persoane foarte înțelepte, erau și sincere. I-au zis lui Irod despre nașterea lui Hristos.

-Deci și Irod era credincios?

-Nu, dragule. Irod era un om rău, spre deosebire de magi. Regele Irod era crud, dar magii erau persoane bune, iubitoare și darnice. I-au adus daruri lui Iisus: aur, smirnă și tămâie. Ei erau persoane ascultătoare. Au ascultat de înger când le-a spus să o ia prin altă parte ca să nu-L rănească Irod.

*Drăguț Antonia- Maria
Clasa a IV-a A*

ÎNTÂLNIRE CU DUMNEZEU LA ȘCOALĂ

La ora de religie, noi învățăm despre Dumnezeu, despre cuvântul Lui, despre viața sfinților și cum aceștia au ascultat cuvântul Domnului și au umblat pe calea Mântuitorului Iisus Hristos. Învățăm despre proroci, botez, familie și cât de importante sunt acestea.

Învățăm din Biblie să ne iubim familia, pe aproapele nostru, să ne purtăm frumos cu cei din jur, să credem în Dumnezeu; ne îndeamnă să mergem la biserică, iar la biserică ne rugăm pentru bolnavi, pentru aproapele nostru. Învățăm ca la începutul fiecărei zi din viața noastră să ne rugăm și tot așa să facem înainte de a ne pune la culcare.

Învățăm că rugăciunea este comunicare cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu îngerii și cu sfinții. Astfel aflăm că Dumnezeu este iubire, sănătate, pace sufletească și spirituală.

*Rozorea Georgia
Clasa a IV-a A*

DRAGĂ ROMÂNIA!

Dragă România, fată de prea mare împărat,
Ce în mărețul cer și-a clădit palat,
Iar făr' de care al-nost' pământ doar țărână are,
Fiindcă fără Acesta nici soarele nu apare,

Îmbrăcată într-o mantie tricoloră,
Pe care totuși o au la brâu când se-ncinge-o horă,
Care în lupte este văzută de cuceritoare popoare,
Iar ostașii-o cinstesc cu onoare,

Tu, ce veghezi peste atâtea avuții:
Grâul, cerul, câmpia, dealurile și Carpații.
Ce, de peste o sută de ani în viață le ții!
Însă și noi trebuie să prețuim aceste bogății...

Undeva, pe acest pământ sfânt,
Într-o iarnă, când toți nerăbdători așteptând,
Tu te-ai născut pe cânt,
Pe când poporul te-a întâmpinat dansând!

Al-nost' cu har costum popular,
Care ne-a fost lăsat ca un mare dar,
Trebuie cu mândrie a-l purta și ocroti.
Pentru-a-nflori și dăinui.

Frumosul imn care cu bine a viețuit
Este acel cânt ce mare-onor peste veac-a primit.
Semeț lucește peste văi, răsunând grandios

Al nost' dar ce ne-a fost dat spre-a-l îngriji prețios.

Graiul cel vorbim este o melodie.

Prețu-i-l-oi prețui cât aș trăi!

Delicat și fin ales a fost, ca românii să-l știe.

Simțind că limba ce-o rostesc trebuie să rămână vie.

Apărându-te, te-au apărat strămoșii

Pentru-a lupta au trecut munții - frumoșii-

Pe front dându-și viața lor

Spre apărarea și continuarea neamului urmașilor.

Măreț neam creștin, bogat de avuții,

Ne-ai călăuzit pe drumul vieții,

Poporul român, pe care îl iubesc.

Întru teritoriul căruia trăiesc.

Cele trei coline răsărite ca frumoase flori

Fost-au conduse-odată de bravi domnitori:

Ștefan cel Mare cu a lui Moldova,

Vlad Țepeș cu a lui Valahia,

Iancu de Hunedoara cu a lui Transilvania

Și Mihai Viteazu cucerindu-le cu salva.

Dragă România, celebrând a ta zi

Ce cu pași repezi în curând va veni,

Ne amintim de ale noastre valori

Alături de care ne trezim în zori.

Sunt mândră că sunt româncă

Pentru ca mai avem aceste bogății, încă!

Vreau a le admira și ocroti

Ca în veci de ele a ști.

Pe România o iubesc, mulți ani eu îi doresc!

Pe al nostru frumos imn eu înfloresc,

Pe al meu popor mult îl îndrăgesc,

Iar pe ai mei strămoși cu stimă îi cinstesc!

Popa Stefania

Clasa a V-a D

CASA MEA

Casa mea cu flori la ferestre

E veselă tare când prinde de veste

Că merg către ea cu multă bucurie,

Iar ea mă așteaptă cu mare veselie!

Dar casa mea dragă e și mofturoasă:

Se cam întristează când dau rar pe-acasă.

Iar dacă mai uit să achit vreo factură,

Îndată ne lasă și fără căldură!

Mai face și farse... Ce casă ghidușă!

Se strică uneori și cade câte-o ușă!

Dar este, totuși, caldă, atentă, primitoare

Și orice zi acasă ne-o face sărbătoare!

Grigorean Rebeca

Clasa a V-a A

ROMÂNIA

Românie, țara mea,

Tu, tu ești căsuța mea.

Și eu mereu mă mândresc,

Că-s din neamul românesc.

Țara mea, te-ndrăgesc tare

Că tu ai și munți și mare!

Te iubesc tare de tot,

M-am născut în acest loc!

Țara mea-i frumoasă foc,

Multe minuni aici au loc.

Pentru mine ești acuma,

Cea mai grozavă din toată lumea!

La mulți ani, România!

La mulți ani, români!

Mladin Vladimir Ioan

Clasa a V-a A

CASA GRI CU CĂRĂMIDĂ

Casa gri cu cărămidă
Nu e mare, dar nici mică.
De-o privești pe din afară
Zici că-i mică, n-are scară
De-i treci pragul, însă,
O să fii tare surprinsă!

Pe ușa întredeschisă
Se vede o lumină mov aprinsă.

Ce se ascunde oare acolo?
O fi casa lui Apollo?
Nu, e-o cameră surprinzătoare
Cu o scară plutitoare.

O lumină veselă
Mov, Albastră, Galbenă
Îmi șoptește la ureche:
„Haide sus! E făr' de pereche!”

*Pop Ilinca
Clasa a V-a A*

VIAȚĂ DE ȘCOLAR

Mă trezesc de dimineată,
Mă spăl pe mâini și pe față.
La ore eu mă gândesc,
Ghiozdanul mi-l pregătesc.

Trag cu ochiul la orar,
Of, of, of, am „Mate” iar!

Și ce să vezi, am și Română
În orice zi din săptămână!

Dar nu-i nimic, eu mă descurc,
De mă ascultă, nu mă-ncurc!
După-masă mă distrez
Și la fotbal excelez!

*Picioarea Eric Leonard
Clasa a-V-a A*

SUNT MÂNDRU CĂ SUNT ROMÂN !

Povestea noastră a început cu dacii, care au trăit mândri pe pământurile acestea minunate. Ei erau “cei mai viteji și mai dreapți dintre traci”.

De asemenea, a început și cu romanii, creatorii unui mare și puternic imperiu.

Dacii și romanii s-au luptat vitejește de câteva ori, până când Dacia a fost cucerită de romani. Iar după Sarmisegetusa Regia a apărut Sarmisegetusa Ulpia Traiana.

Apoi a fost nevoie să se înțeleagă pentru a trăi împreună.

Dacă nu erau dacii, să avem “mire” și “mireasă” și dacă nu erau romanii, să avem “bărbat” și “femeie”, nu apăream ca popor, cu limba noastră frumoasă și bogată.

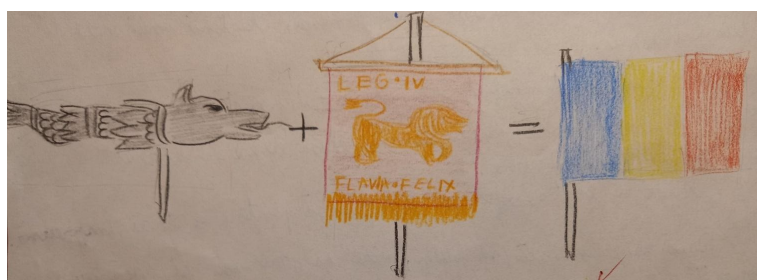
De la daci știm că “zimbrii”, “jderii” și “viezurii” trăiesc prin “codrii” noștri. Și nici nu mâncam cu atâta plăcere “varză” și “mămăligă”.

Dacă nu erau romanii, spuneam altfel “mama” și “tata”, “pâine”, “apă” și “casă”.

“Doina” a rămas de la daci și doar noi românii o avem. Așa ne-am dezvoltat muzica și poezia.

Strămoșii noștri credeau fiecare în mai mulți zei. Credincioși suntem și noi, doar că Sfântul Andrei ne-a învățat de un singur Dumnezeu.

Am moștenit vitejie și curaj. Am înfruntat vremuri rele. Am arătat că suntem puternici și ne-am apărat mereu țara.

Nu am plecat să cucerim pe nimeni, pentru că țara noastră e printre puținele care au și munți, și dealuri, și câmpii întinse, și deltă, și mare.

Sunt mândru că sunt român !

*Condurache Radu
Clasa a V-a E*

COPILĂRIE

Copilărie, vârstă cu soare,
Copilărie, boboc de floare,
Suflet curat, jocuri, speranță,
Prietenie, poftă de viață.

Copilărie, vis, inocență,
Te port cu mine spre-adolescență.

Mă vreau mai mare, dar tot cu tine,
Copilărie, alături de mine.

Rămâi cu mine, copilărie!
Te port în suflet cu bucurie.
Ești ca un dar plin de culoare,
Copilărie, rază de soare...

*Voiculescu Radu
Clasa a VI-a A*

OMUL DE ZĂPADĂ

Mulți copii ne-am adunat
La derdelușul din sat.
Om de nea am plămădit,
Ce să vezi, ne-a și zâmbit!

Din cărbune ochișori,
Mere-n loc de obrăjori,

Din crenguțe mâini, firește,
Parcă-ar fi dintr-o poveste!

Nas în vânt din morcovel,
Parcă picură nițel...
Iar pe cap, cum altcumva,
Căciula... din debara!

*Sângerean Sarah
Clasa a VI-a A*

POVESTEA MEA

Bună! Eu sunt Michael, un adolescent cu o poveste incredibilă. M-am născut pe 4 mai 1930, într-un sat din vestul Franței. Părinții mei erau săraci lipiți pământului, deși tata muncea până seara târziu. Fratele meu, Benjamin, stătea acasă cu mama. În fiecare zi, eu și Louis mergeam să facem diverse treburi la conacul unui om foarte bogat din vecinătate pentru a putea rămâne în căsuța în care ne duceam traiul. Părinții nu își permiteau să ne ducă la școală, așa că mama încerca să ne învețe câte ceva.

Într-o seară, în anul 1941, tata s-a întors mult prea devreme acasă. A chemat-o pe mama și au avut o discuție foarte lungă. Au venit la mine și la frații mei și ne-au spus că trebuie să plecăm din casa noastră. Noi eram prea mici ca să înțelegem de ce trebuia să abandonăm locuința. Timp de câteva zile am căutat un loc unde să ne ascundem, până când am ajuns la un grajd abandonat. În acea seară nu am putut să mă gândesc decât la priveliștea îngrozitoare pe care o văzusem pe drum. Toate casele erau goale, fără picior de om, totul era atât de pustiu... Nu mai văzusem așa ceva niciodată! M-am pus pe paiele care emanau un miros neplăcut, știind că nu am o altă variantă și mi-am închis ochii. Mama a șoptit: „Au ajuns deja aici“. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit din acea conversație, deoarece eram atât de obosit, încât am adormit îndată.

Lunile au trecut, iar noi am început să ne obișnuim cu noua noastră casă. Tata nu mai pleca, așa că avea timp să stea cu noi. Cu procurarea mâncării era mai greu, dar, în afară de asta, totul era bine. Din păcate, nu a durat mult. În seara de 25 mai 1941, eu m-am pus la culcare mai devreme decât restul familiei. Am dormit liniștit

până când m-a trezit un zgomot oribil. Mi-am deschis ochii și am observat că eram îngropat în paie. Am reușit să văd ce se întâmpla: trupele germane îmi capturau părinții și frații. Nu știam ce sa fac. Am vrut să ies să îi ajut, dar am zărit un mic semn pe care mi-l făcuse Louis, fratele meu mai mare, să stau unde eram. Am privit îngrozit cum familia mea era escortată. Când am crezut că totul s-a sfârșit, am văzut un om care cerceta restul grajdului, iar apoi l-am auzit spunând că nu mai e nimeni. Am așteptat ore în șir, să mă asigur că toată lumea a plecat, iar a doua zi de dimineață am ieșit din ascunzătoare și am cercetat zona. Cu greu am reușit să intru într-o casa, crezând că a fost părăsită. Îmi era foarte foame, așa că am căutat mâncare. Am fost speriat de o femeie bătrână care stătea întinsă pe o saltea. M-a privit câteva minute, m-a întrebat dacă mi-e foame, iar apoi mi-a dăruit un colț de pâine.

- Cum ai ajuns aici ? m-a întrebat ea.

Eu nu i-am răspuns.

-Înțeleg... ești confuz... Nu știi ce se întâmplă, nu? Păi naziștii duc toți evreii în lagăre. Ei spun că aceste locuri sunt ca niște tabere de vară minunate, dar totul e o minciună. Acolo probabil e și familia ta. Când am auzit ce a spus bătrâna m-am îngrozit și mai tare. Ce aveam să mă fac fără ei? Cum aveam să trăiesc?

Din ziua aceea am rămas să trăiesc cu femeia cea bătrână, iar aceasta m-a învățat multe lucruri pe care le învățase și ea la rândul ei, atunci când mergea la școală. Doi ani mai târziu eu locuiam tot în căsuța bătrânei, alături de ea. În fiecare seară mă gândeam la familia mea și mă întrebam ce fac, deși în adâncul sufletului știam că erau decedați de mult.

Era 4 mai 1944. Împlinisem paisprezece ani. Nu mă simțeam cu nimic special. Era o zi ca oricare alta. Am ieșit din casă, lucru pe care aveam să îl regret mai târziu, ca să mai privesc locul unde îmi văzusem părinții pentru ultima oară. Brusc, am auzit un zgomot și am văzut mai multe trupe germane care au venit în cercetare. Am încercat să mă ascund, dar nu am fost destul de rapid. Mă zăriseră! Au fugit spre mine și m-au apucat. Câteva minute mai târziu eram transportat cu alte sute de evrei spre cea mai apropiată gară. Am fost înghesuiți cu toții într-un tren de marfă care avea să ne ducă în Polonia. Drumul a fost destul de lung, timp în care mi-am închipuit ce avea să mi se întâmple. Atunci când am fost dat jos din tren am observat cât de mulți eram cu adevărat. În jur de o mie cinci sute de oameni îngroziți, mulți fiind copii sau bătrâni. Am privit cu toții locul din jurul nostru. Eram în lagărul Auschwitz-Birkenau din Sudul Poloniei. Am fost duși până în locul unde aveam să stăm. Atunci când am intrat, am observat că acolo mai erau câteva sute de oameni. Mi-am găsit un loc lângă un bărbat tânăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

- Câți ani ai? M-a întrebat el.

- Paisprezece ani, am răspuns eu sec. De cât timp stai aici?

- Cinci zile, dar simt că stau aici de o eternitate. Îmi pare rău că ai ajuns la o vârstă așa fragedă într-un loc ca acesta...

M-am întins pe patul foarte incomod pe care eram nevoit să stau. Toată noaptea nu am putut adormi o clipă.

De dimineață mă simțeam mai rău decât mă simțisem vreodată. Am așteptat cu sufletul la gură momentul în care vor veni să mă anunțe ce trebuie să fac în continuare. Naziștii au venit și ne-au escortat într-un loc unde aveam să muncim. Ne-au pus să cărăm diverse greutăți dintr-o parte în alta. Toți erau extenuați, dar marea majoritate nu s-a oprit din muncă. Câteva zile întregi am făcut munci asemănătoare. Ni se acorda extraordinar de puțin timp în care puteam dormi. Mulți nu au rezistat muncii grele, așa că în fiecare zi oamenii se împrășteau. Într-o dimineață obișnuită am fost anunțați că urma să mergem să facem duș. Eu am avut o presimțire ciudată despre acest lucru. Nu părea la locul lui. După ce am suferit atât, să aibă bunăvoință de a ne lăsa să ne spălăm? Din păcate, nu aveam ce face. A trebuit să le urmez instrucțiunile. Am ajuns la o cameră care ar fi trebuit să fie cabina noastră de duș. Toți se îngrămădeau acolo. Când am vrut să intru și eu am simțit o mână rece, care m-a tras în altă parte. Nu știam pe unde merg. Pur și simplu mă lăsam călăuzit de persoana

din fața mea. Peste câteva minute m-am trezit că eram în altă cameră, mult mai mică. Am crezut că sunt singur, dar apoi am observat că pe podea, sprijinită de perete stătea o fată cu părul negru ca pana corbului și cu ochii ca o mare învolburată. Părul ei lung și ondulat era strâns într-o coadă. Am presupus că ea mă adusese acolo, dar nu i-am pus întrebări. S-a uitat la mine, iar eu am spus:

- De ce m-ai salvat?

- Urăsc să văd oamenii murind aici în fiecare zi. Dacă pot să salvez pe cineva, de ce să nu o fac?

- Dar de ce fix pe mine? Erau sute de oameni acolo! Și nici măcar nu mi-ai spus cine ești. Cum ai ajuns aici?

- Sunt Adelaide, a răspuns ea sec. Acum trebuie să plec. Vor veni imediat alți oameni aduși din Franța. Ai face bine să te ascunzi până când vor ajunge aici. Ei cred că nu există supraviețuitori.

Apoi a plecat din încăperea fără să se uite înapoi. I-am ascultat sfatul și m-am ascuns sub pat. Am așteptat în liniște până când am auzit niște pași. „Au venit” m-am gândit eu. Era adevărat, chiar veniseră alți prizonieri evrei. Erau mai mulți decât fuseserăm noi înainte. Cu greu am reușit să aștept până când s-au acomodat, pentru a mă integra și eu printre ei. M-am asigurat că nu se uită nimeni și am ieșit de sub pat. Lângă mine era un bărbat mai în vârstă care plângea după soția sa. Nu am spus nimic și m-am trântit în pat, ostenit. Mă întrebam dacă o să o mai văd vreodată pe fata care îmi salvase viața. Aveam atâtea întrebări să îi pun.

Câteva zile bune am muncit cum nu mai muncisem niciodată. Nu mai puteam rezista mult așa. Mâncarea era groaznică, munca la care eram supuși era foarte obositoare, iar stresul pe care îl aveam cu toții era foarte mare. În fiecare dimineață ne rugam să supraviețuim pe tot parcursul zilei. Nu o mai văzusem pe Adelaide de opt zile.

Căram o bucată de metal de vreo șase kilograme, gata să renunț la luptă, voiam acasă cu familia mea. Am trântit greutatea pe care o căram pe jos. Nu mă văzuse nimeni. M-am așezat, gândindu-mă că mă va găsi cineva. Am privit în jur și am observat că nimeni nu se uita la mine, în afară de o fată. Era ea, Adelaide! Mi-a făcut semn să ridic greutatea și să continui munca. Am ascultat-o și mi-am continuat treaba. Peste câteva ore am ajuns înapoi în camera noastră, cu toții osteniți. Toate paturile din jurul meu erau goale. Mulți nu se întorseseră. Deodată, am simțit ceva trăgându-mă de picior. M-am aplecat și am observat că sub pat era Adelaide. M-am ascuns și eu acolo și am văzut cum ea a împins o bucată din perete și s-a deschis o trapă. Am intrat în gaura formată și am alunecat câteva secunde până când am atins podeaua rece.

- Unde suntem? Am întrebat eu.

Fata nu a răspuns. Atunci eu am schimbat subiectul. Am continuat să vorbim câteva ore întregi, fără să știm măcar cât era ceasul.

- Acum ar trebui să te întorci, imediat va fi dimineață. A spus ea și a schițat un zâmbet. A tras de o frânghie care a coborât o scară. M-am urcat pe ea și am ajuns înapoi sub patul meu.

Câteva săptămâni la rând m-am dus în fiecare zi în încăperea secretă și am vorbit despre diverse subiecte cu Adelaide. Ne distram de fiecare dată, iar eu îmi găseam scăparea în acele ore petrecute cu ea. Mă simțeam fericit. Acolo jos nu aveam griji. În fiecare zi așteptam cu nerăbdare ca soarele să apună, pentru a putea ajunge în locul nostru secret. De fiecare dată ea mă aștepta acolo, până într-o zi când nu a mai venit. Am așteptat-o pe fată o oră, două, trei dar nici urmă de ea. Îmi făceam atâtea griji! De ce nu a venit? Oare a fost prinsă încercând să ajungă aici? Până la urmă am părăsit încăperea. Restul nopții nu am putut să dorm deloc. Mă tot gândeam la un plan de evadare. Trebuia să ajung cumva la Adelaide. Mi-a venit o idee. Aveam cum să ies prin camera de sub pământ! M-am strecurat sub pat și am revenit în camera secretă. Am studiat-o și am găsit o gură de ventilație. Am reușit să ajung înăuntru și am mers prin ea până când am găsit o ieșire. Eram afară! Puteam să văd soarele, cerul și norii! Era minunat! După atâta timp în care nu mai ieșisem din clădire, totul mi se părea un vis. Am alergat pe peste tot. Nici nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul. Mi-am amintit

că eu trebuia să o găsesc pe fată. Am continuat să merg până când am auzit niște voci. Era ea! I-am recunoscut vocea! Din păcate, nu era singură, dar pe mine nu m-a interesat și am început să fug către ea. Am văzut uimirea și groaza de pe fața ei, iar apoi am auzit un foc de armă. Am simțit o durere de nedescris în piept, iar apoi privirea mi s-a încheșat și am simțit cum am căzut. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost țipătul strident al unei fete.

Adelaide s-a apropiat încet de băiat, cu lacrimi curgându-i șiroaie pe față. I-a acoperit rana și i-a șoptit ceva la ureche. Acesta nu a mișcat, fapt care a făcut-o să izbucnească în plâns și mai tare. A urlat către omul care o însoțea:

- De ce ai făcut asta?

- Nu îmi merita viața, a spus el fără pic de regret.

După aceea și-a continuat drumul, iar ea a rămas pe jos, alături de bunul ei prieten pe care nu apucase să îl salveze. A stat acolo minute în șir, fără să o mai intereseze de nimic altceva. Apoi s-a auzit un zgomot. Fata și-a ridicat capul și a zărit un tanc care avea agățat steagul Marii Britanii. A fost ridicată și așezată în el. Un soldat din armata britanică a încercat să o înveselească, dar nu a reușit. Atunci a pornit tancul și a continuat drumul. Adelaide s-a uitat pentru ultima oară înapoi, cu inima frântă.

După mai mulți ani, ea stă la casa ei, mâncând dintr-un fursec și ascultând poveștile fiului său, Michael.

Rauca Ioana
Clasa a VI-a A

CAPCANA TIMPULUI

„- Haideți! am strigat. Am început să alerg, iar ei m-au urmat.

Sunt prietenă cu James și Annie de când mă știu. Suntem ca niște frați. Dintotdeauna ne-a plăcut să ne jucăm într-o pădure de pe dealul din apropierea cartierului nostru, iar astăzi am venit să repetăm experiența. Am creat o poveste atât de interesantă, încât nu am mai fost atenți la ce se întâmpla în jurul nostru. Fără să ne dăm seama, ne-am îndepărtat de locurile cunoscute, afundându-ne în pădure. La un moment dat, Annie s-a împiedicat de ceva și a căzut. Ne-am dus repede să o ajutăm să se ridice. Am observat o strălucire în iarbă. O bucată de metal!

- Hei, priviți! Le-am arătat-o și lor.

-Mai este una și aici! a spus James.

- Uitați încă una! a zis și Annie.

Ne-am uitat în jurul nostru și am văzut că tot luminișul era plin de bucăți mari de metal ce se iveau din iarbă. Eu, fiind curioasă, m-am aplecat spre cea mai apropiată dintre ele și am încercat să o scot din pământ. Nu am reușit să fac asta. În schimb, pământul de sub picioarele noastre a început să se crape, s-a deschis și am fost trași înăuntru...

Am deschis ochii. O lumină argintie, pală, inunda locul în care ne aflam. M-am ridicat amețită în picioare. Era o încăpere rotundă, cu pereții dintr-un metal la fel ca cel pe care îl atinsesem. Am privit în jur. Camera era plină de ecranenegre, care pluteau în aer, acoperite cu fire electrice foarte subțiri. Mi-am apropiat mâna de unul și l-am atins. Din ecran au început să iasă niște siluete subțiri, care au căpătat mărimea și chipul unui om. M-am speriat și m-am dat înapoi. Ele nu au avut nicio reacție. Nu mă puteau vedea. Am încercat să mă apropiu, dar m-am împiedicat și am căzut peste unul dintre ei. Nu am simțit că aș fi lovit pe cineva. Atunci mi-am dat seama. Oamenii aceia erau holograme! Dar, totuși, era ciudat. O astfel de tehnologie nu mai văzusem niciodată. Era prea avansată. După ce au apărut toate siluetele, ceva și mai ciudat s-a întâmplat. Oamenii au început să vorbească și să se miște, iar în spatele lor s-a creat un fundal. Acum oamenii erau într-

un port. Scenele păreau atât de reale, de parcă eu aș fi fost prezentă la acțiune. Când evenimentul se termina, personajele se mutau pe alt ecran din încăpere, cu un decor diferit. Totuși ceva era în neregulă. Știam scenele acestea. Nu le mai văzusem, dar îmi păreau cunoscute. Apoi mi-am amintit: „Partida de ceai de la Boston! ”. Învățasem despre acest eveniment la istorie, în urmă cu câteva luni. *Când cele 13 colonii au fost întemeiate pe țărmul de vest al Oceanului Atlantic, în America de Nord, metropola a preluat controlul asupra activității coloniilor și a impus taxe și impozite, ceea ce a înrăutățit relațiile dintre cele 13 colonii și Marea Britanie. Apoi, coloniștii, nemulțumiți fiind de taxa pe ceai impusă de britanici, au aruncat în mare încărcătura de ceai de pe trei corăbii aflate în portul Boston.* Toate astea se înfățișaseră în fața mea, atât de reale și, totodată, atât de îndepărtate. Dar nu se terminase acolo și eu știam asta. *În condițiile declanșării conflictului cu Marea Britanie, cele 13 colonii au decis să își proclame independența. Reprezentanții coloniștilor au adoptat Declarația de Independență prin care își exprimau hotărârea de a înlătura stăpânirea britanică. După aceea, armata coloniștilor americani, cu George Washington în frunte a luptat împotriva trupelor britanice, învingându-le de mai multe ori. În final, Marea Britanie a recunoscut independența celor 13 foste colonii, astfel întemeindu-se Statele Unite ale Americii.* Toate aceste lucruri ar fi trebuit să urmeze, dar nu a fost așa. Pentru câteva clipe, imaginea a fost neclară. Apoi, și-a revenit dintr-o dată. Eu așteptam continuarea pe care o știam deja, dar pe ecran au început să se formeze noi holograme. Erau o grămadă. Apoi a început războiul. Marea Britanie în lupta cu coloniile americane. Nou-veniții se pare că nu erau de partea nimănui. Stăteau acolo, pe margine și așteptau ceva. Ca la un semnal, au intrat în luptă. Distrugeau pe oricine, indiferent dacă era englez sau american. Aveau niște arme nemaivăzute, foarte puternice și de neoprit. Stilul lor de luptă, de asemenea, părea neomenesc. Forța pe care o aveau, violența de care dădeau dovadă, mișcările pe care le făceau, toate erau neobișnuite pentru o persoană, erau supranaturale. În scurt timp, pe câmpul de bătălie nu se mai afla niciun soldat în viață, exceptând oamenii noi.

După ce am văzut toate aceste lucruri, scenele au dispărut, la fel și oamenii. Nu îmi venea să cred! Asta nu se întâmplase cu adevărat în istorie! Nu se putea ca nașterea Statelor Unite ale Americii să nu se mai fi petrecut, iar armata britanică să fi fost distrusă! Nu era posibil! Am dat fuga la James și Annie, care nu se treziseră încă după căzătura înăuntrul pământului. L-am scuturat pe James. A deschis ochii și s-a ridicat.

- Ce s-a întâmplat? a mormăit el. Unde suntem?

- Cred că atunci când am atins acea bucată de metal, pământul s-a surpat și am fost trași înăuntru. Este singura explicație. Dar nu asta este important acum. Trebuie să vă spun ce am văzut. Este urgent!!

Auzind asta, James a dat din cap și s-a aplecat să o trezească și pe Annie. Când au fost amândoi din nou în picioare, am început să le povestesc tot ce am văzut, de la pereții de metal până la momentul în care istoria a fost modificată. Când le-am spus despre aparatele plutitoare și holograme s-au minunat, dar la partea cu oamenii noi care au intervenit în luptă și care au distrus tot s-au îngrozit de-a binelea.

- Trebuie să plecăm din locul acesta! Dacă cei care locuiesc aici au reușit să creeze o astfel de tehnologie, cine știe de ce sunt în stare? abia s-a auzit vocea lui Annie, care era albă ca varul.

- Sunt de acord cu ea! a aprobat și James. Cred că cel mai bine ar fi să găsim o cale de ieșire cât mai repede cu putință.

- Dar cum rămâne cu istoria lumii noastre care tocmai a fost schimbată? am întrebat uluită.

- O hologramă este o hologramă, nimic mai mult. Nu avem dovada că așa ceva s-ar fi întâmplat. În plus, nici nu are cum să fie adevărat acest lucru. Cum ai putea să modifice istoria? Să te întorci în timp, sau cum? a pus James punct discuției.

Am decis să îl ascult. Avea sens ce spunea. Niciun om nu ar fi fost în stare de așa ceva. Cum mă putusem gândi la asta? Era doar o iluzie optică, să te facă să crezi că tu te afli acolo, în centrul acțiunii. După ce m-am liniștit, am început cu toții să căutăm o cale de ieșire. Nu a fost greu să o găsim. Era o ușă mare de metal. Am încercat să o împingem, dar nu s-a clintit. După mai multe încercări obositoare, am renunțat. Ușa

nu voia să se miște și pace. Eu și cu Annie ne-am așezat pe podea. În schimb, James nu s-a lăsat învins așa de ușor. A observat ceva. Lângă ușă, pe perete, se afla un dispozitiv din metal de forma unui pătrat, destul de mic. Avea un căpăcel de sticlă fumurie, prin care nu puteai vedea ce era înăuntrul acesteia. James l-a deschis. Acolo era o formă de mână. Când am văzut-o, mi-am dat seama: Ușa se deschide doar dacă îți pui mâna acolo! I-am spus lui James să încerce repede. El, prinzându-se ce vreau să zic, și-a pus mâna în formă. Și Annie părea că își dăduse seama, deoarece se uita cu speranță la ușă. Am stat toți trei fără să mai respirăm, așteptând să se întâmple ceva. Am stat și am stat, dar ușă nu s-a deschis.

- Lasă-mă și pe mine să încerc! am sărit eu și mi-am pus mâna în formă, dar nimic nu s-a întâmplat nici de data asta.

Am lăsat-o și pe Annie, dar rezultatul a fost același. Nu știam de ce nu funcționa. Sigur acesta era mecanismul de deschidere, din nou, unul foarte avansat pentru tehnologia care exista. M-am uitat la formă. Părea că nu mai fusese folosită de ceva vreme. Praful depus pe ea și în interiorul ei se vedea chiar și după ce o atinsesem. Poate era prea veche și se defectase... Sau poate funcționa numai la o anumită persoană! Desigur, asta era! Dacă voiai să protejezi ceva folosind un astfel de sistem, nu ai fi pus amprenta oricui la deschidere! Le-am spus și prietenilor mei. Ei au fost de acord cu mine, dar apoi ne-am dat seama că asta nu ne ajuta în vreun fel să plecăm de acolo. Eram nevoiți să așteptăm ca cineva să vină și să deschidă ușa. Dar poate că locul acela era părăsit de o grămadă de ani și noi eram blocați. Praful era gros peste tot, fapt care dovedea că acea încăpăre nu mai fusese folosită de nimeni în ultima perioadă. Am stat acolo toată ziua. Apoi camera a început să se întunece. Am presupus că era noapte. La un moment dat, ni s-a făcut somn și ne-am culcat pe podea, sperând cu toții în tăcere că vom reuși să ne întoarcem acasă cât mai curând.

În mijlocul nopții, un sunet ciudat s-a auzit de partea cealaltă a ușii. Cineva se apropia. I-am trezit în grabă pe James și Annie și ne-am ascuns după unul dintre aparatele care se afla în cel mai îndepărtat colț. În câteva secunde, ușa s-a ridicat și s-a deschis. La început, forma ființei care intrase în încăpăre a fost neclară. Dar apoi a înaintat și am putut să văd ce era cu adevărat. Am fost îngrozită. Acela nu era un om! Pielea îi era cleioasă, de un verde măsliniu. Avea un singur picior de formă conică, cu niște tentacule scurte la bază. Corpul era aproape transparent, ca o gelatină verde, iar în interiorul acestuia, chiar unde este situată inima, se vedea o bucată de metal. Brațele erau foarte subțiri, cu câte șapte degete fiecare. Nu avea gât. Capul venind direct din corp îi era rotund în față, prelungindu-se la spate și încheindu-se cu un vârf ascuțit. Ochii erau doi la număr, mari, negri și goi, iar gura era o linie dreaptă, din care o limbă neagră și subțire îi făcea apariția. În loc de nas, avea două fante. Fața îi era lipsită de orice expresie. Arătarea era înfricoșătoare. Din câte se părea, nu ne observase încă. S-a apropiat de primul aparat, a scos din tentacule o sticlă mică și a vărsat o parte din conținut peste acesta. În câteva clipe, aparatul s-a dezintegrat în molecule argintii și negre care s-au împrăștiat în aer. A făcut așa și cu următorul. Trebuia să ieșim din încăpăre, altfel avea să ne prindă! James și Annie parcă îmi citiseră gândurile. Când ființa s-a întors cu spatele, am fugit către ușă și am ieșit chiar înainte să se întoarcă. Am scăpat! Acum eram pe un coridor întunecat, cu mai multe uși care semănau cu cea a camerei din care tocmai plecasem. Am alergat până la o cotitură. Chiar după colț se afla o încăpăre mult mai mare decât celelalte, uriașă. Nu avea ușă. Era luminată puternic de dispozitive asemănătoare unor reflectoare mai mici care pluteau aproape de tavan. Înăuntru se aflau o mulțime de aparate, proiectoare, ecrane, chiar și arme identice cu cele ale oamenilor care intraseră în războiul dintre Anglia și America. În afară de asta, camera era plină de ființe supranaturale, ca cel pe care îl văzusem înainte. Erau extraterestri! Toate aveau acele bucăți de metal acolo unde ar fi trebuit să fie locul inimii. Când au văzut asta, James și Annie au vrut să plecăm. Dar totul era prea ciudat. Simțeam că acești extraterestri fac mai mult decât modificarea unor imagini istorice, așa că am rămas să îi privim. Unul dintre ei a început să vorbească. Avea o voce neobișnuită, dar puteam înțelege ce spune:

- Deci, să recapitulăm! Am intervenit în războiul dintre Anglia și America, am nimicit armata britanică și am oprit constituirea S.U. A. Am distrus restul Americii și al Marii Britanii. Acum Hitler nu mai are decât un singur inamic care îl împiedică: Uniunea Sovietică. Vom interveni în Al Doilea Război Mondial, în bătălia de la Stalingrad, acolo unde Germania a fost învinsă definitiv și o vom ajuta să câștige. Apoi controlul va fi al nostru. Ne vom teleporta în timp ca până acum, cu ajutorul Cabinei Timpurii și vom lua înfățișare de oameni. S-a înțeles?

Restul extratereștrilor au aprobat. Noi ne-am îndepărtat pe hol.

- Dacă extratereștrii vor ajuta Germania să câștige, atunci Hitler va prelua controlul întregii lumi și nimic nu va mai fi la fel ca până acum! a spus James îngrijorat.

- Iar Organizația Națiunilor Unite nu se va mai înființa! a continuat Annie.

- Aveți dreptate! am zis și eu. Toată istoria lumii va fi schimbată, iar consecințele vor fi, cu siguranță, foarte grave. Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva! Trebuie să îi oprim! Ziceau ceva de o Cabină Timpurie cu care se teleportează. Cred că putem face ceva cu ea dacă o găsim.

După ce am spus asta, ne-am întors din nou la camera plină cu extratereștri. Am observat că se pregăteau să iasă. Am fugit cât ne-au ținut picioarele înapoi pe hol și ne-am ascuns într-una dintre camerele deschise în care fuseseră aparatele cu holograme. Îndată ce zgomotul a încetat, ne-am întors în camera cea mare. Erau puține șanse să se afle acolo Cabina Timpurie, dar totuși am încercat. Am scotocit toată încăperea, dar nu am dat peste nici un obiect care să semene cu o cabină. Ne-am dat bătuți și am zis să plecăm și poate să încercăm altundeva.

Chiar când era să ieșim din cameră, James a văzut ceva. Peretele din spate era gol, față de celelalte care erau ticsite cu lucruri. L-a atins. Pe întreaga suprafață a apărut o formă uriașă de cheie. Deci acolo era o ușă, care se deschidea numai dacă așezai în forma respectivă o cheie anume. Am privit în jur, dar nu am găsit-o. În timp ce o căuta, lui James i-a intrat lumina de la un reflector în ochi. S-a uitat în sus și a zărit acolo cheia supradimensională care plutea alături de reflectoare. O găsisem, dar problema era cum să ajungem la ea. Am încercat să sărim de câteva ori, dar tavanul era prea sus. Apoi, James a văzut niște arme cilindrice destul de mari. Era periculos, dar trebuia să încercăm. Am luat toate armele de acel fel pe care le-am găsit și le-am pus unele peste altele. James s-a urcat pe ele, deoarece era cel mai înalt și mai puternic dintre noi. S-a întins și a reușit să ia cheia, dar din cauza greutatei ei a scăpat-o pe podea, răsunând puternic. Sigur extratereștrii au auzit asta! James a coborât și ne-am grăbit la ușă. Am pus cheia în formă și aceasta s-a deschis. Am intrat repede. Acolo se afla o cabină maro, în care ar fi putut încăpea câte trei oameni. Cabina Timpurie! Înăuntru a văzut un ecran mare care arăta tot ce fusese modificat de către extratereștri. Sigur era vreo cale de a inversa acțiunile, dar era prea complicat ca să reușim. Annie nu era de aceeași părere. S-a apucat să umble la butoane foarte concentrată. Ea era cea mai pricepută la tehnologie. În scurt timp, evenimentele istorice au început să revină la normal. Aproape tot ce făcuseră extratereștrii era îndreptat. Mai avea un singur eveniment de terminat. Când credeam că totul se va rezolva cu bine, de cealaltă parte a ușii, acum închise, s-au auzit extratereștrii. Annie s-a oprit îngrozită, dar am îndemnat-o să continue. S-a reîntors la lucru.

- Intrușii au luat cheia! s-a auzit un extraterestru.

- Aduceți cheia de rezervă! a urlat comandantul.

Mai aveam foarte puțin timp, dar nu puteam renunța. În câteva secunde, Annie a reparat și ultima anomalie în istorie. Pe partea cealaltă, extratereștrii veniseră cu cheia de rezervă. Nu mai aveam scăpare. James și Annie s-a uitat unul la celălalt cu subînțeles.

- Le vom distrage noi atenția! a spus Annie. Așa tu vei avea timp să fugi și să îi oprești.

- James a dat din cap. „Avem încredere în tine...”

Am încercat să ripostez, dar chiar în acel moment extratereștrii au deschis ușa. James și Annie ieșiseră din cabină, cu cheia în brațe, prefăcându-se că tocmai ajunseseră acolo. Eu eram ascunsă înăuntru. Au fost prinși

și duși altundeva. Am început să plâng, dar apoi m-am ridicat. Trebuia să îi salvez. Am ieșit din cabină și din cele două camere. Eram din nou pe hol. Am început să alerg. Am trecut pe lângă o ușă din spatele căreia se auzeau voci:

- Acum nu mai suntem în siguranță! În navă au intrat niște străini. Îți încredințez ție cheia de la Sufletul De Aur. Du-o în aripa de est și pune-o în Camera Imposibilă! Activează laserele și pornește armele pe modul „independent”. Nimeni nu va putea ajunge la ea, odată ce o vei pune acolo.

Deci eram într-o navă extraterestră! Orice ar fi fost „Sufletul De Aur”, trebuia să iau cheia de la el. Părea foarte importantă. M-am ascuns după colț și am aștepta ca extraterestrul însărcinat cu ferecarea cheii să iasă din încăpere. L-am urmat ascunsă în întuneric. Trebuia să pun mâna pe ea, altfel nu mai aveam șanse. Mi-am scos adidașii și i-am aruncat înspre o ușă de metal din fața mea. Cum a auzit zgomotul, extraterestrul s-a întors. Pentru o clipă am crezut că va veni la mine, dar, în schimb, s-a apropiat de ușă. Îl păcălisem. Credea că înăuntru se află ceva. A lăsat cheia pe jos. Se pare că avea nevoie de ambele mâini ca să deschidă ușa. Și le-a pus în forme și a intrat. Ușa s-a închis după el. Am profitat de moment și am luat cheia de pe jos. Am luat-o iar la goană. Trebuia să găsesc Sufletul De Aur. Dacă era așa de important, cu siguranță se afla în centrul navei.. Din fericire, am reușit să mă orientez și am ajuns chiar la locul potrivit. O ușă de aur se afla chiar în fața mea. Nu am ezitat. Am băgat cheia în broască și am intrat. Pereții erau din aur, la fel și podeaua și tavanul. În mijlocul încăperii se afla o sferă. Sau, cel puțin, o jumătate de sferă, care plutea la nivelul umerilor mei. Metalul părea foarte cunoscut. Am stat și m-am gândit. Știam că mai văzusem asta undeva... Apoi mi-am amintit. Inimile extratereștrilor! Bucățile de metal care se aflau în corpurile lor erau bucățile lipsă din această sferă. Am făcut legătura. De aceea erau extratereștri așa de îngrijorați ca nu cumva cineva să ajungă aici! Pentru că asta era sursa lor de viață! Această emisferă! Dacă ea era distrusă, la fel erau și extratereștrii, și nava. Am atins-o. O vibrație puternică s-a simțit, dar apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Am luat-o în mâini. Era grea. Am trântit-o de podea, sperând să se spargă, dar nu a funcționat. Chiar atunci, ușa s-a deschis și camera a fost năpădită de extratereștri înarmați. Am încremenit cu emisfera în brațe. Când aceasta vibra, probabil că toți simțiseră că viața le era în pericol. Trebuia să îmi fi dat seama. Au început să tragă cu toții. M-am aruncat la pământ. Gloanțele lor nu erau unele obișnuite. Orice atingeau topeau imediat. Sala a început să se dezintegreze cu repeziciune. Nu mai aveam scăpare. Unul dintre gloanțe s-a îndreptat spre fața mea. Am închis ochii. Glonțul a lovit. BUF! S-a auzit o explozie. Am deschis ochii și am văzut cum emisfera se distrugea în fața mea, odată cu nava și cu extratereștrii. Emisfera mă salvase. Când mă aruncasem pe jos, o scăpasem din mâini, chiar la timp ca să primească lovitura în locul meu. Extratereștrii nu s-au gândit că ei pot fi propriii distrugători ai emisferei atunci când s-au decis să tragă. Ultima bucățică din emisferă s-a topit, iar apoi totul a dispărut într-o secundă.

M-am trezit pe deal. James și Annie erau lângă mine. Am fost mai fericită ca niciodată când i-am văzut. I-am luat în brațe. Înainte să plecăm spre casă, am observat că nu mai era nici urmă de bucățile de metal. Probabil fuseseră părți ale navei care ieșeau la suprafață. Acum dispăru...”

- Dylan, hai la masă! Se răcește mâncarea!

- Vin imediat, mamă! a răspuns băiatul tresărind. Mai am de scris un rând și termin a șasea povestire. O să iasă un roman grozav!

- În ce misiune ți-ai trimis personajele, de data aceasta? a întrebat ea curioasă.

- Trebuie să împiedice extratereștrii să schimbe istoria, a venit imediat răspunsul.

- Bine că nu există călătorie în timp, a zis mama râzând, altfel cine știe ce...

- Domnule comandant, avem o problemă! Cetățeanul Dylan Pierce, cod de identificare 5726354, este treaz!
Repet: ESTE TREAZ!

- Nu cred că ar trebui să ne facem griji, a răspuns acesta, în timp ce privea atent pe unul dintre sutele de ecrane din încăperea discuția dintre Dylan și mama sa. Nu și-a dat seama că întâmplările din povestirea lui au fost reale, mai puțin... finalul, desigur, a adăugat comandantul, din pieptul căruia a ieșit un hohot sinistru.

- Dar începe să își recapete memoria...

- Supraveghem atent toți pământeni și, până acum, niciunul nu și-a amintit faptul că am preluat controlul planetei lor. Când am dat timpul înapoi, le-am creat amintiri false.

- Poate că acesta este băiatul din profeție, despre care se spune că va provoca pieirea rasei noastre, a răspuns extraterestrul cu o voce ezitantă.

- Este imposibil! Noi suntem stăpânii timpului, a spus comandantul tunând, dar o urmă de îndoială se strecurase deja în mintea sa...

Rauca Mara
Clasa a VII-a A

(Această compunere a obținut mențiune la Concursul Interdisciplinar Science4you, secțiunea proză SF)

COPILĂRIA FURATĂ

Ana locuia într-un sătuc din vârful unui munte. Ducea o viață simplă, dar plină de bucurii. Copiii, când se întorceau de la școală, stăteau afară până se întuneca, cutreierând pădurile și jucându-se cu toții. Își imaginau tot felul de jocuri și povești, alergau, râdeau, petreceau ore în șir în natură și se jucau cu animalele. Copilăria lor era minunată!

Într-o zi, pe când erau la școală, Ana a observat ceva ciudat în comportamentul unuia dintre prietenii săi. Nu mai avea chef de nimic, era plictisit, nervos și disprețuitor. Aceasta s-a gândit că își va reveni în curând, așa că l-a lăsat în pace. În mai puțin de o săptămână însă majoritatea copiilor își schimbaseră comportamentul, ba mai mult, aveau niște obiecte numite telefoane! Stăteau cu ochii în ecranele acestora cât era ziua de lungă și, când erau chemați la joacă, refuzau îngâmfați și îi batjocoreau pe cei care se duceau. În scurt timp, aproape toți copiii din oraș deveniseră de nerecunoscut. Parcă li se luase copilăria, ajungând niște oameni plictisiți, fără imaginație, fără vreun strop de culoare în viață, semănând, mai degrabă, cu niște roboți care se mișcau și se comportau identic. Ana era îngrijorată, în schimb, niciun adult nu părea să observe schimbarea.

Într-o după-amiază, Ana mergea spre casă cu cea mai bună prietenă a ei, Liza, ele două fiind singurele neschimbate. Discutau despre ce se întâmpla cu copiii din sătucul lor când, dintr-o dată, Liza s-a oprit în mijlocul unei propoziții și a rămas nemișcată, cu privirea fixă și inexpressivă. Speriată, Ana a încercat să vorbească cu ea, să o miște, dar Liza nici nu se clintea. Încercările erau zadarnice. Apoi, spre surprinderea ei, a văzut cum o formă în culorile curcubeului a ieșit din Liza și a început să plutească încet spre pădure, mânăta de ceva ce semăna cu o umbră mică și neagră. După aceea, Liza s-a trezit și și-a continuat drumul spre casă, nebăgând-o în seamă pe Ana. Aceasta nu și-ar fi dorit să își abandoneze cea mai bună prietenă, dar ardea de curiozitate să afle ce s-a întâmplat și voia să își salveze satul, așa că, fără să se gândească la pericole, a pornit după ființa neagră. A urmărit-o prin pădure câteva minute, timp în care a putut să o studieze. Nu era o ființă reală, ci doar un abur, o iluzie, fără să o poți atinge. Era mică, cam un sfert din forma de curcubeu și semăna cu o fantomă, exceptând faptul că la baza corpului avea forma unui pumnal foarte ascuțit. Cu toate acestea, părea tristă și singură. Era greu să îți dai seama dacă era rea sau doar nefericită...

Mergeau deja de aproape jumătate de oră, când s-a auzit un zgomot. Un tufiș a început să se miște și din el a sărit o altă ființă ciudată. Era cât jumătate de om și foarte slabă, cu mâinile subțiri ca niște rămurele. Avea ochii mov, părul verde, pielea albă ca fildeșul și o gură deschisă într-un zâmbet mai larg decât a văzut la cineva vreodată. Purta o căciuliță roz, lungă până în pământ, care se asorta cu papuceii cu ciucure. Hainele îi

erau doldora de maimuțe, steluțe, inimioare și multe alte lucruri amuzante și drăgălașe. Era o arătare aparte, cum nu-ți era dat să mai vezi, iar vocea era cireașa de pe tort.

- Bună, fetiță dragă! Eu sunt Bucuria! a spus ființa cu o voce nostimă, pițigăiată, urmată de un chicot puțin exagerat. De ce umbli singură prin locurile astea?

Nu știu de ce, dar am simțit că pot avea încredere în acea ființă, chiar dacă era mai ciudată; prezența ei m-a făcut, fără să realizez, să mă simt fericită și în siguranță.

- În satul meu, copilăria tuturor a dispărut, fiind înlocuită de telefoane, am început eu ezitant. Am văzut cum o arătare a scos din prietena mea un curcubeu și, din acel moment, prietena mea a devenit ca toți ceilalți. Vreau să aflu ce s-a întâmplat și de aceea am urmărit-o până aici.

- O poți vedea? a întrebat ființa, uimită, arătând cu degetul către aburul negru, ce se îndepărta încet, plutind printre copaci. De fapt, stai, dacă mă vezi pe mine înseamnă că o poți vedea și pe ea. Hmm... Ciudat... Deci, tu ești fata din profeție, cea care ne va salva!

- Despre ce vorbești? Pe cine să salvez și de ce?

- O, tu nu știi...evident. Atunci, haide să îți povestesc! a spus Bucuria entuziasmată. În urmă cu mii de ani, Copilăria și Maturitatea trăiau în armonie. Lucrurile erau echilibrate, unele zile erau mai bune, altele mai rele. În unele zile, Inocența, Onestitatea și Libertatea dominau, iar în altele Grijiile, Responsabilitățile, Obligațiile. Pe vremea aceea, toate erau aranjate și la locul lor. Dar, într-o zi, un om rău, Odium, a venit și a distrus ordinea creată. I-a făcut pe toți cei care făceau parte din Ținutul Maturității să se împotrivescă nouă, celor din Ținutul Copilăriei. De atunci, suntem într-un război continuu. Mulți dintre noi au fost sechestrați și transformați în lucrurile rele care au devenit acum: Tristețea, Supărarea, Minciuna, Nerăbdarea. Există o profeție care spune așa „*Cel ce pe voi v-ar vedea, originea o va afla, și-a voastră lume o va salva*”. Asta înseamnă că persoana care ne va putea vedea va merge acolo de unde totul a început și ne va readuce la normal. TU ești aceea!

- EU...?? Dar eu nu vă cunosc lumea și sunt doar un copil. Ce aș putea face eu? Cum să mă compar cu toate puterile magice pe care le aveți voi? i-am replicat uluită...

- De aceea vei avea nevoie de ajutor, iar eu sunt aici ca să ți-l ofer. De când te așteptam!! i-a spus Bucuria încântată. Aproape că îmi pierdusem speranța... Vezi acea ființă din depărtare pe care o urmăreai? Este una dintre Tristeți. Și acea formă de curcubeu pe care o vezi este copilăria pe care fiecare o avem în noi și toate lucrurile care ne fac să zâmbim. Tristețea tocmai a furat-o de la prietena ta și se duce să o ducă stăpânului ei. Odium fură copilării de ani buni, a început din orașele mari, de unde era cel mai ușor, iar acum se pare că a ajuns și în munți. Nu știu ce face cu acestea, dar sigur nu le dă înapoi. Deci, misiunea ta, acum a noastră, este să găsim locul de unde a început totul, adică tărâmul lui Odium, și să îl oprim.

- Uau, asta pare puțin cam complicat... Dar o voi face. Nu vreau să dispară pe vecie copilăria! De unde să începem?

- Păi, în primul rând ar trebui să nu scăpăm Tristețea din ochi...

Ana și Bucuria au pornit la drum. Au urmat Tristețea și, în scurt timp, au ajuns la o prăpastie, dar nu era o prăpastie cum ar trebui să se afle într-o pădure. Totul părea normal pe dinafară însă, dacă te uitai în jos, vedeai un abis întunecat. Tristețea și-a dat drumul, dispărând într-o secundă. Ana s-a cam speriat, dar Bucuria i-a făcut curaj și au sărit amândouă în gol. Au aterizat pe ceva tare. Era gheață! În mod normal, nu ar fi supraviețuit acelei sărituri violente însă, datorită puterilor Bucuriei, au reușit-o fără să se lovească prea tare. S-au ridicat ușor amețite și au privit în jur, străduindu-se să își dea seama unde se aflau. Cerul era verde-murdar, iar gheața era gri. Sub gheață, se vedea un ocean negru ca smoala, amenințător. Pe Ana au trecut-o fiori de groază, dar Bucuria i-a zâmbit încurajator. În depărtare, se zărea un castel vechi, murdar și neîngrijit, construit din roci negre, ascuțite, înfășurate în spini și care părea se prăbușească în curând, din cauza zidurilor măcinate de ploi și de vântul puternic care nu conțineau aproape niciodată.

Cele două au văzut Tristețea zburând spre castel. Nu aveau altă cale, așa că asta trebuiau să încerce și ele. Bucuria putea zbura, dar ce avea să se facă Ana? Panica a început să o prindă treptat în ghearele ei. Nu putea zbura. EA, nu... dar Copilăria din sufletul ei putea, pentru că imaginația unui copil nu are limite. Bucuria a încurajat-o pe Ana să se concentreze și să aibă încredere și așa a reușit să zboare. Senzația era minunată! Au ajuns cu bine la palat, dar până acolo fusese ușor. Urma partea cea mai dificilă. Au intrat fără să fie oprite de cineva, pentru că pe acel tărâm nimeni nu putea ajunge... până în acea zi. Pășind în sala tronului, au văzut un uriaș glob de sticlă, în care erau închise toate copilăriile furate. Erau miliarde! L-au văzut și pe Odium, de asemenea, care stătea nemișcat pe tron. Arăta ca un adult normal, doar că părea obosit, dezgustat și foarte nefericit. După ce au studiat sala pentru câteva clipe, Ana și-a luat inima în dinți și s-a înfățișat în fața lui Odium, care părea că doar atunci a observat-o pe intrusă. Bucuria se ascunsese în spatele globului, tremurând speriată.

- Cine ești și cum ai ajuns aici? a tunat acesta.

- Împărate Odium, sunt Ana și am venit aici ca să recuperez copilăriile furate! Îmi este dor de prietenii mei și de jocurile pe care le jucam, de poveștile pe care le cream, de râsete, de bucurie!

- Cum este posibil să știi despre toate acestea, să ne vezi și, încă, să mai ai Copilăria?!

În timp ce vorbea, Odium se ridicase de pe tron și se îndrepta spre Ana, privind-o intens.

- Ești cumva?... Nu, nu este posibil... Doar dacă ești...

- Da, eu sunt, împărate! I-am întrerupt curajoasă. EU sunt fata din profeție și îmi doresc să salvez lumea aceasta. Problema este că nu voi reuși singură, ci doar cu ajutorul tău.

Un hohot sinistru a răsunat în încăperea uriașă.

- Spune-mi, de ce se întâmplă toate astea? a continuat Ana netulburată. De ce este necesar acest război, toate nefericirile? Nu era bine înainte, pace și armonie?

Odium s-a prăbușit pe tron și preț de câteva secunde nu a rostit niciun cuvânt.

- Am fost și eu copil odată..., a început el cu o voce moale și cu privirea ațintită în gol. Mă jucam, râdeam, aveam prieteni, eram fericit. După aceea, am crescut și grijile, responsabilitățile și obligațiile au început să apară și copilăria mea a dispărut încet - încet. Îi vedeam pe alții cum se bucură, în timp ce eu eram deja copleșit de probleme. Într-o zi, mi-am zis că, dacă eu nu pot să fiu fericit, atunci nimeni nu va putea fi, așa că am început să le iau tuturor copilăria. Acum, totul este bine. Am tot ce îmi doresc.

- Mie nu mi se pare că totul este bine! Pari trist, epuizat, îmbătrânit, ca și cum ai avea în tine un gol pe care nu îl poți umple, indiferent de ce ai face. Gândește-te puțin! Crezi, într-adevăr, că lucrurile acestea te fac fericit? Eu cred că nu. Toate astea te distrug și mai mult. Ai crezut că, dacă le iei altora ce nu poți TU avea, asta te va face să te simți bine, dar rezultatele contrarii se văd pe chipul tău. Copilăria este cel mai frumos lucru din viața unui om. Tu ai suferit enorm când ți s-a luat și acum le-o iei altora, la rândul tău. Nu cred că te-a ajutat deloc, dar știu eu ce te poate ajuta. Copilăria nu se pierde niciodată. Ea rămâne acolo întotdeauna, doar că uneori poate fi mai greu vizibilă. Copiii au mult timp în care pot profita de copilărie, adulții au mai puțin, dar asta nu înseamnă că odată ce crești aceasta dispare. Trebuie doar să îți faci timp să o regăsești și te poți bucura de ea la fel ca oricând. Dacă pui lucrurile într-o balanță, poți să fi un adult cu suflet de copil, nu uita asta niciodată.

- Uau, poate că tu chiar ești menită să salvezi lumea asta... a spus Odium, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu am mai auzit pe cineva să spună ceva atât de frumos și de adevărat. În toți acești ani am încercat să distrug copilăriile altora, în loc să mi-o reconstruiesc pe a mea...

Din nou, s-a lăsat o liniște deplină. Ana aștepta încordată o reacție. Odium privea iar în gol, ca și cum se gândea intens la ceva, poate la anii copilăriei, cine știe? Deodată s-a ridicat de pe tron și cu o voce tunătoare a zis:

- Întunecei, eliberați copilăriile!

Tristețea, Supărarea, Minciuna și Nerăbdarea au apărut, de nicăieri parcă, și au spart globul de sticlă. Copilăriile au început să iasă grămadă, îndreptându-se spre stăpânii lor de prin toate colțurile lumii. Atunci, toți Întuneceii au devenit ce fuseseră odinioară, tărâmul s-a înseninat și totul a devenit colorat și vesel.

Împăratul Odium a devenit Împăratul Beatitudo, ajungând cunoscut ca adultul cu cea mai mare inimă de copil din întreaga lume. Ana s-a întors acasă, unde a fost primită călduros de toți prietenii ei, care au redevenit copiii de la început. De atunci, echilibrul a revenit în lume și copilăria a rămas cea mai însemnată valoare a fiecărui om.

Rauca Mara
Clasa a VII-a A

SALVATOAREA

Pășeam încet pe iarba deasă, sperând să nu mă vadă. În dreapta mea era Mary, ademenindu-l pe un Worrie departe de gemeni. Tot tărâmul s-a cufundat într-o liniște asurzitoare. Nu îi auzeam, nu ne auzeau. Fiecare îl aștepta pe celălalt să facă prima mișcare. Nu voiam să ne dăm de gol, mai ales acum, când eram așa de aproape să îi îndepărtăm de sat pe inamici. Mai aveam nevoie de doar câteva minute...

Totul a început în urmă cu două zile. Alergam fericită pe pajiștea înmiresmată, inspirând parfumul delicat al florilor. Peste tot se auzeau foșnete de aripilor aproape transparente ale zecilor de fluturi care zburau în jurul meu, acompaniate de țârâitul neîntrerupt al greierilor, ascunși în iarba înaltă pentru a se feri de săgețile arzătoare ale soarelui de vară. Alergam, luându-mă la întrecere cu norii, îmbrățișați de o adiere blândă. Mama îmi tot spunea să nu mă îndepărtez, dar tot ce vedeam era orizontul care parcă mă chema.

Deodată, în zare, am observat ceva ciudat. Printre niște pădăii, o ființă grațioasă... Eram vrăjită de frumusețea ei ireală. Mă atrăgea într-un mod inexplicabil. Și... am început, pas cu pas, să o urmăresc. La început, nu voiam să fiu observată, dar apoi, nu a mai contat. Trebuia să o prind din urmă. La un moment dat, făptura misterioasă a dispărut într-o groapă. În fața mea, tot ce vedeam era pajiștea întinsă. *"Nu ar fi avut unde să dispară altundeva. Acesta este locul. Nu pierd nimic, dacă încerc"*, mi-am spus. M-am lăsat pe spate, alunecând ușor în groapă. Brusc, în minte mi-a apărut Alice. Am zâmbit involuntar. Speram să nu dau de Pălărierul Nebun sau de Iepurele Alb. S-a auzit un zgomot sec, apoi am fost purtată cu viteză de un tobogan multicolor și, în final, am căzut pe o saltea din vată de zahăr. În jurul meu se afla un gard viu, plin cu flori. Priveam uimită locul fabulos în care ajunseseam. În fața mea se întindea un sat cu case înalte, ale căror acoperișuri erau așa de ascuțite, încât aveai impresia că se pierd printre norii catifeleți. O fântână arteziană trona în mijlocul satului. O înfățișa pe zeița Orbona. Apa care curgea lin pe cele trei etaje ale fântânii se spargea în mii de diamante la atingerea razelor soarelui. Cu coada ochiului am observat un domn misterios, în vârstă, îndreptându-se spre mine.

- Bine ai venit! Te așteptam... a spus acesta grav.
- Ce vreți să spuneți cu asta? M-ați răpit? i-am replicat pe un ton iritat, neînțelegând ce mi se întâmpla.
- Nu, nu, cum să te răpim? a răspuns repede bătrânul, făcând ochii mari. Scopul nostru este altul. Eu sunt Magul Întept. Vino! O să îți prezint satul!

L-am urmat curioasă printr-un tunel luminat de torțe. Poate că făcusem insolație și aveam halucinații, îmi ziceam în gând, în timp ce îl urmăream pe mag. Am ieșit în interiorul unei case rotunde. În fața mea stătea o fată care părea să fie de aceeași vârstă ca mine, poate chiar mai mare. Mă privea cu admirație, într-un fel care mă făcea să mă simt încântată, dar și stânjenită.

- Aici suntem în Casa Mare... un fel de primărie unde ne adunăm pentru a dezbate diferite teme, a început Magul. Ea este Amy. Îți va prezenta satul în continuare. Mă găsiți la Bibliotecă, a mai adăugat, apoi a părăsit discret încăperea printr-o ușă din sticlă.

- Bună, Amy! Eu sunt Emma, m-am prezentat eu, încercând să îmi ascund curiozitatea.

- Bună! Bine ai venit în Ținuturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței. Aici, fiecare este special. Eu pot să zbor. Haide! Ai foarte multe de văzut aici!

Am urmat-o neîncrezătoare prin intrarea din sticlă. În fața mea am văzut doi copii, jucându-se. Aruncau pietre, apoi pocneau din degete și brusc apăreau unde se afla piatra.

- Ei sunt gemenii Kola și Lola. Se pot teleporta oriunde își aruncă Pietrele Runice pe o rază de cincizeci de metri.

Am încredințat din cap, semn că am înțeles. Apoi, am ajuns la o casă mică. Avea model roșu, evident pe fundalul auriu. La îndemnul lui Amy, am intrat. Atunci, interiorul a devenit mai mare decât părea înainte. De-a lungul încăperii se întindea o masă din lemn, înconjurată de mici scaune. În colț era amenajată o bucătărie, în care se afla Amalia, după spusele lui Amy, care putea să mânuiască focul.

- Ați venit la fix! Acum pregăteam prânzul. Puteți să luați un loc, ne-a anunțat ea.

M-am așezat alături de Amy aproape de capătul mesei. Era ora 16:30. M-am mirat de cât de târziu se pregătea prânzul acolo. A început să îmi povestească despre ceilalți copii: Kevin, care este foarte puternic, Mary, care poate vorbi limba animalelor, Daniel, care se poate transforma în orice animal, iar Beezos, ei bine, este foarte elastic. Robin poate controla apa. Sub îndrumarea Magului Înțelept, ei învață cum să își înțeleagă și să își controleze puterile. Pentru asta, există o sală în care se antrenează, numita Chamber. Între timp, și-au făcut prezența și ceilalți. I-am putut recunoaște după trăsăturile specifice puterilor lor. Kevin era înalt și avea musculatura brațelor dezvoltată. Mary era foarte calmă și avea o frumoasă pasăre colibri pe umăr. Beezos era înalt și slab. Avea mâinile lungi și subțiri. Amalia ne-a servit cu o delicioasă friptură de pui, am presupus. Era coaptă perfect. La un moment dat, a apărut și Magul. Părea îngrijorat, dar nu am întrebat de ce.

- Amalia, te-ai descurcat foarte bine! Mă bucur că progresezi așa repede, a rupt tăcerea Magul.

- Mulțumesc! a zâmbit aceasta grațios.

- Emma, te-ai obișnuit cu satul?

- Da, este foarte interesant... Decorațiunile, stilul caselor... Dar tot aș vrea să știu când și cum m-aș putea întoarce pe pajiște.

- Nu trebuie să îți faci griji! Aici, timpul trece mai greu, o oră pe Pământ fiind echivalentă cu cinci zile aici. Nu o să ți se observe lipsa prea curând, m-a liniștit Magul.

Am terminat prânzul și am decis să ne plimbăm pe lângă Cascada Uitării. Era întuneric, dar, cu ajutorul Amaliei, am văzut pe unde mergeam. La un moment dat, Robin a trebuit să despartă apa, pentru ca noi să putem trece. Eram foarte aproape de terminarea traseului când, deodată, s-au auzit pași greoi apropiindu-se de noi. Nu vedeam cine producea zgomotul, chiar dacă Amalia ținea o flacără strălucitoare în mână. Mă uitam în jurul meu, dezorientată. Apoi, Magul, simțindu-mi nedumerirea, a zis:

- Au ajuns până aici. Trebuie să ne grăbim! Urmați-mă!

Ne-a condus într-un pasaj secret, ascuns de un trunchi de copac. Am mers puțin, până am ajuns la o trapă, prin care am ieșit la suprafață. Nu știam unde ne aflăm. Arhitectura nu semăna cu cea din sat.

- Cred că este momentul să aflați ce este, de fapt, acest tărâm. Există două lumi: Ținuturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței și Ținuturile Grijilor, Problemelor și ale Responsabilităților. Cele două trăiau în armonie, până când locuitorii lumii a doua au devenit geloși pe bucuria locuitorilor primei lumi. De atunci, încearcă să pătrundă prin bariera ridicată de mine și de frații mei. Bariera nu mai poate rezista mult. De aceea trebuie să îi învingem pe Worries.

- Dar de ce nu construim altă barieră? Ar fi mult mai ușor, a adăugat Kevin.

- Din păcate, este imposibil. Frații mei au murit, iar singur nu pot face vraja.

- Dar noi? Nu suntem destul de puternici? a întrebat Beezos.

- Îmi pare rău copii, dar nu puteți. Este o vrajă care v-ar omorî imediat. Nu pot risca atât.

- Atunci, spuneți-ne cum putem să îi învingem! a spus Amalia, pregătită să pornească o bătaie

arzătoare.

- Uitați-vă aici, arătând spre o hartă pe care nu o mai văzusem în cameră. Acesta este locul cel mai sensibil din barieră. Este foarte posibil să atace aici.

Mă uitam pe mapă, încercând să înțeleg unde ne aflam. Apoi, am recunoscut Cascada Uitării. Punctul sensibil de care vorbea Magul era foarte aproape de aceasta. Cum ar trebui să ne apărăm în condițiile acestea?

- Vă veți folosi puterile pentru a profita de terenul unde vor ataca. Cum Worries atacă doar de la răsărit la miezul nopții, avem timp.

- De ce nu atacă și de la miezul nopții la răsărit? a întrebat Mary.

- Pentru că acela este momentul din zi în care au puterile slăbite. Probabil că cel care ne-a atacat acum era doar un pui. Acum puteți să vă odihniți, suntem în siguranță aici.

- Aici, unde? Unde suntem? am îndrăznit eu să întreb.

- Aceasta este Casa de Refugiu. Se află sub Casa Mare, dar este mult mai sigură. Multe tuneluri duc aici. În cazul unui atac, această casă este protejată de un câmp reflectorizant, care maschează existența ei. Astfel, nimeni nu are cum să o găsească. Bineînțeles, dacă găsești un tunel, ai găsit și casa, dar acestea sunt bine ascunse. Acum, gata, la culcare! Măine veți avea o zi lungă, a terminat de zis, apoi s-a izolat în camera sa.

I-am urmat pe ceilalți copii în camera unde urma să ne petrecem noaptea. Paturile erau suprapuse, înghesuite într-un colț al camerei. Aceasta era luminată de o lampă sferică, înconjurată de altele mai mici. Toate aveau gradul lor de luminozitate, cea din centru fiind cea mai strălucitoare. Se roteau încet, una în spatele alteia. Am adormit repede urmărind acest spectacol.

Dimineață am fost trezită de Amy.

- Bună dimineața, rază de soare! a zâmbit ea. Haide, Magul ne-a chemat.

Am mers în aceeași încăpere ca aseară. Încă mă simțeam extenuată. Nu credeam că sunt pregătită să mă lupt cu niște monștri mult mai mari și mai puternici decât mine, mai ales că eu nu aveam absolut nimic special. Lucrul acesta mă frământa teribil. Ce căutam eu, de fapt, acolo? L-am zărit pe Mag așteptându-ne. M-am așezat lângă ceilalți. Magul m-a privit lung în ochi, apoi a început să vorbească.

- O dimineață plăcută tuturor! Sper că v-ați odihnit, astăzi va fi o zi grea. După cum știți de azi-noapte, Worries au avansat spre granița de vest, la Cascada Uitării. În jumătate de oră va răsări soarele. Trebuie să fim pregătiți. Acum, haideți să mergem!

Am continuat discuția în tunel. Ne-a explicat că pentru a-i învinge trebuie să îi lovim în punctul lor sensibil, inima, ca în cazul Călcâiului lui Ahile. Dacă le atingem alte puncte, nu doar că se regenerează, dar se și înmulțesc. Nu va fi o luptă ușoară și, dintre toți, eu aveam cel mai mare dezavantaj. Am vrut să îl trag deoparte și să-l întreb care era rolul meu, dar nu am mai apucat. Totul se desfășura mult prea repede. Am tras adânc aer în piept, și am mers în continuare prin pasaj, aproape alergând.

Am ieșit prin același trunchi de copac prin care am intrat. Cerul avea nuanțe roșiatice, amestecate cu albul pufos al norilor. Soarele încă nu apăruse, dar era aproape... la fel și Worries. Trebuia să ne grăbim! Am început să ne împrăștiem pe terenul de luptă. Gemenii și-au așezat Pietrele Runice deasupra cascadei, unde și-au pregătit arcuri cu săgeți. Robin s-a așezat strategic lângă Cascadă, pentru a putea mânui apa acesteia. Mary și-a întemeiat o mică armată din lupi, acvile și alte animale. Amalia era pregătită să ardă pietre acoperite cu un strat de paie, ca apoi acestea să fie aruncate de Kevin în pieptul Worriesilor. Daniel și-a exersat transformările, urmând să devină un leu fioros care poate cu ușurință să spulbere inima acestor monștri, iar eu, ei bine, nici cu arcul nu știam să trag. Îmi era greu să apăr un tărâm magic de niște ființe magice când eu nu aveam deloc puteri magice. Încercam să fiu utilă împletind haina de paie a pietrelor, dar mi

se încurcau degetele între ele. Apoi, l-am auzit pe Mag strigând de pe tavanul cascadei că îi vede venind de la vest. Ne-am pus pe poziții și am așteptat semnalul de atac.

Nu a durat mult până am auzit o bubuitură din față, apoi i-am văzut, unul câte unul, cum pătrund prin barieră. Erau niște figuri subțiri, înalte ca brazii, cu brațe lungi care lăsau în urma șanțuri adânci. Aveau pielea alunecoasă, acoperită cu un strat subțire de o substanță neagră, lipicioasă. Nu ți-ai fi dat seama care este fața, dacă gura lor nu ar fi fost larg deschisă, plină cu dinți ascuțiți, gata să zdrobească oase. În locul ochilor, aveau două globuri luminoase, albe. Conform spuselor Magului, ei nu vedeau foarte bine, astfel încât ei se ghidau după auz și mirosul fricii. Imediat cum au pătruns, toți am început să aruncăm cu muniția pe care o aveam. În curând, deasupra noastră zburau pietre, săgeți și chiar și păsări. Rămășițele monștrilor erau împrăștiate peste tot. Îi vedeam pe toți cum se luptă până la ultima suflare, încercând să își protejeze tărâmul. Apa cascadei îi încetinea pe Worries, destul cât Kevin să vină și să le smulgă inima din piept. Armata lui Mary le putea distra atenția, iar gemenii trăgeau cu săgeți în același timp, nimerind de fiecare dată inima. Când nu au mai avut pietre, Kevin și Amalia au fost nevoiți să se lupte individual. Și, cu toate acestea, Worries continuau să vină. Gaura din barieră s-a mărit, lăsând să intre în lumea fermecată și mai mulți. Dacă pierdeam bătălia aceasta, nu vor mai exista Ținuturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței. L-am văzut pe Mag strigându-ne:

- Nu avem nicio șansă să îi distrugem pe toți! O să avem nevoie de Floarea Învierii, o plantă mov care crește doar pe Muntele Altos. Aceasta trebuia arsă, pentru ca cenușa rămasă să fie împrăștiată pe Worries, inducându-le tuturor o stare de somn adânc ce le blochează rațiunea. Astfel, ar fi mult mai ușor să îi învingem, dacă îi aducem în această stare.

- Mă duc eu după ea, a spus imediat Amy, și a zburat rapid spre munte.

Apoi, toată lumea a tăcut ca să nu fim reperați de inamici. Se apropiau. Pășeam încet pe iarba deasă, sperând să nu mă vadă. În dreapta mea era Mary, ademenindu-l pe un Worrie departe de gemeni. Tot tărâmul s-a cufundat într-o liniște asurzitoare. Nu îi auzeam, nu ne auzeau. Fiecare îl aștepta pe celălalt să facă prima mișcare. Nu voiam să ne dăm de gol, mai ales acum, când eram așa de aproape să îl îndepărtăm de sat. Mai aveam nevoie de doar câteva minute...

Într-adevăr, Amy s-a întors după numai trei minute, ținând în mână planta. A chemat-o pe Amalia, însă aceasta era prea ocupată cu câțiva Worries. Apoi, s-a uitat spre gemeni, ale căror Pietre Runice au fost spulberate, încercând să îl dea pe unul jos de pe cascadă. A hotărât că gemenii erau în inferioritate, astfel s-a dus să îl ademenească departe de ei. I-a dat floarea Amaliei, care a făcut-o scrum imediat. Amy a luat cenușa și a zburat peste toți, presărând câte puțin din cea mai rămas din floare. Imediat, tot tărâmul a început să adoarmă. Nu eram siguri dacă funcționase. Nu îi mai auzeam, iar noi abia ne mișcam.

- Puteți să ieșiți, l-am auzit pe Mag spunându-ne.

Am ieșit din ascunzătoarea mea improvizată. Acolo, în fața mea, i-am văzut pe toți așezați, liniștiți, cu luminile din ochii lor stinse.

- Ce se va întâmpla cu ei? Nu putem să-i omorâm, a spus Mary.

- Trebuie, pentru a fi în siguranță. Este destul de cert că aceștia nu sunt toți din lumea lor. Doar o parte. Și vor mai veni.

- Dacă, în loc să îi distrugem, încercăm să le arătăm că și ei pot avea parte de bucurie în Ținuturile lor? am propus eu.

- Niciodată nu m-am gândit la această posibilitate. Dar... cum le-am putea demonstra?

- În loc să aruncăm cu pietre, să aruncăm cu zarurile unui joc. În loc să îi atacăm cu o armată de animale, să confecționăm animale origami. Trebuie doar să vadă că noi nu mai vrem să luptăm. De ce trebuie să fie două ținuturi? Ar putea fi unul singur în care toate acestea sunt echilibrate.

- Oare chiar putem să trăim în același timp cu ei? s-a întrebat Magul.

- Sigur că da! Nu sugerez să se mute aici, dar această gaură în barieră ar pute fi poarta care leagă cele două lumi.

- Eu sunt de acord cu Emma! a spus Kevin.

- Și eu! La fel și eu! se auzeau strigăte din rândul copiilor.

- Atunci, s-a decis! Pregătiți niște jocuri! În curând se vor trezi.

Am aranjat șotron, *Nu te supăra frate!*, *Monopoly*, rummy, tot felul de alte jocuri. Mi-a fost frică de momentul în care urmau să se trezească. Dacă, de fapt, nu înțelegeau ideea și ne atacau? Îmi treceau prin minte variate moduri prin care planul mea ar fi putut declanșa un război și mai mare.

Dar nu a fost așa. Păreau destul de nedumeriți. S-au uitat la tablele de joc, încercând să înțeleagă cum se joacă. Apoi, s-au apropiat, unul câte unul, și au început să dea cu zarurile. I-am văzut pe toți lăsându-și haina neagră, iar sub ele am avut plăcuta surpriză de a vedea adulți. Adulți care s-au cufundat în grijile, responsabilitățile, problemele de zi cu zi, adulți care au uitat să mai fie copii.

-Mulțumim, Emma! Știam că ești specială! mi-a spus Magul.

-La ce vă referiți? l-am întrebat eu curioasă.

-Înainte cu o zi de venirea ta aici, am avut un vis ciudat. O fată se lupta singură cu Worries. Deodată, ochii au început să-i strălucească puternic, permițându-i să pătrundă în inimile monștrilor și să vadă, în adâncul lor, biete suflete de copil care au fost acoperite de ură, de stres și de singurătate. Aceasta a realizat că, pentru a încheia războiul, de fapt, nu trebuia să se lupte deloc. Trebuia doar să le arate o cale de a ieși la suprafață. Tu ești acea fată, Emma! Tu ne-ai salvat Ținuturile! Ești mai specială decât crezi!

Nu îmi venea să cred că aventura mea pe acel tărâm nu a fost întâmplătoare. Dar, până la urmă, totul în viață se întâmplă cu un scop. Mi-a fost greu să mă despart de acea lume, dar trebuia să fac ceva. Magul m-a ajutat să ies din groapa prin care intrasem. M-am trezit pe același câmp unde mă aflam în urmă cu două zile, sau în urmă cu 24 de minute. M-am uitat în jur și am zărit-o pe mama pe aceeași pătură de picnic, absorbită de lectura unei cărți. Am alergat repede spre ea, zâmbind larg. Abia așteptam să îi povestesc ce mi s-a întâmplat! Dar, în ultimul moment, am hotărât să nu îi spun. Acesta va rămâne micul meu secret. În schimb, m-am așezat pe pătură, lângă ea, și am întrebat-o:

-Mami, vrei să ne jucăm ceva?

Perțea Alexia
Clasa a VIII-a A

ZBORUL SPRE NICĂIERI

Erau aproape. Le simțeam prezența. Pelerinele invizibile nu o să îi apere. M-am uitat în stânga, în dreapta și am lovit. Lovitura s-a auzit în gol, în timp ce un beeder a venit pe la spate și m-a prins de brațe. Am reușit să îl împing, apoi m-am eliberat.

-Nu mai putem rezista! a țipat Archie. Sunt prea mulți, trebuie să ne retragem!

Pentru o secundă m-am gândit că aceasta era cea mai bună variantă. Apoi mi-am adus aminte câte sacrificii am făcut pentru a ajunge acolo și cu câte pericole ne-am confruntat, iar noi, singurii supraviețuitori de pe Terra, am reușit să rămânem împreună. Nu așa trebuia să se termine! O lacrimă s-a adunat la baza ochiului, neputând aluneca pe obrazul palid din cauza gravitației aproape inexistente. Nu puteam accepta eșecul misiunii. Toată lumea avea încredere în mine, iar eu nu voiam să dezamăgesc pe nimeni. Deodată, un beeder s-a aruncat asupra mea, doborându-mă. Apoi, dându-și pelerina jos, i-am putut vedea fața. S-a uitat lung la mine cu toți cei șase ochi și a mormăit ceva în limba lui, ceva ce presupun că însemna: „S-a terminat!”. Apoi m-a înțepat cu acul lui veninos. Otrava era prea puternică. După ce mi-am folosit cam toate caracteristicile costumului meu bionic, mai aveam doar jumătate de energie rămasă. Am amestecat, mâinile îmi tremurau și am simțit că mă prăbușesc. Întins pe podeaua rece, am fost cuprins de un val copleșitor de emoții: frustrare, furie, durere, disperare, neputință, resemnare. Simțeam cum îmi pătrund în fiecare fibră a corpului, răspândindu-se

ca o pânză de păianjen. Îmi era imposibil să le controlez. Corpul și mintea mă trădau. Înainte să îmi pierd cunoștința, gândul mi-a zburat la ultimele momente petrecute pe Terra...

-Căpitane, am reușit să evacuăm doar o parte de oraș! Cealalți sunt declarați morți, îmi spusese Roger cu o voce tremurândă, după imbarcarea pe Nava Starship-109. Am numărat două sute de locuitori.

-Mulțumesc, Roger! Suntem destui pentru a repopula o planetă în câțiva ani. Ceea ce s-a întâmplat acolo jos... Am oftat, uitându-mă pe geamul cenușiu al navei. Frumoasa noastră planetă murea, încă fumegând la o săptămână după impactul devastator. Ultima imagine cu ea înainte să dispară din raza noastră vizuală avea să mă obsedeze mult timp. Eu scăpasem cu viață, dar familia mea... nu avusese norocul acesta. Fuseseră construite doar zece nave capabile să călătorească în spațiu și asta datorită lui Elon Musk, care nu a renunțat la visul lui. A fost un vizionar și și-a dat seama că zilele Pământului erau numărate, dar nici chiar el nu a prevăzut cât de aproape eram de apocalipsă. Comunicățiile erau compromise, așa că nu știam nimic despre soarta celorlalte nave. Speram, totuși, că și alții reușiseră să se salveze.

L-am lăsat pe Roger cu supraviețuitorii și m-am deplasat spre camera de control. „Dacă aș fi văzut asteroidul mai devreme, poate că evitam tragedia.”, îmi spuneam în timp ce străbăteam culoarele înguste. „Desigur, nu era responsabilitatea mea să supraveghez aparatele care monitorizau spațiul cosmic.” Și, totuși, eram sufocat de un sentiment dureros de vinovăție. Mă aflam acolod în întâmplare, în ziua aceea fatidică. La un moment dat, am zărit cu coada ochiului, pe un ecran, o anomalie. În Calea Lacteeu se înregistraseră niciodată asteroizi care să se deplaseze cu o viteză atât de mare. A fost un șoc să vedem o bilă incandescentă, mai puternică decât Soarele, îndreptându-se vertiginos spre Pământ. NASA construise încă din 2021 nava DART (Double Asteroid Redirection Test) menită să devieze traiectoria asteroizilor. Am lansat-o imediat, dar a fost prea târziu. Deși a lovit cu putere Asia, impactul a afectat toate continentele. Milioane de oameni au fost uciși pe loc. Privind înapoi, îmi părea rău pentru planeta care ne-a găzduit atâta amar de vreme, dar, pe de altă parte, eram bucuros că s-a grăbit colonizarea alteia...

Ne aflam în spațiu de câteva luni. Petreceam multe ore în camera mea, gândindu-mă la situația noastră și la viața pe care o lăsasem în urmă. Oamenii se acomodaseră destul de repede, dar le vedeam teama din priviri. Era acea teamă de necunoscut și de imprevizibil, pe care eu o știam atât de bine. 2024... anul care avea să îmi schimbe viața pentru totdeauna. Atunci, într-o misiune în Afganistan, mi-am pierdut ambele picioare și o mână, dar am avut noroc cu doctorul Williams, inovator în domeniul transumanismului, care mi-a înlocuit membrele lipsă cu proteze bionice. Micile particule electrice care țin locul sângelui mă ajută să mă regenerez mai repede, dar numai dacă sunt încărcate suficient. Datorită nanotehnologiei devenisem mai puternic decât oamenii obișnuiți. Din acest motiv eram nevoit să port un costum special, care mă făcea să semăn cu personajul Tony Stark, din seria de filme Avengers (cel puțin, așa îmi ziceau prietenii mei, amuzați). M-am obișnuit greu cu ideea că eram om doar pe jumătate, deși trecuseră cinci ani de atunci. Am fost trezit din visare de vocea puternică a comandantului Christopher:

-Căpitane! Vino pe puntea de comandă! Am depistat planeta. Ne îndreptăm spre ea cu toată viteza.

-Cu cât mai repede, cu atât mai bine! am exclamat, răsuflând ușurat, dar cuprins, în același timp, de un presentiment ciudat. Mi-am aranjat costumul și am pornit pe coridoarele întortocheate, răspunzând absent celor care mă salutau.

După ce am cotit pe un culoar, am deschis ușa camerei de control. M-am așezat pe scaunul meu și mi-am atașat cablul încărcătorului la ceafă, pentru a avea bateriile încărcate. Apoi mi-am închis sistemele și am adormit.

-Trezește-te, Mickey! Suntem aproape, mi-a spus Archie entuziasmat, după câteva ore.

M-am întins leneș, simțindu-mă pentru prima dată odihnit după ce părăsisem Pământul. Apoi m-am uitat pe geam și am văzut-o: Marte, așa-zisa Planetă Roșie. Atât de aproape, și totuși atât de departe... M-am dus să îi

anunț pe cei două sute de civili că am ajuns la noua casă, însă Roger mi-o luase înainte. Pentru a merge în recunoaștere, am format o echipă din zece bărbați tineri și puternici, printre care și oamenii mei de încredere: Archie, un pușcaș marin care avea și el un picior bionic, și Roger, fost polițist. Ne-am echipat cu caschete, costume și jetpack-uri, pentru a călători mai ușor. Apoi, după ce Starship-109 a asolizat, am pășit pe planetă. Ne-am îndepărtat de navă, ghidați din camera de control.

Deodată, în zare, a apărut Riverside, orașul despre care se spuneau povești încă de când fuseseră trimise echipe de oameni pentru a-l construi. Cele mai înalte și moderne case de pe planetă se aflau la câțiva kilometri de noi. Am continuat să înaintăm. La intrare am fost întâmpinați de o ființă scundă, cu părul cărunt și creț. Părea foarte bătrână.

-Bine ați venit, pământenilor! Chiar mă întrebam când o să ajungeți, a spus femeia cu o voce răgușită și îngrijorată. Când am pierdut legătura cu Terra, mi-am dat seama că a avut loc o catastrofă. Eu sunt Alice, șefa departamentului de cercetare.

În timp ce vorbea, m-am uitat lung la ea, apoi la Archie și iar la ea. Acești oameni au plecat de pe Pământ în urmă cu douăzeci de ani. Cum și când au îmbătrânit așa de repede?

-Haideți, intrați! Nu aveți nevoie de costume, aici suntem adăpostiți de o imitație atmosferică, la fel cum avea Pământul, ne-a informat bătrâna.

Am pășit în interiorul bulei invizibile. Eu am fost primul care și-a dat jos casca, respirând aerul proaspăt. Toate clădirile erau înalte, conectate la o sursă de energie aflată la marginea orașului. Casele se întindeau precum ramurile copacilor, toate plecând de la o clădire principală, albă ca zăpada, din marmură șlefuită ca o perlă de pe fundul oceanului. Oamenii aduși acolo erau muncitori, cercetători și soldați. Cumva reușiseră să construiască un întreg oraș, cu magazine, străzi și o populație destul de numeroasă. Planurile clădirilor încă existau în muzeul orașului Riverside.

Am însoțit-o pe Alice într-un tur al orașului, iar la final, am avut curajul să o întreb:

-Mulțumim pentru prezentare! Dar, de ce aproape toți locuitorii pe care i-am întâlnit sunt bătrâni?

Mi-a aruncat o privire goală care m-a cutremurat. Apoi, ne-a povestit că primii oameni ajunși pe planetă foloseau costume de astronaut în timp ce construiau, însă după finalizarea proiectului și punerea în funcțiune a generatorului de oxigen, aceștia au descoperit că oxigenul eliberat în capsula ce adăpostea orașul avea o concentrație prea mare și accelera metabolismul. Oamenii îmbătrâneau de zece ori mai repede decât pe Terra.

-Dar, nu vă faceți griji! Astăzi am împlinit 79 de ani, ceea ce înseamnă că mâine mă pot duce să îmi iau noul corp, spuse Alice cu zâmbetul pe buze.

Am privit-o uluiți.

-Ce vreți să spuneți cu "noul corp"? a întrebat curios Archie.

-Haideți să vedeți cu ochii voștri! ne-a invitat bătrâna încântată.

Am ajuns la o clădire ciudată, aflată la marginea orașului. Ne-am îndreptat spre intrare, unde ne așteptau doi oameni înarmați. Când au văzut-o pe Alice, s-au dat la o parte și ne-au făcut semn să trecem printr-un scanner cu raze X, apoi ni s-a înmănat un combinezon. După ce ne-am îmbrăcat, am fost primiți într-o cameră imensă, cu înălțimea a șase etaje, plină cu zeci de tuburi albastre conectate la gadgeturi sofisticate, care erau monitorizate demai mulți doctori și chimiști. Când m-am apropiat, am putut observa ce se afla în acele tuburi: copii conectați la aparate medicale. Am simțit cum mi se face rău.

-Unii dintre copii sunt aduși aici și pregătiți pentru a ne primi în corpurile lor, a explicat Alice cu detașare.

Apoi am mers printr-un pasaj întunecat într-o cameră alăturată. Acolo am văzut două paturi, pe care erau întinși un bătrân și un copil, legați la un monitor.

-Aici se întâmplă magia, cum îmi place mie să o numesc, adică se face transferul de conștiință, a spus rânjind Alice.

-De ce ai face asta, Alice? Sacrifici copiii pentru a face schimb de corpuri cu ei?! se revoltă Roger.

-Cum crezi că am rezistat atâta timp? Și, oricum, doar mintea lor este sacrificată. Nici nu bănuiești cât este de grea viața noastră pe această planetă ostilă! Dacă nu îți place, ești liber să pleci. Voi toți sunteți! a strigat ea iritată.

Și... am plecat. Ne-am întors pe navă profund tulburați, neștiind cum să le dăm vestea celorlalți. Discutând cu comandantul Christopher, am decis ca civililor să nu le spunem nimic, deocamdată. Până la urmă, era o problemă de etică. Bineînțeles că eram revoltat de ceea ce se petrecea în colonie, dar, pe de altă parte, nu eram sigur că nu mi-aș fi schimbat părerea peste câțiva ani... Nu puteam păstra secretul mai mult de câteva zile și eram sperați să încercăm, măcar, să găsim o soluție. Nu puteam părăsi planeta. Nu aveam unde să ne ducem. Pentru prima dată în viață mă simțeam neputincios.

Am decis, până la urmă, să cercetăm orașul, în speranța că vom găsi ceva ce ne putea ajuta. La un moment dat, atenția mi-a fost atrasă de trei bărbați ieșind din spatele laboratorului. Nimic neobișnuit, dacă nu ar fi cărat fiecare câte un sac. M-am furișat și i-am urmărit. Ce puneau la cale? Au mers puțin, apoi s-au întors, asigurându-se că nimeni nu îi spionează. M-am camuflat cu ajutorul costumului, iar ei nu m-au putut vedea. Apoi, au împins o stâncă, făcând observabilă o trapă. Au deschis-o și au pătruns prin ea. După ce au dispărut complet, am ieșit din ascunzătoare și am mers spre locul secret. I-am urmat pe bărbați. Trapa ascundea mai multe trepte în spirală, care coborau destul de mult. Când am ajuns la capătul acestora, am găsit o ușă din același metal ca trapa secretă. Am deschis-o ușurel, ca să nu fac zgomot. Am rămas în prag uluit de ceea ce vedeam. În jurul unei mese rotunde se afla un fel de insectă de vreo doi metri, cu aripi uriașe strânse pe lângă corpul gălbui. Capul lunguiet și negru avea șase ochi, iar mandibula era prevăzută cu un ac ascuțit. Stătea în două picioare, iar pe abdomen se mai zăreau alte trei perechi. Auzind voci, m-am ascuns repede după o stâncă. Cei trei pământeni au intrat în încăpere, au lăsat sacii jos și au plecat repede. Nu îmi venea să cred ce vedeam! Insecta inspectat conținutul, dând din cap mulțumită și scoțând niște sunete nearticulate, probabil un fel de limbaj primitiv. Unul dintre saci s-a desfăcut și din el a alunecat o mână umană. Șocat, m-am retras încet, trecând printr-unul din zecile de tuneluri înguste, asemănătoare cu galeriile săpate de cârțițe. Simțeam o căldură sufocantă, însă trebuia să merg mai departe. În capăt, tunelul se lărgea semnificativ, adăpostind un altar de piatră, pe care se afla o masă gelatinoasă. M-am apropiat curios și... l-am văzut. Era un fel de păianjen negru, lung de patru metri și având, cel puțin, cincizeci de kilograme, ce pulsa continuu, emițând aceleași sunete stranie pe care le scosese mai devreme insecta. Atunci am realizat că mă aflam în cuibul acelor creaturi și că în fața mea se afla, de fapt, insecta-mamă, care își controla telepatic progeniturile și care, judecând după numărul tunelurilor, erau cu sutele. De-a lungul pereților din piatră erau zeci de conuri înfășurate în ceea ce am bănuie că este pânză de păianjen. M-am apropiat de unul și am desfăcut un colț. Înăuntru se afla o ființă umană bătrână. M-am retras repede, reușind să nu fiu detectat, însă chiar la ieșirea din grotă am dat peste două insecte. Cu ajutorul unui translator atașat caschetei, am putut descifra despre ce vorbeau. Ambii se plângeau de dureri de aripi, după ce au trebuit să zboare până la punctul unde se formează bariera spațio-temporală pentru a regla oxigenul. Primiseră ordin să mărească iar concentrația. Oare ce voiau să spună? Brusc, au tăcut și au intrat în tunel prin trapă. Probabil îi chema insecta-mamă. Am profitat de moment și am plecat la navă, încă puternic afectat de ceea ce văzusem.

Le-am povestit lui Roger și lui Archie ce s-a întâmplat. Evident că nu m-au crezut la început însă, după ce am analizat situația, totul a căpătatsens. Extratereștrii controlau timpul, astfel încât oamenii de pe Martesă îmbătrânesc mai repede, folosindu-se de un dispozitiv care formează un câmp spațio-temporal, izolând orașul Riverside de restul planetei.

-Dar, de ce? a întrebat Archie alarmat.

-Gândește-te! Aceste insecte se hrănesc cu corpuri umane. Cu cât oamenii cresc mai repede, cu atât se înmulțește populația mai repede, deci și cantitatea lor de hrană. Ca să nu atace orașul, Alice le dă aceste corpuri bătrâne. Se pare că a omis să ne spună acest detaliu, am adăugat sarcastic.

Când a aflat că insectele erau vinovate de îmbătrânirea accelerată a populației, Alice a fost devastată. Nu credea că a fost victima unui plan atât de malefic.

- Aceste insecte uriașe erau deja aici când am asolizatși trăiau în grotele din emisfera nordică. Le-am numit beeder, adică albina-păianjen. Mai întâi te imobilizează cu ajutorul pânzelor de păianjen și te înțeapă cu un ac veninos, lăsându-te inconștient. Apoi te poartă în zbor până la cuibul lor subteran unde te devorează. Întâi hrănesc beederul-mamă, care îi controlează telepatic. Casa lor se întinde pe mii de tuneluri și găuri în solul planetei. Nu păreau a fi inteligente, dar ne-am înșelat. După ce au răpit câțiva membri ai echipei noastre, un beeder ne-a vizitat într-o zi și ne-a spus că atacurile vor înceta, dacă le asigurăm hrana. Era prețul care trebuia plătit pentru a rămâne pe Marte. Un preț acceptabil, au spus cei de la NASA, căci nu aveam de ales. Din cauza lipsei forței gravitaționale armele noastre erau inefficiente. Apoi a apărut problema cu oxigenul, care aproape ne-a distrus. Căutând o soluție pentru a ne prelungi viața, am rezolvat, în același timp, și problema cu beederii. Nu am bănuț niciodată că erau atât de inteligenți, încât să ne îmbătrânească pentru a face rost de o sursă constantă de hrană.

Am decis, evident, să scăpăm de acest neam al insectelor. Totul începea cu refuzul lui Alice de a le mai da corpurile, pentru ca acestea să plănuiască un atac. Lupta dintre beederi și oameni la Riverside era diversiunea potrivită pentru a ajunge la mama-beeder. Lipsită de apărare, o puteam doborî fără probleme. Apoi puteam merge liniștiți la dozatorul de oxigen. Dar toate contratimp, pentru a nu îmbătrâni... prea mult.

Alice a respectat partea ei de plan. A echipat tot orașul cu blastere, grenade cu malathion și echipamente de protecție. Când trebuia făcută următoarea livrare de corpuri, Alice i-a oprit. După nici treizeci de minute, cerul înstelat s-a acoperit de un roi întreg de beederi. Am întrebat-o încă o dată dacă este sigură că vrea să lupte. Hotărâtă, Alice mi-a răspuns: "Doar cei slabi se tem de niște insecte!" și a plecat. A venit momentul să respect partea mea de plan. Aveam bateriile din ceafă încărcate, pentru a fi sigur că mă pot regenera ușor și că am destulă forță încât să înving insecta-mamă. Am mers la trapa secretă împreună cu Archie, Roger și ceilalți șapte camarazi din echipa de recunoaștere. Am lovit un paznic, împingându-l în perete. Acela a fost momentul în care din tunele au ieșit cu viteză zeci de beederi. Nu ne-am așteptat la asta...

-Pregătiți-vă de luptă! am strigat eu, în timp ce atacam unul.

Ne-am împrăștiat, în timp ce insectele se camuflau sub pelerinele invizibile. Mi-am folosit costumul cameleonic pentru a putea ataca prin surprindere. Am pus doi beederi la pământ cu o singură lovitură din blasterul de la Alice, dar alții i-au luat locul. Ne-am luptat minute în șir, până când i-am învins pe toți... sau așa am crezut. M-am oprit împreună cu Archie pentru câteva secunde ca să netragem sufletul, dar ceva nu părea în regulă...

Erau aproape. Le simțeam prezența...

-Mickey! Trezește-te! a strigat o voce spre mine.

Am deschis încet ochii. Unde mă aflam? L-am văzut pe Archie aplecat peste mine.

- Ai fost otrăvit, amice! Noroc că am luat această baterie portabilă de pe navă!

Nu aveam forță să răspund. M-am uitat pe braț: trei liniuțe de baterie. Probabil restul m-au ajutat să mă vindec de otravă. M-am uitat în jur. Eram într-o gaură, casa unui beeder, acum mort. Voiam să mă ridic, dar eram foarte slăbit.

-Mă duc să îi ajut pe ceilalți! Mai avem doar câteva insecte de învins, a strigat optimist Archie, în timp ce se îndepărta.

Am rămas în mica încăpere până am auzit și cea de-a cincea liniuță ticăind. Era momentul să reintru în luptă. M-am ridicat și am pășit în afara găurii cu forțe proaspete. L-am văzut pe Roger luptându-se cu doi beederi. Archie ajuta un camarad să învingă un altul, iar ceilalți intraseră în tunele, aruncând grenade care, atunci când erau declanșate, emanau malathion, o substanță dăunătoare albinelor. Lupta era aproape câștigată. M-am repezit spre grota unde se afla insecta-mamă. Am alergat spre ea, mi-am luat avânt, și am lovit-o cu o grenadă.

Malathionul i-a iritat căile nazale, însă nu a omorât-o. Am continuat să o lovesc cu blasterul, însă părea că nu simte nimic. Atunci mi-am amintit de slăbiciunile păianjenului: picioarele, articulațiile și gura. I-am chemat pe Archie și pe Roger să mă ajute. Dacă aruncam toți trei în același timp, aveam șanse să o omorâm. Eu am țintit gura, Roger picioarele, iar Archie articulațiile. Când am terminat de numărat până la trei, am aruncat grenadele în locurile stabilite. S-a format o explozie de culoare verde, strălucitoare, urmată de un țipăt surzitor, care a

lăsat-o pe insecta-mamă fără suflare. Apoi Alice ne-a anunțat că toți beederii au murit deodată. Mai aveam un singur pas pentru a scăpa definitiv de probleme: stabilizatorul de oxigen. Mă simțeam slăbit. Probabil începeam să îmbătrânesc. Nu mai aveam mult timp la dispoziție. Am luat primul jetpack pe care l-am găsit și am mers spre dispozitivul aflat în centrul câmpului spațio-temporal. Acolo procentul de oxigen era de 46%. Nu era de mirare că oamenii îmbătrâneau așa de repede! L-am reglat la 21% și m-am simțit imediat mai bine. Apoi am coborât în oraș, unde am fost întâmpinați cu aplauze. În sfârșit, puteam să începem o nouă viață pe Marte. M-am așezat extenuat pe un pat și am simțit cum mă cuprinde o amețală ciudată.

-Deconectați-l acum! a spus o voce.

Nu am mai văzut nimic. Doar negru. Apoi, am simțit o mână pe față. S-a oprit în dreptul ochilor și a ridicat ceva de pe ei. Am încercat să îi deschid, dar lumina mă orbea.

-Așa este la început. O să te obișnuiești cu lumina de aici.

Și atunci l-am văzut. Doctorul Williams, în carne și oase în fața mea!! Eram așezat pe un scaun într-un laborator. Pe un monitor uriaș se regăseau ritmul cardiac, nivelul de roboți din sânge, bateria și alte informații.

-Unde sunt? am întrebat confuz.

-Bine ai venit la Centrul de Testare a Protezelor Bionice! a răspuns doctorul.

-Dar Pământul a fost distrus de un asteroid... Acum suntem pe Marte, iar tu, cu siguranță, ești mort.

-Memoria o să-ți revină după ce îți explic. Ai ajuns aici după lupta din Afganistan, rănit grav. Ți-am înlocuit aproape tot sângele și membrele lipsă cu unele sintetice și te-am transformat în cel mai evoluat cyborg pe care îl avem, dar pentru asta a trebuit să îți testăm capacitățile într-un simulator. Fuziunea dintre om și mașină nu ți-a alterat umanitatea. Este incredibil! Asta înseamnă că putem să prelungim viața oamenilor, înlocuindu-le organele bolnave cu unele mecanice, fără a deveni, totuși, roboți.

-Adică, nimic nu a fost real? Pământul este întreg? Nu există beederii??

-Absolut deloc! Totul a fost creat pe simulator. Felicitări! Ai trecut testul cu brio!

Sunt eliberat din scaun și trimis în camera mea. Oare mintea îmi joacă feste? Sunt sigur că văzusem acel asteroid venind spre planetă. Mă uit pe geam pentru a încerca să mă conectez la realitate. Dar care este, până la urmă, realitatea? Și atunci o văd... Cât se poate de reală, o minge de foc se apropie de Pământ, cu o viteză hipersonică...

*Perța Alexia
Clasa a VIII-a A*

A WONDERFUL SIGHT INDEED

Seeing people leave us is truly saddening, but to the same extent, seeing someone being born into a family is a most joyous sight.

But in between life and death there's a big adventure, full of hardships and happy moments.

One of the most important moments is finding a soulmate, rarely do you get to see someone fall in love, but seeing someone find happiness is truly beautiful.

The story of two lovebirds starts long ago, in a place full of love, Paris.

A simple office worker was rushing through Paris' busy streets, while a student was giving a presentation in a school, a man was selling street food, while another was having lunch in one of Paris' top restaurants. So many people, so many stories, and amidst all this there was a man, a man named James, sitting on a bench pondering. All kinds of sad thoughts would cross his mind, but he was already jaded, he'd go through every single day.

But fate had other plans for him today. Sometimes fate can seem cruel and unjust, but sometimes, only sometimes, it gives back what it takes tenfold.

As always, the man was sitting on a bench around the corner of his street, feeling more overwhelmed by his emotions than usual. He let no more but a single teardrop fall from his eyes, then slowly one more, and another until he broke down into a panicked anxious state, but as fate wills it, it just so happened that at this very moment, a new person was moving into his neighbourhood.

His new neighbour, after parking their car near the last house on the street, noticed James and walked up to him.

They invited James into their home for a cup of coffee, where they discussed their problems over a few hours' time. And as for now, the story is no longer mine to tell, as it is still being written by two doves, dancing through the night sky.

O ÎNTÂMPILARE CU ADEVĂRAT GROZAVĂ

Este trist să vezi o persoană cum ne părăsește, dar, poate tot așa de intens e și când o persoană se naște într-o familie, un sentiment puternic de fericire acoperă pe toată lumea.

Cu toate acestea, între aceste două etape ale vieții, există o mare aventură, plină de momente, unele grele și urâte, altele frumoase și plăcute. Unul dintre cele mai importante momente în viața noastră este cel când ne găsim sufletul pereche.

Foarte rar poți fi martor la momentul când cineva și-l găsește pe al lui, dar dacă poți fi martor, este un moment de neuitat, chiar dacă erai doar un trecător.

Iată povestea a doi porumbei îndrăgostiți care începe în orașul iubirii, Paris.

Un angajat al unei firme oarecare alerga prin străziile pline ale Parisului în timp ce un student își prezenta proiectul în fața clasei, un bărbat își câștiga existența vânzând mâncare la un colț de stradă în timp ce un altul își mânca prânzul într-unul dintre cele mai renumite restaurante din Paris. Atât de mulți oameni, atât de multe povești și parcă în mijlocul tuturor poveștilor, era un om numit James, care stătea pe o bancă, gândindu-se la viața sa, într-o liniște macabră. Foarte multe gânduri triste îi treceau prin minte, dar era obișnuit cu ele deja, din moment ce le trăia zilnic.

Dar, se pare că soarta avea planuri diferite pentru el astăzi. Uneori, soarta poate să pară crudă și nedreaptă, dar alteori, aceasta îți dă înapoi de zece ori mai mult decât ce ți-a luat.

Ca întotdeauna, bărbatul stătea pe o bancă la colțul străzii sale, simțindu-se mai doborât de emoțiile sale ca de obicei. A lăsat să îi curgă o singură lacrimă, apoi încă una și încă una, până când liniștea macabră a fost parcă spartă de sunetul plânsului acestuia.

Dar, după cum a vrut soarta, în timpul acesta o persoană nouă se muta în cartierul lui James. Această persoană l-a văzut pe bietul om cum plângea și l-a invitat la o cafea, pentru a discuta de problemele sale pentru câteva ore.

Și de aici, povestea nu mai este a mea de relatat, pentru că aceasta încă este scrisă de doi porumbei dansând prin cerul nopții.

*Bogdan Anghel,
Clasa a VIII-a A*

THE NIGHT I WON THE WAR, BUT I LOST EVERYTHING

When I was young, I was different from all the other kids. I used to talk to myself and I was always alone. None of the kids wanted to play with me and the teachers were excluding me from all the group activities. Even my parents thought I was weird and they tried to act like I wasn't their own child. The truth is that I had a friend who was a ghost, called Lucy. I was talking to her all the time. She was always with me, she has never abandoned me. She was the reason people were thinking I was crazy, but for me that didn't matter. She was my best friend since I've been born.

In a while, Lucy had started to act strange. Every day she was more and more worried. She didn't want to tell me what was going on. One day, I heard her whispering 'We have little time left and he'll be here...' I tried to talk to her again about that and she told me that I had to leave and hide as far as I could, because something really bad was approaching. It might seem weird for a normal person, but I wasn't the one, so I trusted her. She was always right, she was a ghost travelling in different worlds and universes so she knew many things, mysterious facts that anybody on our planet couldn't find out about.

After I heard all those unbelievable things from Lucy, I wanted to tell my parents but they wouldn't listen to me. Instead, they sent me at an asylum for insane people. I begged them to let me go home, but they didn't want to. The people from the asylum locked me in a small room, with white walls and only one bed. I was screaming desperately, but no one could hear me. After some hours I gave up. Lucy came and stayed with me. At least I was with my best friend. Suddenly, she started to be extremely nervous and she told me that he was here. I could hear a terrible sound and I felt the floor shaking. All the people were being evacuated and, in a few seconds, there was no one left in the building. They had forgotten me there! I could hear powerful sounds coming from the town. Destruction, buildings falling, people screaming, the earth trembling and a storm bursted, even if the sky seemed to be clear a half an hour ago. The asylum was collapsing and I was blocked inside it. When I thought I would not survive, Lucy helped me get off the window and took me in a dark forest near the town carrying me while she was flying. I could hear clearly the disaster that was happening. I was really afraid. What could it be if he had the power to do all of those destructions? Lucy kept repeating that I had to run. She told me there wouldn't be any chances for anyone to survive and she wanted to take me and leave this planet forever. She said we could go in another universe where to be safe, because all the other planets in this universe would be destroyed. I was about to say yes but then I realized that I couldn't let all the people die and the universe to be destroyed. Not without fighting, even if I was only 13. I told Lucy and she didn't agree at first but then she said that the creature was a giant monster with the powers of a god who escaped from the prison of the universe and he wouldn't stop until he destroyed everything. The only way you could stop him was to open his heart and cut it in ten pieces, then he would disappear forever. I was a little bit scared because I thought 'How can I do all of those things?' but that didn't matter, I was still going on. Lucy took me to the city where I could find a long piece of metal to use it as a sword.

Everything was destroyed and there were no people. When I looked up, I saw the monster. It was huge and it was made of colourful lightings. I didn't hesitate and I asked Lucy to place me on the highest building. When I got there, I attracted the monster and I started fighting. I was so close to his heart and I was trying to reach it with my sword when he pushed me off the building. I saw my life passing by my eyes. I knew I was going to die. I closed my eyes and I waited...I felt something really strange happening and I opened my eyes. I wasn't falling anymore, I was just standing in the air. I heard Lucy talking but I couldn't see her. She told me that the only way she could save me was to enter my body and possess it. It was a weird sensation, but we were working so well together. We flew up in the sky and got to the monster. We took the sword and reached his heart, opened it and cut it in ten pieces. In just one second the monster disappeared forever.

We got onto the ground. I was really happy, enjoying the victory, but Lucy interrupted me. She told me that once she got out of my body there were two choices – I would die or she would disappear, because from the moment she saved me, our lives were tightly connected. Of course, she said she would choose me but I didn't want to lose her. I tried to convince her but she didn't even want to hear about it. I said goodbye in tears and she got out of my body. I could see her once again before she gave her life to me. After that, she disappeared like the monster did.

Years passed by and I became a normal child, too. I made a few friends and I got to a loving family. There wasn't a single day passing without thinking of Lucy, but I could always hear her voice in my head and remember our happy moments together.

NOAPTEA ÎN CARE AM CÂȘTIGAT LUPTA, DAR AM PIERDUT TOTUL

Când eram mică, eram diferită de toți ceilalți copii. Obişnuiam să vorbesc cu mine însămi și eram întotdeauna singură. Niciun copil nu dorea să mă joace cu mine, iar profesorii mă excludeau din toate activitățile de grup. Chiar și părinții mei credeau că sunt ciudată și încercau să mă comporte ca și când nu eram propriul lor copil. Adevărul este că aveam o prietenă fantomă numită Lucy. Vorbeam cu ea tot timpul. Ea era întotdeauna alături de mine, nu mă abandona niciodată. Era motivul pentru care oamenii credeau că sunt nebună, dar pentru mine acest lucru nu conta. Era unica prietenă a mea, încă de când m-am născut.

De la o vreme Lucy a început să se comporte ciudat. Pe zi ce trecea era tot mai îngrijorată. Nu voia să îmi spună ce se întâmpla. Într-o zi am auzit-o șoptind: „Mai e puțin și el va fi aici...” Am încercat din nou să vorbesc cu ea, dar ea mi-a spus doar că trebuie să plec și să mă ascund cât de departe pot, deoarece ceva oribil se apropia. Acest lucru ar fi sunat ciudat pentru o persoană normală, dar eu nu eram una, așadar am crezut-o. De fapt, ea întotdeauna avea dreptate, era o fantomă care călătorea prin multiple lumi și universuri, deci știa multe lucruri, mistere despre care nimeni de pe planeta noastră nu putuse afla vreodată.

După ce am aflat toate aceste lucruri uimitoare de la Lucy, am vrut să le împărtășesc părinților, dar ei nu m-au ascultat. În schimb, m-au trimis la o casă de nebuni. I-am implorat să mă lase să plec acasă, dar nu au vrut, așadar am fost încuiată într-o cameră mică cu pereții albi în care se afla doar un pat. Țipam de disperare, dar nimeni nu mă auzea. După câteva ore am renunțat. O aveam pe Lucy cu mine, cel puțin eram împreună cu cea mai bună prietenă. Dintr-o dată, a devenit extrem de nervoasă și mi-a spus că el sosise. Puteam auzi un sunet groaznic și simțeam podeaua zdruncinându-se. Toți oamenii erau evacuați și, în câteva secunde, nimeni nu mai rămăsese în clădire. Mă uitaseră! Auzeam zgomote puternice venind dinspre oraș. Distrugeri, clădiri căzând, oameni ținând, pământul cutremurându-se, chiar și o furtună izbucnind, chiar dacă în urmă cu nicio oră cerul era complet senin. Clădirea se prăbușea, iar eu rămăsesem blocată înăuntru. Chiar când mă gândeam că nu voi supraviețui, Lucy m-a ajutat să ies pe o fereastră și m-a dus în pădurea întunecată de lângă oraș, cărându-mă în timp ce zbura. Auzeam clar dezastrul care se petrecea. Îmi era tare frică. Ce putea să aibă atâta putere, încât să distrugă totul? Lucy îmi tot repeta că trebuie să fug. Mi-a spus că nu era nicio șansă pentru nimeni să supraviețuiască și că voia să mă ia ca să părăsim planeta aceasta pentru totdeauna. Spunea că am putea merge într-un alt univers unde să fim în siguranță, deoarece toate planetele din acest univers vor fi distruse. Chiar eram pe cale să îi spund afirmativ, dar apoi mi-am dat seama că nu puteam lăsa toți oamenii să moară și nici universul acesta să fie distrus. Cel puțin nu fără luptă, chiar dacă aveam doar treisprezece ani. I-m spus acest lucru și lui Lucy, la început nu a fost de acord, apoi mi-a explicat că această creatură este un monstru gigant cu puterile unui zeu, evadat din închisoarea universului. El nu se va opri până nu va distruge totul. Singura modalitate de a-l opri era să îi scoți inima și să o tai în zece bucăți, astfel el dispărea pentru totdeauna. M-am speriat gândindu-mă: „Cum aş putea face eu așa

ceva?”. Acest lucru nu mai conta, eu tot nu renunțam. Lucy m-a dus în oraș unde am găsit o bucată lungă de metal pe care să o pot folosi ca sabie.

În jur totul era distrus, nu se mai zărea niciun om. Când m-am uitat în sus, am văzut monstrul. Era uriaș, făcut dintr-o galaxie de lumini colorate. Nu am ezitat la vederea lui și i-am spus lui Lucy să mă ducă pe cea mai înaltă clădire. Ajunsă acolo, am atacat monstrul și am început lupta. Eram aproape de inima lui pe care încercam să i-o străpung cu sabia improvizată, când el m-a împins jos de pe clădire. Îmi vedeam viața-mi trecându-mi prin fața ochilor. Știam că voi muri. Am închis ochii și am așteptat... Deodată am simțit că ceva ciudat se întâmplă și am deschis ochii. Nu mai cădeam, stăteam în picioare în aer! O auzeam pe Lucy, dar nu o vedeam. Îmi explica că singura modalitate de a mă salva fusese să intre în corpul meu. Era o senzație stranie, dar ne descurcam foarte bine împreună. Am zburat până la monstru, am scos sabia și i-am scos inima, apoi i-am tăiat-o în zece bucăți. Într-o secundă, monstrul a dispărut pentru totdeauna.

Am coborât pe pământ. Eram tare fericită, bucurându-mă de victorie, dar Lucy m-a întrerupt. Odată intrată în corpul meu, aveam două opțiuni: ori eu să mor, ori ea să dispară pentru veșnicie, deoarece salvându-mă viețile noastre erau împletite strâns. Ea spus, desigur, că alege ca eu să trăiesc, dar eu nu-mi puteam imagina să o pierd. Am încercat să o conving, dar nici nu a vrut să audă altfel. Ne-am luat rămas bun cu lacrimi în ochi, iar ea ea ieșit din corpul meu. Am mai putu-o vedea o singură dată înainte da a-și da viața pentru mine. După aceea, a dispărut la fel de repede ca acel monstru teribil.

Anii au trecut, treptat am devenit și eu un copil normal. Mi-am făcut câțiva prieteni și aveam o familie iubitoare. Nu trecea, însă, nicio zi fără să mă gândesc la Lucy, puteam întotdeauna auzi în minte vocea ei și îmi aminteam mereu de momentele noastre fericite împreună.

*Mara Rauca
Clasa a VII-a A*

THE CARD

Anise was a 15-year-old student at Harbour High School, but she was not a regular one, she was the best student from the entire school. Everyone was jealous of her grades and she wasn't only perspicacious; she was also one of the prettiest girls at the school. She had pretty hazel eyes, with a black minuscular heart on her iris, and a marvelous short brown curly hair.

Her friend, Reese, was always behind her. She was jealous of her so badly that she felt like she wanted to get rid of her as soon as possible. She has always looked at her with respect but she was also very frustrated. At home her parents would always compare her to Anise "Why can't you do as Anise does?"

It was six o'clock p.m. and it was already dark outside. The rain was hugging her long dark brown coat. The fall was almost over but some trees still had reddish-orange leaves as their clothing. As Reese was walking down the street in that nostalgic atmosphere, she felt like she had been touched. Scared, she turned around and tried to push that person out of the way. When she looked down, she saw an old woman with her groceries spread all over the ground. She was all wet and she seemed miserable. The girl helped her without hesitating. She started to pick up all the smashed tomatoes and the crashed eggs. Quickly, she handed the old woman her bag, and apologized.

"Don't worry, dear! It's all right! Everyone makes mistakes. But can you help me carry the groceries to my house?"

"Oh, of course! Where do you live?"

"It's only a few houses distance. It's nearby."

Reese started to follow the lady down the street. She could barely see something because of the dark and the rain. The woman stopped in front of a house with tons of vines growing on the walls. Reese had never seen this house, even if she was born and grew in the neighbourhood.

"This is the house" said the woman.

"Well... It looks... interesting" she hesitated.

"Thank you so much" said the old lady with a soft voice. "Won't you stay for tea?"

"No, thank you... I have homework and stuff to do" she declined, but she was interrupted by the old lady that was practically begging her to stay.

"Maybe she is just lonely" thought Reese, entering the house.

"Sit down, sit down my dear. I'll make some tea in a moment"

Reese started to look around the mansion. It had plants in every corner, vines that were growing out of the actual walls, tons and tons of candles, most of them being white and green, incense sticks flavours she couldn't even think of and weird symbols all over the place. The furniture looked pretty rustic, but that didn't mean it was ugly, it had actually one of the best armchairs Reese saw in her entire life.

"It's ready!"

"Thanks..." the girl said shyly.

An uncomfortable silence entered the room. Reese finally got the courage to ask the old lady the question that was filling her head.

"Are you a witch?" she asked confidently.

The lady's sweet smile started to fade away and something evil showed up on her face that imitated a grin.

"So what about that?" asked the old woman.

"I thought you could maybe help me with something" said the girl in a low voice.

"Why would I?" the woman whispered.

Reese knew immediately what to do. She had learnt to fake cry from a young age. It was her superpower. How easy was for her to manipulate those around her! "Are you all right? What can I do to help you?" were the questions all those asked. Fools! They treated her tears as bombs. One wrong move and she would explode, thought they. The risk was so high. They always did what she said. Tears started to pour out of her malefic eyes. The show was on.

"Don't worry... It's OK... Nobody wants me around, anyway. I don't even have friends..." she was acting a little bit too well.

The woman started to smile.

"You are good... but not good enough to trick me!"

Reese was shocked... The first person that wasn't impressed by her fake crying.

"What can I do to help you?"

"Uh... I want.... I want so much to be better than that girl" said decided.

"I see..."

"Take these!" she handed the girl two types of cards. "It's pretty simple, you just need to pick one of them."

"Well..." she hesitated a little.

"One of them will make her be always behind you....in everything she does. She will start to idolize you and eventually become obsessed with you."

"And the other one?"

"The other one? This card will get rid of her..."

"Get rid of her!" she said a little scared.

"Quickly! Left or right?"

"Uh..." she started to get nervous..." Right!"

After the last word Reese woke up in her bed. She couldn't remember anything from the last night and she had a terrible headache.

On her way to school, she felt guilty but she didn't know why. It was a strange day, not because of the weather, but because her friend, Anise, hasn't showed up to school. She decided to give her a visit and check upon her.

"Anise, Anise!" she started to yell at her friend's front door. Nobody answered.

Suspicious, she opened the door and entered the house. When she stepped in, her heart dropped. Tears started to pour out of her eyes and she felt like the whole world was ending. Immediately, all the memories from the last night started to spin around her head.

She had picked the wrong card!

CARTONAȘUL

Anise era o elevă de 15 ani la liceul Harbour, dar nu era o elevă obișnuită, era cea mai bună din întreaga școală. Toată lumea era geloasă pe cauza din cauza notelor, însă ea nu era doar perspicace, era una dintre cele mai drăguțe fete din școală. Avea ochi frumoși căprui, cu o inimă minusculă pe iris și un păr cârlionțat de un castaniu uimitor.

Prietena ei, Reese, era întotdeauna în urmă. Era geloasă atât de tare pe ea încât simțea că ar vrea să scape de ea cât de curând posibil. O privea cu respect, dar era tot timpul frustrată. Acasă părinții o comparau mereu cu Anise: „De ce nu poți fi ca Anise?”

Era ora șase după-amiază și era deja noapte. Ploaia îi îmbrățișa haina ei lungă maro. Toamna era pe terminate dar unii copaci încă mai aveau frunzele de un roșu-portocaliu. În timp ce Reese mergea în josul străzii în acea atmosferă nostalgică, a simțit brusc ca și cum ar fi fost atinsă. Speriată, s-a întors și a încercat să împingă acea persoană de lângă ea. Când a privit în jos, a văzut o bătrânică ale cărei cumpărături erau împrăștiate peste tot. Era udă toată și arăta groaznic. Fata a ajutat-o fără nicio ezitare, adunând de pe jos roșiile împrăștiate și ouăle sparte. Repede, i-a dat doamnei sacoșa și s-a scuzat.

- Nu te îngrijora, dragă! Nu e nicio problemă! Toată lumea mai greșește. Ai putea, însă, să mă ajuti să-mi car cumpărăturile acasă?

- Oh, desigur! Unde locuiți?

- La câteva case distanță. În apropiere.

Reese a început să o urmeze. Abia putea vedea în față din cauza întunericului și a ploii. Bătrâna s-a oprit în fața unei case a cărei fațade era acoperită în întregime de viță-de-vie. Reese nu mai văzuse niciodată acea casă chiar dacă s-a născut și a crescut în vecinătate.

- Aici locuiesc eu, a spus femeia.

- Da...arată...interesant, a ezitat ea.

- Mulțumesc pentru ajutor, a spus bătrâna cu o voce duioasă. Vrei să rămâi la un ceai?

- Nu, mulțumesc...Am teme și alte lucruri de făcut, s-a scuzat Reese, dar a fost întreruptă de insistențele bătrânei.

„Poate se simte singură” s-a gândit Reese în timp ce intra în casă.

- Stai jos, draga mea. Fac ceaiul într-o clipă.

Reese a început să privească în jur. Avea plante în fiecare colț al camerei, viță-de-vie care părea că crește din pereți, tone de lumânări, majoritatea albe și verzi, bețișoare parfumate cu arome la care nici nu visase și simboluri ciudate peste tot. Mobila părea rustică dar asta nu înseamnă că era urâtă, de fapt avea unele dintre cele mai interesante fotolii pe care Reese le-a văzut în viața ei.

- E gata!

- Mulțumesc, a spus fata timidă.

O liniște apăsătoare a umplut camera. Reese și-a luat inima în dinți să o întrebe pe femeie despre lucrul care îi venise în minte în timp ce aștepta.

- Ești cumva...vrăjitoare? a întrebat în șoaptă.

Zâmbetul larg al femeii a început să pălească și ceva diabolic i-a apărut pe fața care imita o grimasă.

- Și ce dacă? a întrebat femeia.

- M-am gândit că ai putea să mă ajuți cu ceva, a spus Reese cu voce tremurătoare.

- De ce te-aș ajuta?

Reese a știut imediat ce să facă. Învățase să imite plânsul de la o vârstă fragedă. Era ca o super-putere a ei. Cât de ușor îi era să îi manipuleze pe cei din jurul ei! „Ești bine? Ce aș putea face să te ajut?” erau întrebările pe care i le adresau toți atunci. Proștii! Îi tratau lacrimile de parcă ar fi fost bombe. „O mișcare greșită și poate exploda” se gândeau ei. Riscul era prea mare și astfel întotdeauna făceau ce voia ea. Lacrimile au început să curgă din ochii ei răutăcioși. Spectacolul începuse.

- Nu-ți fă griji...E în regulă...Nimeni nu mă vrea în preajmă, oricum. Nici măcar nu am prieteni...

Femeia a început să zâmbească.

- Ești bună...Dar nu destul de bună încât să mă păcălești.

Reese era șocată. Prima persoană care nu era impresionată de plânsul ei fals.

- Totuși, cum aș putea să te ajut?

- Aaa...vreau...vreau atât de mult să fiu mai bună decât acea fată, a spus Reese hotărâtă.

- Înțeleg. Uită-te la astea! zise arătându-i fetei două cartonașe. E destul de simplu. Trebuie doar să alegi unul.

- Păi...a ezitat fata o clipă.

- Unul dintre ele o va face pe ea să fie mereu în urma ta în tot. Va începe să te idolatrizeze și chiar să devină obsedată de tine.

- Și celălalt?

- Celălalt? Acel cartonaș te va scăpa de ea!

- Mă va scăpa de ea! a spus puțin speriată.

- Repede! Stânga sau dreapta?

- Ah...începuse să devină agitată. Dreapta!

După ultimul cuvânt, Reese s-a trezit în patul ei. Nu își mai amintea nimic din noaptea trecută dar avea o durere teribilă de cap.

În drumul spre școală, avea un sentiment de vinovăție, dar nu știa de ce. Era o zi ciudată, nu din cauza vremii, ci din cauza faptului că prietena ei, Anise, nu a apărut la școală. S-a hotărât să îi facă o vizită să vadă ce face.

- Anise, Anise! a început Reese să strige la ușa prietenei ei. Nimeni nu a răspuns.

Suspicioasă, a deschis ușa și a intrat în casă. Când a pășit înăuntru, i-a stat inima în loc. Lacrimile au început să-i curgă șiroaie și simțea ca și cum întreaga lume s-a sfârșit. Imediat toate amintirile din noaptea trecută au început să îi vină în minte.

Alesese cartonașul greșit!

*Denisa Tufă
Clasa a VII-a A*

UN ZÂMBET...

➤ Se întâlnește o pisică cu un câine. Pisica latră brusc. Câinele o întreabă:

- De ce latră?
- Studiez o limbă străină.

➤ Vin doi porci la grădina zoologică și văd o cămilă.

Unul zice:

- Haide să plecăm de aici, ne vor bate!
- De ce crezi asta? spune celălalt.
- Păi, uite-te ce i-au făcut calului!

➤ Soțul și soția au cumpărat o mașină. Lăsând-o lângă casă, au legat câinele în apropiere și i-au spus să pazească mașina. Când seara urmau să se întoarcă acasă, au văzut ca toate roțile au fost furate, iar pe parbriz era o foiță: „Nu-l certați pe câine, el a lătrat!”

➤ Lupul cânta sub fereastra la iepure.

Iese iepurele și-i spune:

- Pacat că nu cântați la radio.
- Cânt atât de frumos?
- Nu. Dar aș fi putut opri.

➤ Tata, smântâna este utilă?

- Utilă, a răspuns tata.

Fiul întreaba din nou:

- Ceapa este utilă?
- Da, a răspuns tata.
- Atunci cumpără-mi chipsuri cu smântână și ceapa.

➤ Bunico, este adevărat că pentru orice rău, cineva trebuie să răspundă cu bine? – întreabă nepoata.

- Adevărat, nepoato, într-adevăr.
- Atunci dă-mi, te rog, 5 lei, ți-am spart paharele.

➤ La grădina zoologică a avut loc o urgență – un cangur a fugit din cușca. A fost prins aici, în locul vechiului gard, a fost instalat un nou gard de doi metri. A doua zi, același lucru. Cangurul a fost din nou prins și a fost amenajat deja un gard de trei metri. A treia zi cangurul iarăși a fugit, așa că a fost pus un gard de patru metri. La un moment dat, cangurul întreaba girafa dintr-o cușcă din apropiere:

- Cum crezi, până unde vor ajunge? – Nu știu, până la zece metri! – Sau poate doar închid noaptea poarta?

➤ Băiatul îl întreabă pe tatăl său:

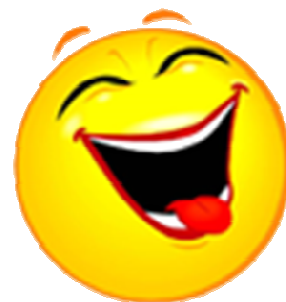
- Tată, ce înseamnă epoca de piatră?
- Epoca de piatră este o perioadă în care totul era din piatră.
- Și calculatoarele?!

➤ Fetita plange într-o farmacie:

- Mama m-a trimis după medicamente, dar am uitat denumirea. Îți țin minte numai pe cel mai scurt și simplu - hidroximetilamino acetat de trifenil.

➤ - De ce nu mănânci? – întreabă mama fiul.

- Ai spus că ești flămând ca un lup.

- Ai văzut ca lupii să mănânce morcovi?
- Vrajitorul a strigat pe scenă la un băiat:
 - Poti, băiete, sa confirmi că mă vezi pentru prima dată?
 - Da, tată.
- - Mama, dă-mi douazeci de lei, le voi da aceluia biet bunic!
 - Tu ești fata mea deșteaptă! Si unde stă bunicul?
 - Pe acolo, vinde înghețată.

Bulă:

- Tata, îți amintești ce ai spus, dacă trec în clasa a 3-a, îmi vei da 100 de euro?
- Imi amintesc, răspunde tata.
- Deci, ai economisit 100 de euro.

- Profesorul a venit acasa la elevul vinovat:
 - Mama este acasă?

Elevul:

- Încă nu a venit.
- Iar tata?
- Si el s-a ascuns.

Material selectat de Mareș Monica
Sursa: <https://ibebe.ro/articol/glume-copii>

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- ***Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului,;***

- ***În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului,;***

- ***De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;***

- ***De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;***

- ***Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.com***

PROIECTELE NOASTRE

- + „România suntem noi”
- + ”Școala cu suflet”
- + ”Călător prin România”
- + Și noi știm să mâncăm sănătos”
- + ”Universul Copilăriei Și Calculatorul”
- + Ziua Mediului ”Așa da...Așa nu,,
- + „Cartea, izvor de cunoaștere”
- + „Împreună înmulțim bucuria”
- + Proiect Mondial „Eco-Școala”
- + Proiect „Ecoatitudine”
- + ABC-ul emoțiilor
- + Europe Code Week
- + Climate Action Project
- + Siguranța pe internet
- + ”Clasa prietenă-unitate prin diversitate”
- + „ Brașovul, o enciclopedie vie”
- + Proiect UNICEF - World's Largest Lesson - Ziua Internațională a Drepturilor Copilului
- + Proiecte „Creativ”
- + „English For You”
- + „Școala părinților”
- + „Școala după școală”
- + „Lumea muzicii”
- + Proiect e-Twinning „Once upon a time: Superstitions”
- + Programul "Familia mea"- Dezvoltarea Abilităților Pentru Viață", în parteneriat cu Junior Achievement
- + „Nutriție sănătoasă”- proiect realizat în colaborare cu Mega Image
- + Carnavalul frunzelor ruginii
- + „Robocoding” - participare la EU Code Week- colaborare cu European Schoolnet Academy
- + Ziua Internațională a Drepturilor Copilului-lecție internațională realizată în colaborare cu UNICEF
- + Alimentația sănătoasă
- + „Educația pe vremea bunicilor”

- + Prevenirea violenței și a bullying -ului- proiect realizat în colaborare cu Poliția de proximitate
- + „Poveste de Crăciun”- proiect realizat în colaborare cu părinții
- + „Pictez, creez, mă distrez”
- + „Clubul de lectură”- proiect realizat în colaborare cu Librăria Șt.O.Iosif
- + Optimizarea procesului de învățământ prin mijloace moderne specifice sec. XXI - proiect internațional Erasmus+ realizat în colaborare cu Comisia Europeană și Agenția Națională Pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale
- + „Rețeta,, pentru dinți sănătoși- proiect realizat în colaborare cu Cabinetul Stomatologic al școlii
- + Cartea, izvor de cunoaștere- proiect realizat în colaborare cu Biblioteca Județeană George Barițiu. Secția pentru copii și tineret
- + Expoziția-prin ochi de copil
- + Cultuționarul
- + Părinții la școală- activitate realizată în colaborare cu părinții
- + Suntem mici,dar reciclăm!- colaborare cu ISJ Brașov, Soc. Vrancart, Org. Eco Mediu
- + Salvăm pădurea reciclând - Proiectul Ecoatitudine
- + „Crăciunul în lume”. Lucrări din materiale reciclabile
- + Școala cu suflet- proiect realizat împreună cu profesorii școlii
- + Salvăm Planeta- colaborare cu Creativa
- + „Suntem prietenii naturii!” - Reciclăm
- + „Natura-prin ochii copiilor”
- + Realizăm lucruri minunate din materiale reciclate
- + „Noaptea cercetătorilor europeni”
- + O bucurie de Crăciun- proiect realizat în colaborare cu Fundația Bucuria Darului
- + Un strop de bucurie în cadrul proiectului „Împreună înmulțim bucuria,,
- + 1 Decembrie- Ziua României
- + Serbare de Crăciun- Iată vin colindătorii
- + Educația prin ochii copiilor
- + Obiceiuri de Crăciun

